JAMES PATTERSON

ȘI MAXINE PAETRO

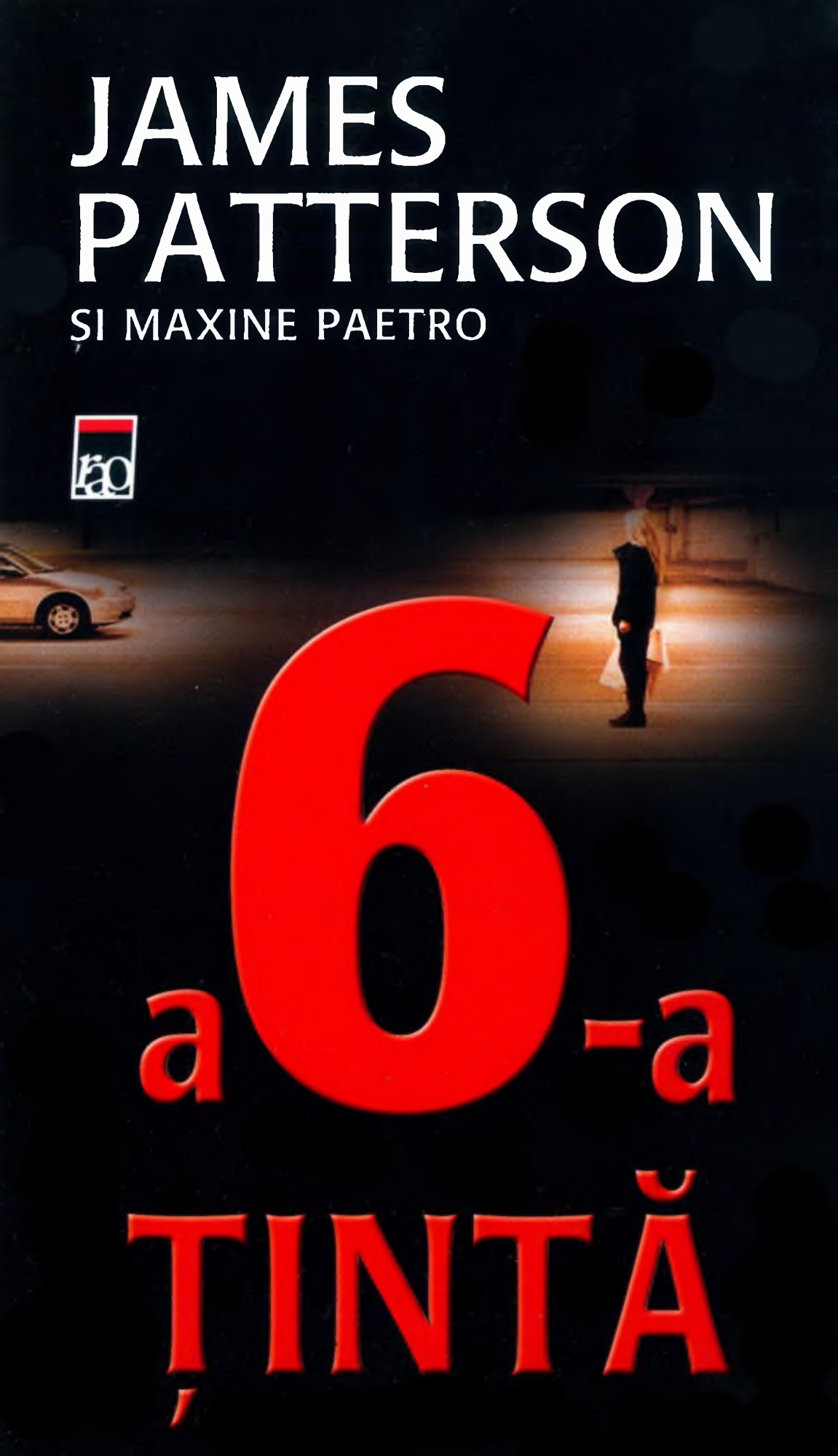

a 6-a ȚINTĂ

În seria

CLUBUL FETELOR DE LA CRIME

au apărut

1-ul pe lista morţii

A 2-a şansă

Al 3-lea caz

4 Iulie

Al 5-lea călăreţ

JAMES PATTERSON

ȘI MAXINE PAETRO

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PATTERSON, JAMES
A 6-a ţintă / James Patterson şi Maxine Paetro ; trad.: Cristina-Teodora Brait / Lingua Connexion – Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-115-2

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JAMES PATTERSON & MAXINE PAETRO
The 6th Target
© 2007 by James Patterson
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
CRISTINA-TEODORA BRAIT / LINGUA CONNEXION

© Editura RAO 2010
pentru versiunea în limba română

noiembrie 2011

ISBN 978-606-609-115-2

Mulțumiri

Mulţumirile noastre se îndreaptă către profesioniştii care ne-au pus la dispoziţie cu generozitate timpul şi cunoştinţele lor: doctor Maria Paige, psihiatru şi autor, doctor Humphrey Germaniuk, patolog criminalist şi legist în Trumbull County, Ohio; căpitan Richard Conklin, şeful Departamentului de Poliţie din Stamford, Connecticut; Allen Ross, medic, Montague, Massachusetts; experţii legali Philip Hoffman, New York City; Melody Fujimori, San Francisco şi Mickey Sherman, excelent avocat de drept penal, Stamford, Connecticut.

Mulţumiri speciale documentariştilor noştri minunaţi Don MacBain, Ellie Shurtleff şi Lynn Colomello.

Prolog

EXCURSIONIST DE O ZI[1]

[1] În original, în limba engleză, Day Tripper, titlul unui cântec interpretat de trupa Beatles (n.tr.)

Capitolul 1

Fred Brinkley, un ucigaş la pândă, stă aşezat cu umerii lăsaţi şi privirea-n pământ, pe bancheta albastră, tapiţată, de pe puntea superioară a feribotului. Soarele de noiembrie, asemenea unui ochi mare şi alb, dogoreşte pământul în timp ce catamaranul brăzdează Golful San Francisco. Fred Brinkley îşi ridică deodată privirea spre soare.

O umbră cade peste el şi o voce de copil întreabă:

– Domnule, aţi putea să ne faceţi o poză?

Fred scutură din cap – nu, nu, nu. Furia îl face să se încordeze asemenea unui arc de ceas şi-şi simte capul strâns ca într-o menghină.

Ar vrea să-l strivească pe copil ca pe o insectă.

Fred îşi întoarce privirea şi fredonează un cântecel în minte: „Ay, ay, ay, ay, Sau-sa-lito-lindo", încercând să oprească vocile din mintea sa. Ca să se liniştească, pune mâna pe Bucky prin haina impermeabilă de doc albastru, însă vocile continuă să-i vibreze în cap cu intensitatea unui ciocan rotopercutor.

„Ratat. Rahat cu ochi."

Pescăruşii scot sunete ascuţite, ca de copii. Deasupra, soarele dogoreşte în ciuda cerului înnorat, dezvăluind parcă tuturor întunericul din sufletul lui Fred. Ei ştiu ce făcuse el.

Pasageri în pantaloni scurţi şi şepci care fotografiază Insula Angel, Alcatrazul, Podul Golden Gate.

O barcă trece în viteză, cu pânza principală strânsă. Valurile-i ajung la parapet. Fred se încovoaie, mintea lui înţelege nenorocirea care se apropie. Vede vela mare a bărcii învârtindu-se. Aude pocnitura puternică. O, Doamne! Barca!

Cineva trebuie să plătească pentru asta!

Fred tresare în momentul în care feribotul intră cu zgomot în marşarier şi puntea vibrează la andocare.

Se ridică în picioare, se înghesuie prin mulţime şi trece printre cele opt mese albe şi printre rândurile de scaune uzate în timp ce „colegii" săi de feribot îl privesc cu suspiciune.

Intră în compartimentul deschis de la proră, vede o mamă care-şi admonestează fiul, un băiat de vreo 8-9 ani cu părul şaten-deschis.

– Mă scoţi din minţi! strigă femeia.

Fred simte că arcul cedează. „Cineva trebuie să plătească."

Îşi strecoară mâna dreaptă în buzunarul de la haină: îl găseşte pe Bucky.

Pune degetul pe trăgaci.

Feribotul se opreşte brusc la locul de andocare. Oamenii încearcă să se sprijine apucându-i pe cei jur şi chicotind între ei. Se adună în rânduri şerpuitoare, de la proră şi de la pupă.

Fred o fulgeră cu privirea pe femeia care continuă să-şi umilească fiul. E mică de statură, poartă pantaloni trei-sferturi de culoarea bronzului, iar bluza albă, din material moale, îi evidenţiază conturul sânilor şi sfârcurile tari.

– Ce e cu tine, totuşi? strigă ea acoperind zgomotul motoarelor. Chiar mă enervezi, băiete.

Bucky e în mâna lui Fred, un Smith & Wesson model 10, pulsând cu o viaţă proprie.

Vocea tună: „Ucide-o! Ucide-o! Şi-a ieşit din minţi!"

Bucky ţinteşte între sânii femeii.

POC!

Fred simte smucitura de la reculul armei, o vede pe femeie dându-se un pas înapoi, scoţând un mic scheunat şi zăreşte o pată înroşind bluza ei albă.

Bun!

Băieţelul urmăreşte căderea mamei lui pe punte cu ochii săi mari şi rotunzi şi scapă îngheţata de căpşuni din con. Urina i se prelinge pe partea din faţă a pantalonilor.

Şi băiatul a făcut un lucru rău.

POC!

Capitolul 2

O pânză albă, orbitoare se aşază peste mintea lui Fred în timp ce sângele se prelinge pe punte. „Bucky-cel-de-încredere" e fierbinte în mâna lui. Fred îşi plimbă privirea pe punte.

Vocea din capul lui urlă: „Fugi. Salvează-te. N-ai făcut-o cu intenţie".

Uitându-se cu coada ochiului, Fred vede un bărbat care se pregăteşte să-l atace, cu faţa contorsionată de furie şi flăcările iadului în priviri. Fred îşi întinde braţul.

POC.

Un alt bărbat, un asiatic, cu ochii negri, severi, şi o gură subţire ca o linie albă, dă să-l apuce pe Bucky.

POC.

O femeie de origine afro-americană stă în apropiere, imobilizată de mulţime. Se întoarce spre el, cu obrajii ei rotunzi şi ochii mari. Îl priveşte fix în ochi şi... îi citeşte gândurile.

– În regulă, băiete, îi spune, întinzând o mână tremurătoare, destul. Dă-mi arma.

Femeia ştie ce a făcut. De unde ştie?

POC.

Fred se simte inundat de uşurare văzând cum cade femeia care-i citise gândurile. Mulţimea din micul compartiment se mişcă în valuri, ferindu-şi capul cu mâinile. Se îndreaptă întâi spre stânga, apoi spre dreapta, după cum îşi întoarce Fred capul.

Le este frică de el. De el.

La picioarele lui, negresa ţine un telefon în mâinile însângerate. Respirând zgomotos, femeia apasă tastele cu degetul mare.

Nici să nu te gândeşti! Fred pune piciorul pe încheietura ei. Apoi se apleacă şi o priveşte în ochi.

– Trebuia să mă fi oprit, îi spune printre dinţi. Era de datoria ta.

Bucky îşi roteşte gura ţevii la tâmpla ei.

– Nu! imploră ea. Te rog.

– Mamă! strigă cineva.

Un puşti negru, slăbuţ, de vreo 17-18 ani, se îndreaptă spre el cu o bucată de ţeavă pe umăr. O ţine ca pe o bâtă.

Fred apasă trăgaciul în momentul în care nava se mişcă brusc – POC.

Glonţul deviază. Ţeava de metal cade pe punte, alunecând câţiva paşi. Băiatul aleargă spre femeie, se aruncă peste corpul ei. O protejează, oare?

Oamenii se lasă jos sub bănci şi ţipetele lor se ridică înconjurându-l ca nişte limbi de foc.

Pasarela fu coborâtă şi zăngănitul ei metalic se alătură zgomotului motoarelor. Bucky fixează mulţimea în timp ce Fred se uită peste parapet.

Estimează distanţa.

E mai bine de un metru până la structura de sprijin a pasarelei şi apoi un salt destul de mare până la doc.

Fred îl pune pe Bucky în buzunar şi se prinde cu ambele mâini de parapet. Se arcuieşte, sare şi aterizează pe tălpile pantofilor săi Nike. Un nor trece prin faţa soarelui, învăluindu-l, făcându-l invizibil.

„Mişcă-te repede, marinarule. Du-te."

Şi chiar aşa face – sare pe doc şi se îndreaptă în fugă spre piaţa de produse ecologice, unde se „dizolvă" în puhoiul de oameni din parcare.

Merge pe jos, aproape relaxat, jumătate de stradă până la Embarcadero.

Fredonând încetişor, el coboară în pas vioi treptele spre staţia de metrou şi nu se opreşte din fredonat nici după ce urcă în trenul care-l duce spre casă.

„Ai reuşit, marinarule."

Partea întâi

ÎL CUNOAȘTEȚI PE ACEST BĂRBAT?

Capitolul 3

Eram liberă în acea dimineaţă de sâmbătă de la începutul lunii noiembrie, dar am fost chemată la locul unei crime pentru că în buzunarul victimei se afla cartea mea de vizită.

Săteam într-o cameră de zi întunecată, dintr-o casă pentru două familii de pe Seventeenth Street şi mă uitam la un biet nemernic pe nume Jose Alonzo. Fără cămaşă, cu o burtă mare, umerii încovoiaţi şi încheieturile mâinilor încătuşate la spate, şedea pe o canapea decolorată, cu arcurile lăsate într-o parte. Capul îi căzuse în piept şi lacrimile i se adunau sub bărbie.

Nu-mi era deloc milă de el.

– I s-au citit drepturile? l-am întrebat pe inspectorul Warren Jacobi, fostul meu partener care acum mi-era subaltern.

Jacobi tocmai împlinise 51 de ani şi văzuse, în douăzeci şi cinci de ani, mai multe victime ucise, decât ar trebui să vadă zece poliţişti în toată viaţa lor.

– Da, i le-am citit eu, locotenente. Înainte să mărturisească.

Pumnii lui Jacobi tresăriră pe lângă corp. Pe faţa lui ridată se citea dezgustul.

– Îţi înţelegi drepturile? l-am întrebat pe Alonzo.

A dat din cap şi a început să se smiorcăie din nou:

– N-ar fi trebuit s-o fac, dar m-a înfuriat atât de tare.

O fetiţă, cu o fundă murdară în păr şi cu un scutec ud atârnându-i până la genunchi, se agăţă de piciorul tatălui ei. Bocetele ei îmi rupeau inima.

– Ce a făcut Rosa de te-a înfuriat? l-am întrebat pe Alonzo. Chiar vreau să ştiu.

Rosa Alonso era întinsă pe podea, cu faţa ei frumoasă întoarsă către peretele scorojit de culoarea caramelului, cu capul despicat de fierul de călcat pe care soţul ei îl folosise să o doboare şi să-i ia viaţa.

Masa de călcat se prăbuşise în jurul ei ca un cal mort, iar în aer se simţea mirosul de apret ars.

Ultima dată când o văzusem pe Rosa, îmi spusese că nu putea să-şi părăsească soţul deoarece ar urmări-o s-o ucidă.

Mi-aş fi dorit din inimă ca ea să-şi fi luat copilul şi să fi fugit.

Inspectorul Richard Conklin, partenerul lui Jacobi, cel mai nou şi cel mai tânăr membru al echipei mele, intră în bucătărie. Rich turnă mâncare de pisici într-un bol pentru un motan bătrân, vărgat cu portocaliu, care mieuna pe masa laminată de bucătărie. Interesant.

– Se poate să rămână singur aici mult timp, zise Conklin peste umăr.

– Sună la Protecţia animalelor.

– Au zis că sunt prea ocupaţi, locotenente.

Conklin porni robinetele şi umplu un bol cu apă.

– Ştiţi ce mi-a spus, doamnă poliţist? începu Alonzo. Mi-a zis: „Găseşte-ţi o slujbă". Mi-am ieşit din fire, înţelegeţi?

L-am ţintuit cu privirea până când şi-a întors faţa dinspre mine şi a strigat către soţia sa moartă:

– N-am vrut să fac asta, Rosa. Te rog. Mai dă-mi o şansă.

Jacobi îl luă pe bărbat de braţ, îl ridică în picioare spunând:

– Da, te iartă, amice. Hai să mergem.

Copilul lansă un nou val de urlete când Patty Whelk, de la Protecţia copilului, intră pe uşa deschisă.

– Bună, Lindsay, mă salută ea, călcând pe lângă victimă. Cine e mica prinţesă?

Am ridicat fetiţa, i-am luat panglica murdară din părul cârlionţat şi i-am încredinţat-o lui Patty.

– Anita Alonzo, i-am spus cu tristeţe, de acum eşti în mâinile statului.

Eu şi Patty am schimbat priviri neputincioase în timp ce ea o ridica în braţe pe fetiţa bosumflată.

Am lăsat-o pe Patty scotocind prin dormitor după un scutec curat. În timp ce Conklin a rămas să-i aştepte pe legişti, eu i-am urmat pe Jacobi şi Alonzo afară, în stradă.

Mi-am luat rămas-bun de la Jacobi şi m-am urcat în Fordul meu Explorer vechi de trei ani, parcat lângă cei cinci metri de gunoi de pe stradă. Abia întorsesem cheia în contact când mi-a sunat telefonul Nextel, de la centură. „E sâmbătă. Lăsaţi-mă naibii în pace."

Am răspuns la al doilea ţârâit.

Era superiorul meu, Anthony Tracchio. O tensiune neobişnuită i se simţea în voce în timp ce se silea să ridice vocea peste sunetul ascuţit al sirenelor.

– Boxer, îmi zise, au avut loc împuşcături pe unul dintre feriboturi. Pe *Del Norte*. Sunt trei morţi. Câţiva răniţi. Am nevoie de tine aici. Urgent.

Capitolul 4

Am avut o presimţire sumbră gândindu-mă la iadul care trebuie să se fi dezlănţuit ca să-l scoată pe şeful meu din casa lui confortabilă din Oakland într-o zi de sâmbătă. Presimţirea deveni şi mai sumbră în momentul în care am văzut şase maşini de poliţie parcate la intrarea spre dig şi încă două de patrulă pe trotuar, de-o parte şi de alta a terminalului Ferry Building.

Un poliţist de patrulă mă strigă:

– Pe aici, locotenente. Îmi făcu semn cu mâna să o iau pe aleea dinspre sud care ducea la doc.

Am trecut pe lângă maşinile de patrulă, ambulanţe şi autospeciale de pompieri şi am parcat lângă terminal. Am deschis portiera şi am păşit în ceaţa de afară, la o temperatură de 15 grade Celsius. O briză destul de puternică isca valuri suficient de mari să facă feribotul *Del Norte* să se legene la locul de andocare.

Activitatea poliţiei trezise interesul mulţimii şi o mie de oameni se plimbau între Ferry Building şi piaţa agricolă, făcând fotografii şi întrebându-i pe poliţişti ce se întâmplase. Parcă ar fi putut să adulmece mirosul de praf de puşcă şi sânge din aer.

M-am aplecat pe sub banda galbenă care înconjura docul şi i-am salutat cu o mişcare a capului pe poliţiştii pe care îi cunoşteam. Mi-am ridicat privirea când l-am auzit pe Tracchio strigându-mă pe nume.

Şeful stătea la locul de acces pe feribot.

Purta un blazer din piele, pantaloni kaki marca Dockers şi şuviţa pieptănată peste chelie, fixată cu pomadă Vitalis. Îmi făcu

semn să urc la bord. La fel se întâmplă şi în povestea cu păianjenul şi musca.

M-am îndreptat spre el, dar înainte să ajung la jumătatea pasarelei, am fost nevoită să mă dau la o parte să las să treacă doi paramedici cu o targă pe roţi ce sălta între ei.

Ochii mi-au căzut pe victimă, o femeie masivă de origine afro-americană, cu faţa acoperită aproape în întregime de o mască de oxigen şi cu o perfuzie în braţ. Cearşaful înfăşurat strâns în jurul corpului ei era înmuiat în sânge.

Am simţit o durere în piept, cu o secundă înainte ca mintea mea să înţeleagă tragedia.

Victima era Claire Washburn!

Cea mai bună prietenă a mea fusese împuşcată pe feribot!

Am apucat targa, încercând s-o opresc, până când unul din paramedici, o femeie blondă solidă care ţinea de partea din spate, ţipă la mine:

– Doamnă, la o parte!

– Sunt poliţist, i-am răspuns, deschizându-mi jacheta ca să-i arăt insigna.

– Poţi să fii însuşi Dumnezeu, îmi zise blonda. O ducem la Camera de gardă.

Am rămas cu gura căscată şi-mi simţeam pulsul în urechi.

– Claire, am strigat, alergând pe lângă targă în timp ce roţile acesteia se rostogoleau cu zgomot de pe pasarelă pe asfalt. Claire, sunt Lindsay. Mă auzi?

Nici un răspuns.

– Care e starea ei? am întrebat-o pe femeie.

– Înţelegeţi că trebuie să o ducem la spital?

– Răspunde-mi, la naiba!

– Habar n-am!

Am stat neputincioasă în timp ce paramedicii deschideau uşile ambulanţei.

Trecuseră mai bine de zece minute de când primisem apelul de la Tracchio. Claire zăcuse pe puntea feribotului în tot acest timp, pierzând sânge, încercând să respire cu o gaură de glonţ care-i sfâşiase pieptul.

Am apucat-o strâns de mână şi ochii mi s-au umplut instantaneu de lacrimi.

Prietena mea îşi întoarse faţa către mine. Pleoapele îi tremurau încercând să le deschidă.

– Linds, icni ea. I-am dat masca la o parte. Unde e Willie? mă întrebă.

Atunci mi-am amintit – fiul cel mai mic al lui Claire, Willie, lucra pentru linia de feribot în weekenduri. Probabil din cauza asta fusese Claire la bordul lui *Del Norte*.

– Ne-am pierdut unul de celălalt, gâfâi Claire. Cred că s-a dus după cel care a tras.

Capitolul 5

Claire îşi dădu ochii peste cap şi îşi pierdu cunoştinţa. Picioarele târgii fură ridicate, iar paramedicii o băgară în ambulanţă, unde eu nu aveam acces.

Uşile se trântiră. Sunetul strident al sirenei porni, iar ambulanţa care o ducea pe cea mai dragă prietenă a mea se îndreptă spre spitalul San Francisco General.

Timpul trecea în defavoarea noastră.

Agresorul dispăruse şi Willie plecase în urmărirea lui.

Tracchio îşi puse mâna pe umărul meu.

– Adunăm descrierile făptaşului, Boxer...

– Trebuie să-l găsesc pe băiatul lui Claire, i-am spus.

L-am lăsat pe Tracchio şi am alergat spre piaţa agricolă, studiind chipurile oamenilor în timp ce îmi făceam loc prin mulţimea care se mişca cu încetinitorul. Parcă treceam printr-o turmă de vite.

M-am uitat la toate blestematele de standuri cu produse şi în spaţiul dintre ele, am măturat cu privirea raioanele căutându-l disperată pe Willie – dar până la urmă m-a găsit el pe mine.

Îşi croia drum spre mine, strigându-mă pe nume:

– Lindsay, Lindsay!

Avea tricoul murdar de sânge. Gâfâia din greu, iar chipul îi era împietrit de spaimă.

L-am apucat de umeri cu amândouă mâinile, iar ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi.

– Willie, unde eşti rănit?

Scutură din cap.

– Nu este sângele meu. Mama a fost împuşcată.

L-am tras înspre mine, l-am strâns la piept şi am simţit cum mă părăseşte o parte din frica aceea teribilă. Cel puţin Willie era teafăr.

– E în drum spre spital, i-am spus, dorindu-mi să pot adăuga: „O să se facă bine". L-ai văzut pe cel care a tras? Cum arăta?

– E un bărbat alb, slăbănog, îmi zise în timp ce ne strecuram prin gloată. Are barbă, păr lung, şaten. Nu şi-a ridicat privirea, Lindsay. Nu i-am văzut ochii.

– Câţi ani are?

– Poate cu câţiva mai puţin decât tine.

– Treizeci şi ceva?

– Mda. Şi e mai înalt decât mine. Poate 1,85 metri. Purta pantaloni cargo şi o haină impermeabilă. Lindsay, l-am auzit spunându-i mamei că ea ar fi trebuit să oprească împuşcăturile. Că era de datoria ei. Ce a vrut să zică?

Claire e legistul-şef al oraşului San Francisco. E patolog criminalist, nu poliţist.

– Crezi că a fost ceva personal? Că atacul a fost îndreptat împotriva mamei tale? Că o cunoştea?

Willie scutură din cap.

– Ajutam la ancorarea bărcii când au început ţipetele, îmi povesti. Mai întâi, a împuşcat alte persoane. Mama a fost ultima. Îi ţinea arma la cap. Am apucat o ţeavă de fier, zise. Voiam să-i pisez creierii cu ea, dar a tras în mine. Apoi a sărit peste bord. L-am urmărit, dar l-am pierdut.

Am realizat dintr-odată ce făcuse Willie.

Asta m-a şocat.

Am ridicat vocea şi l-am apucat de umeri.

– Şi dacă l-ai fi ajuns din urmă? am întrebat. La asta te-ai gândit, Willie? „Bărbatul ăla alb şi slăbănog" era înarmat. Te-ar fi ucis.

Lacrimile ţâşniră din ochii lui Willie, i se rostogoliră pe faţa sa tânără, drăguţă. I-am eliberat umerii din strânsoare şi l-am luat în braţe.

– Dar ai fost foarte curajos, Willie, i-am zis. Ai fost foarte curajos să înfrunţi un criminal pentru a o proteja pe mama ta. Cred că i-ai salvat viaţa.

Capitolul 6

L-am sărutat pe Willie pe obraz prin geamul deschis al mașinii de patrulă. Apoi polițistul Pat Noonan l-a condus pe Willie cu mașina la spital, iar eu m-am urcat la bordul feribotului, alăturându-mă lui Tracchio în compartimentul deschis de pe puntea superioară.

Era o scenă de groază imposibil de uitat. Cadavrele zăceau unde căzuseră, pe suprafața celor douăzeci și cinci sau treizeci de metri pătrați de punte din fibră de sticlă, urmele de pași duceau în toate direcțiile. Erau împrăștiate din loc în loc tot felul de articole de îmbrăcăminte – o șapcă roșie de baseball fusese călcată în picioare, împreună cu pahare de carton, ambalaje de hotdog și ziare înmuiate în sânge.

Simțeam un val de disperare care-mi provoca greață. Ucigașul putea fi oriunde și dovezile care puteau să ne conducă la el erau compromise de fiecare dată când un polițist, un pasager ori un paramedic trecea pe punte.

În plus, nu puteam să nu mă gândesc la Claire.

– Ești bine? m-a întrebat Tracchio.

Am dat din cap afirmativ, temându-mă că, dacă aș începe să plâng, nu m-aș mai putea opri.

– Ea e Andrea Canello, mi-a spus Tracchio, arătând spre trupul unei femei în pantaloni de culoarea bronzului și bluză albă care zăcea sprijinită de carenă. După spusele tipului de colo, zise, indicând spre un adolescent cu părul țepos și cu nasul ars de soare, pe ea a împușcat-o mai întâi făptașul. Apoi l-a împușcat pe fiul ei. Un băiețel de vreo nouă ani.

– Băiatul o să supravieţuiască? am întrebat.

Tracchio ridică din umeri.

– A pierdut mult sânge.

Arătă spre un alt cadavru, un bărbat caucazian, cu părul alb, cam de cincizeci de ani, care zăcea cu o jumătate a corpului sub o bancă.

– Per Conrad, mecanic. Lucra pe feribot. Probabil a auzit împuşcăturile şi a încercat să ajute. Şi tipul ăsta, zise, indicând un asiatic întins pe spate în mijlocul punţii, este Lester Ng, agent de asigurări. Încă unul care ar fi putut să fie erou. Martorii spun că totul s-a petrecut în două sau trei minute.

Am încercat să-mi imaginez scena în minte, folosindu-mă de ceea ce-mi povestise Willie, de ceea ce îmi spunea Tracchio. Acum, uitându-ne la probe, încercam să adun bucăţile într-un tot coerent.

Mă întrebam dacă atacul cu victime multiple fusese plănuit sau dacă ceva anume declanşase instantaneu acel comportament şi, în acest caz, care fusese acest element declanşator.

– Unul dintre pasageri crede că l-a văzut pe agresor stând singur înainte de incident. Acolo, îmi arătă Tracchio. I se pare că fuma o ţigară. Un pachet de Turkish Specials a fost găsit sub o masă.

L-am urmat pe Tracchio la pupă, unde câţiva pasageri îngroziţi erau aşezaţi pe o bancă tapiţată care urma curba interioară a balustradei. Unii dintre ei erau împroşcaţi cu sânge. Alţii se ţineau de mână. Şocul le înghe̦tase expresiile de pe chip.

Poliţiştii în uniformă încă mai notau numele şi numerele de telefon ale martorilor, luau declaraţii. Sergentul Lexi Rose se întoarse spre noi, zicând:

– Locotenente, domnul acesta, Jack Rooney, are veşti bune pentru noi.

Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat cu o jachetă roşie de doc ieşi în faţă. Purta ochelari cu rame mari şi o cameră digitală, de mărimea unei bucăţi de săpun, îi atârna de gât legată cu un şnur negru. Pe chip avea o expresie de satisfacţie sinistră.

– Îl am chiar aici, declară Rooney ridicând camera. L-am prins pe pshihopatul ală asupra faptului.

Capitolul 7

Şeful Brigăzii de criminalistică, Charlie Clapper, traversă pasarela împreună cu oamenii lui. Au urcat la bord la câteva minute după ce martorii au fost lăsaţi să plece. Charlie se opri în faţa noastră, îl salută pe şeful de poliţie, zise „Bună, Lindsay" şi aruncă o privire în jur.

Apoi îşi afundă mâinile în buzunarele hainei din tweed cu model în spic, şi scoase nişte mănuşi din latex pe care şi le trase pe mâini.

– Ce situaţie teribilă, zise el.

– Hai să încercăm să avem o atitudine pozitivă, am răspuns eu, neputând să-mi ascund iritarea din glas.

– Sunt un optimist convins, replică el. Cum mă ştii.

Am stat lângă Tracchio în timp ce echipa de criminalişti îşi făcea treaba punând semne, fotografiind cadavrele şi sângele care era împroşcat peste tot.

Au scos un glonţ din scheletul navei şi au colectat şi etichetat un articol care ne-ar fi putut conduce la ucigaş: un pachet de ţigări turceşti, pe jumătate gol, care fusese găsit sub o masă de la pupă.

– Eu o să plec acum, locotenente, îmi spuse Tracchio, uitându-se la Rolexul de la mână. Am o întâlnire cu primarul.

– Vreau să mă ocup de acest caz. Personal, i-am zis.

M-a fixat cu o privire severă. Tocmai atinsesem un punct sensibil, dar nu-l puteam evita.

Tracchio era un tip de treabă şi mi-era simpatic, în general. Dar şeful avansase în grad prin sistemul administrativ. Nu lucrase

în viaţa lui la un caz şi asta îl făcea să privească lucrurile dintr-o singură perspectivă.

Voia să-mi fac treaba stând la birou.

Şi eu lucram cel mai bine pe teren.

Ultima dată când îi sugerasem lui Tracchio că vreau să mă ocup personal de rezolvarea cazurilor, îmi spusese că eram nerecunoscătoare, că aveam multe de învăţat despre cum se coordonează un caz, că ar trebui să-mi fac nenorocita de treabă şi să mă consider norocoasă că am fost promovată la gradul de locotenent.

Mi-a reamintit acum, tăios, că unul dintre partenerii mei fusese ucis pe stradă şi că, doar cu câteva luni în urmă, eu şi Jacobi am fost amândoi împuşcaţi pe o alee pustie din cartierul Tenderloin. Era adevărat. Fuseserăm amândoi la un pas de moarte.

Dar astăzi ştiam că nu mă poate refuza. Prietena mea cea mai bună avea un glonţ în piept, iar cel care o împuşcase era în libertate.

– O să lucrez cu Jacobi şi cu Conklin. O echipă din trei oameni. O să-i pun pe McNeil şi pe Chi să ne ajute. Îi voi implica şi pe alţii din Brigadă dacă va fi nevoie.

Tracchio aprobă din cap cu reticenţă, dar aveam undă verde. I-am mulţumit şi l-am sunat pe Jacobi de pe mobilul meu. Apoi am telefonat la spital şi am dat de o asistentă cu suflet mare care mi-a spus că draga mea Claire era încă în operaţie.

Am plecat de la locul crimei cu camera lui Jack Rooney în mână, plănuind să mă uit la înregistrare când ajung la sediu, să văd atacul cu ochii mei.

Am coborât pe pasarelă şi am murmurat: „La naiba!", înainte să ajung pe trotuar. Reporteri de la trei posturi locale de televiziune şi de la ziarul *Chronicle* mă aşteptau. Îi ştiam pe toţi.

Se auzeau clicurile şi zoom-urile camerelor. Mi se băgau microfoanele în faţă.

– A fost un atac terorist, locotenente?

– Cine a tras?

– Câţi oameni au fost ucişi?

– Lăsaţi-mă o clipă să respir, oameni buni. Crima s-a petrecut abia azi-dimineaţă, le-am zis, dorindu-mi ca reporterii să-l fi abordat pe Tracchio sau pe oricare dintre cei aproximativ patruzeci de poliţişti care se învârteau la locul crimei şi cărora le-ar fi plăcut la nebunie să se vadă la ştirile de la ora şase. Vom face publice numele victimelor după ce le vom fi contactat familiile. Şi-l vom găsi pe făptaşul acestei crime oribile, am declarat cu speranţă şi convingere în acelaşi timp. Nu ne va scăpa.

Capitolul 8

Era ora două după-amiază când am făcut cunoştinţă cu doctorul lui Claire, Al Saşsoon, care stătea cu fişa acesteia în mână, în mijlocul salonului de Terapie intensivă.

Sassoon avea vreo patruzeci şi cinci de ani, păr închis la culoare şi riduri de expresie la colţurile gurii. Părea că ştie ce vorbeşte şi era sigur pe sine, inspirându-mi astfel imediat încredere.

– Dumneavoastră investigaţi cazul? mă întrebă el.

Am aprobat din cap.

– Da. Mai mult, Claire e prietena mea.

– Şi a mea, zâmbi el şi continuă: Deci iată ce îţi pot spune: glonţul i-a fracturat o coastă determinând colapsul plămânului stâng, dar a trecut pe lângă inimă şi arterele importante. O va durea puţin coasta şi o să aibă un tub introdus în piept până când plămânul îşi va reveni la dimensiunea normală. Dar e în regulă şi e norocoasă. Şi are în jurul ei oameni pricepuţi care o îngrijesc.

Lacrimile pe care mi le reţinusem toată ziua ameninţau să se reverse. Mi-am coborât privirea şi am zis cu o voce răguşită:

– Aş vrea să vorbesc cu ea. Atacatorul lui Claire a ucis trei persoane.

– Se va trezi în curând, îmi spuse Sassoon.

Mă bătu uşor pe umăr şi, deschizându-mi uşa de la salonul lui Claire, mă lăsă să intru.

Capătul patului lui Claire era ridicat ca să-i fie mai uşor să respire. În nas avea o canulă şi o perfuzie îi picura soluţie salină în venă. Sub halatul de spital, pieptul îi era înfăşurat în bandaje,

iar ochii tumefiaţi şi-i ţinea închişi. În toţi anii de când o cunoşteam pe Claire, nu am văzut-o niciodată bolnavă. Nu am văzut-o niciodată doborâtă.

Soţul lui Claire, Edmund, stătea într-un fotoliu lângă patul ei, dar a sărit în picioare în momentul în care am intrat pe uşă.

Arăta îngrozitor, cu trăsăturile contorsionate de frică şi neîncredere.

Am lăsat din mână punga de cumpărături şi m-am îndreptat spre el ca să-l îmbrăţişez îndelung.

Edmund, cu faţa în părul meu, şopti:

– Lindsay, asta e prea greu de îndurat.

Am murmurat nimicuri pe care le spui când orice cuvânt e de prisos.

– Îşi va reveni în curând, Edmund. Ştii că aşa va fi.

– Mă întreb, zise Edmund când ne-am despărţit în cele din urmă, chiar dacă s-ar face bine...Tu ai putut trece peste faptul că ai fost împuşcată?

Nu i-am putut răspunde. Adevărul era că încă mă trezeam transpirând în unele nopţi, ştiind că am visat din nou întâmplarea nefastă de pe Larkin Street. Încă mai simţeam impactul glonţului în mintea mea, amintindu-mi sentimentul de neputinţă la gândul că puteam să mor.

– Dar Willie? se întreba Edmund. Întreaga lui existenţă s-a întors pe dos în dimineaţa asta. Stai să te ajut cu asta.

Edmund ţinu mânerele pungii de cumpărături ca să pot scoate un balon mare, argintiu, inscripţionat cu un mesaj de însănătoşire grabnică. Am legat balonul de cadrul patului lui Claire, apoi m-am întins şi i-am atins mâna.

– A spus ceva? am întrebat.

– A deschis ochii câteva secunde. A zis: „Unde e Willie?" I-am spus: „E acasă. Teafăr". Apoi a zis: „Trebuie să mă întorc la lucru". După care a adormit. Asta s-a întâmplat acum o jumătate de oră.

Mi-am răscolit mintea să-mi amintesc când am văzut-o pe Claire ultima dată înainte de împuşcături. Ieri. Ne făcuserăm

cu mâna în semn de „la revedere“ în parcarea de vizavi de sediul poliţiei. Plecam de la lucru. Un simplu salut cu mâna.

– Pe curând, fetiţo.

– O zi bună, Fluturaş.

O conversaţie atât banală. Nu apreciem îndestul viaţa. Dacă Claire ar fi murit astăzi? Dacă ne-ar fi părăsit?

Capitolul 9

Ţineam strâns mâna lui Claire în timp ce Edmund se întoarse spre fotoliu şi luă telecomanda să pornească televizorul de pe perete. Păstrând volumul la minimum, mă întrebă:

– Ai văzut asta, Lindsay?

Mi-am ridicat privirea şi am văzut precizarea: „Urmează imagini şocante. Programul poate fi vizionat de către minori doar cu acordul părinţilor".

– Am văzut înregistrarea chiar după incident, i-am răspuns lui Edmund, dar vreau să o văd din nou.

Edmund a dat aprobator din cap, zicând:

– Şi eu.

Apoi filmarea de amator făcută de Jack Rooney în timpul împuşcăturilor de pe feribot apăru pe ecran.

Împreună, am văzut din nou prin ce trecuse Claire cu doar câteva ore în urmă. Filmuleţul lui Rooney era neclar şi imaginea sărea de la un obiectiv la altul, concentrându-se mai întâi pe trei turişti care zâmbeau şi făceau cu mâna la cameră, pe o barcă cu pânze din spatele lor şi apoi captând o imagine panoramică a Podului Golden Gate.

Camera trecu, panoramic, peste puntea superioară a feribotului unde o ceată de copii hrăneau pescăruşii cu chifle de hotdog. Un băieţel cu o şapcă de baseball roşie, aşezată invers, desena pe o masă cu un marker Sharpie. Era Tony Canello. Un bărbat înalt şi slab, cu barbă, stătea lângă parapet ciupindu-şi braţul cu o expresie absentă.

Filmarea se opri la acel cadru şi un cerc luminos îl înconjură pe bărbat.

– El este, zise Edmund. O fi nebun, Lindsay? Sau o fi un criminal cu sânge rece, care-şi calculează fiecare mişcare?

– Poate şi una, şi alta, am zis, cu ochii aţintiţi la ecran.

Un al doilea clip urmă primului. Mulţimea entuziastă se agăţa de parapet în timp ce feribotul intra la docuri. Brusc, camera se smuci spre stânga, concentrându-se asupra unei femei cu faţa contorsionată de spaimă care-şi duse mâna la piept şi apoi se prăbuşi.

Băieţelul, Tony Canello, se întoarse spre cameră. Faţa îi fusese pixelată de către redactorii de ştiri ca să nu i se vadă clar trăsăturile.

Am tresărit când băiatul s-a dat înapoi şi s-a prăbuşit.

După asta, obiectivul camerei începu să sară în mod necontrolat. Părea că cineva se izbise de Rooney, după care imaginea se stabiliză.

Mi-am dus palma la gură, iar Edmund şi-a încleştat mâinile pe braţele scaunului în timp ce ne uitam la Claire care întindea mâna spre agresor. Chiar dacă nu o auzeam din cauza zgomotului mulţimii, era clar că îi cerea arma.

– Dumnezeule, am zis, ce curaj!

– Prea al naibii de curajoasă, mormăi Edmund, trecându-şi mâna prin părul care încărunţea. Şi Claire, şi Willie, amândoi, prea al naibii de curajoşi.

Agresorul stătea cu spatele la cameră când apăsă pe trăgaci. Am văzut arma şi forţa reculului în mâna sa. Claire se prinse cu mâna de piept şi se prăbuşi.

Din nou, obiectivul se îndreptă spre feţele îngrozite din mulţimea în dezordine. Apoi bărbatul cu pistolul apăru din nou pe ecran, aşezat pe vine, cu faţa întoarsă de la cameră. Călcă pe încheietura mâinii lui Claire şi-i strigă ceva în faţă.

– Nemernic nebun ce eşti! izbucni Edmund.

În spatele meu, Claire gemu în pat.

M-am întors să mă uit la ea, dar încă dormea. Mi-am îndreptat din nou, fulgerător, privirea spre televizor tocmai când agresorul s-a întors şi i s-a putut vedea chipul.

Privea în jos, iar barba îi umfla partea inferioară a feţei. Se îndrepta spre cameraman care în cele din urmă îşi pierdu curajul şi opri filmarea.

– A tras în Willie după asta, zise Edmund.

Apoi, iată-mă pe mine pe ecran, cu părul în dezordine după alergătura prin piaţa agricolă, cu sângele lui Claire care se luase de pe tricoul lui Willie pe haina mea şi cu o expresie uimită, de şoc intens, pe faţă.

M-am auzit spunând:

– Vă rugăm să ne sunaţi în legătură cu orice informaţie care ne-ar putea conduce la acest bărbat.

Chipul meu fu înlocuit cu un stop-cadru cu faţa criminalului. Numărul de telefon şi adresa de internet a Departamentului de Poliţie din San Francisco erau afişate pe banda cu scroll din josul ecranului, sub un titlu elocvent: „ÎL CUNOAŞTEŢI PE ACEST BĂRBAT?"

Edmund se întoarse spre mine, cu faţa chinuită de durere:

– Aţi aflat ceva până acum, Lindsay?

– Avem înregistrarea video a lui Jack Rooney, am zis, arătând cu degetul spre televizor. Colaborăm non-stop cu mass-media şi avem vreo două sute de martori oculari. O să-l găsim, Eddie. Îţi jur că-l vom găsi.

Nu i-am spus ce gândeam: „Dacă tipul ăsta scapă, nu mai am ce căuta în poliţie".

M-am ridicat şi mi-am luat punga de cumpărături.

Eddie mă întrebă:

– Poţi să mai aştepţi câteva minute? Claire va dori să te vadă.

– Mă voi întoarce mai târziu, i-am răspuns. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva acum.

Capitolul 10

Am ieşit din camera lui Claire de la etajul cinci şi am luat-o pe scări către salonul de Terapie intensivă pentru copii de la etajul doi. Mă pregăteam sufleteşte pentru ceea ce avea să fie cu siguranţă un interviu groaznic, sfâşietor.

Mă gândeam cum o privise micul Tony Canello pe mama sa încasând un glonţ cu doar o clipă înainte de a fi împuşcat el însuşi. Trebuia să-l întreb pe acest copil dacă îl mai văzuse pe atacator înainte, dacă bărbatul spusese ceva înainte sau după ce a tras, dacă ştia vreun motiv pentru care el şi mama lui ar fi putut reprezenta o ţintă.

Mi-am trecut punga de cumpărături din mâna dreaptă în cea stângă în timp ce coboram ultimul şir de trepte, ştiind că felul în care voi gestiona acest interogatoriu va rămâne mereu în amintirea băieţelului.

Departamentul de poliţie păstrează o rezervă de ursuleţi de pluş pentru copiii care au suferit traume psihice, dar jucăriile acelea mi s-au părut prea ieftine pentru a fi oferite unui copil care tocmai îşi văzuse mama ucisă cu violenţă. Înainte de a merge la spital, m-am oprit la un magazin de jucării Build-A-Bear şi am cumpărat un ursuleţ personalizat. Înainte de a fi îmbrăcat în echipament de fotbal, pe pieptul ursuleţului a fost cusută o inimă din pânză împreună cu urarea mea de însănătoşire grabnică.

Am deschis uşa de la etajul doi şi am intrat pe culoarul zugrăvit într-o culoare pastelată a Secţiei de pediatrie. Pereţii erau pictaţi într-un ton vesel cu diverse imagini, cu picnicuri şi curcubeie.

Am găsit Secţia de terapie intensivă pentru copii şi i-am arătat insigna asistentei de la recepţie, o femeie de vreo 40 de ani, cu ochii mari, căprui şi un păr care deja începuse să albească. I-am spus că trebuie să vorbesc cu martorul şi că nu va dura mai mult de două minute.

– Vă referiţi la Tony Canello? Băieţelul care a fost împuşcat pe feribot?

– Am doar vreo trei întrebări să-i pun, i-am zis. Voi încerca pe cât posibil să-i uşurez situaţia.

– Ah, regret, locotenente, zise asistenta susţinându-mi privirea. Operaţia lui a fost pe muchie de cuţit. Plaga împuşcată a afectat mai multe organe importante. Îmi pare rău să vă informez, dar l-am pierdut în urmă cu vreo douăzeci de minute.

M-am sprijinit de biroul de la recepţie.

Femeia continua să-mi vorbească, mă întreba dacă vreau să-mi aducă ceva sau să cheme pe cineva. I-am înmânat punga de cumpărături cu ursuleţul de la Build-A-Bear şi am rugat-o să-l dea următorului copil care va fi internat la terapie intensivă.

Cumva, am reuşit să-mi găsesc maşina în parcare şi m-am îndreptat spre sediul poliţiei.

Capitolul 11

Poliţia îşi are sediul în Hall of Justice, o clădire gri, din granit, în formă de cub, care ocupă un întreg cvartal pe Bryant Street. Cele zece etaje triste şi întunecoase găzduiesc Curtea de Apel, birourile Procurorului General, divizia de sud a Departamentului de Poliţie din San Francisco şi o închisoare la ultimul etaj.

Morga este într-o clădire alăturată, dar poţi ajunge acolo printr-o uşă lăturalnică de la parterul sediului. Am împins uşile din sticlă cu rame de oţel de la capătul holului, am ieşit prin spatele clădirii şi am traversat pasajul de legătură care ducea spre morgă.

Am deschis uşa de la sala de autopsie şi imediat am fost învăluită de aerul rece. Mergeam ca şi cum aş fi fost la mine acasă, un obicei pe care prietena mea cea mai bună, Claire, fiind legist-şef, mi-l încurajase.

Dar, bineînţeles, Claire nu era cocoţată pe scară, fotografiind de sus femeia decedată de pe masă. Adjunctul ei, un bărbat de vreo patruzeci şi ceva de ani, înalt cam de 1,75 metri, cu păr grizonant şi ochelari cu rame negre din corn, îi luase locul.

– Doctor G., am zis eu, năvălind în sala de autopsie.

– Fii atentă pe unde calci, locotenente.

Doctorul Humphrey Germaniuk preluase conducerea cabinetului de vreo şase ore şi deja teancuri de hârtii de-ale sale erau puse pe lângă pereţi în rânduri ordonate. M-am folosit de vârful pantofului să rearanjez teancul pe care îl mişcasem din greşeală; l-am aliniat perfect.

Ştiam că Germaniuk e un perfecţionist, un om plin de spirit şi că se descurca excelent în boxa martorilor. De fapt, era la fel de calificat ca şi Claire pentru postul de legist-şef şi existau voci care afirmau că dacă Claire s-ar fi retras, doctor G. ar fi fost cel mai potrivit să-i ia locul.

– Cum merge cu Andrea Canello? l-am întrebat, apropiindu-mă de corpul de pe masa de autopsie.

„Pacienta" era dezbrăcată, întinsă cu faţa în sus şi cu plaga împuşcată între sâni.

M-am aplecat ca să văd mai bine, dar dr. Germaniuk se interpuse între mine şi cadavru.

– Trecerea interzisă, locotenente. Zonă închisă pentru poliţişti, făcu el pe spiritualul, dar se vedea că nu glumeşte. Am avut deja un caz de abuz de minori, o victimă a unui accident rutier şi o femeie al cărei cap a fost crăpat de un fier de călcat cu aburi. Victimele de pe feribot o să-mi dea bătăi de cap toată ziua şi abia am început. Dacă ai întrebări, pune-mi-le acum. Altfel, lasă-mi numărul de mobil pe birou. O să te sun când termin.

Apoi îmi întoarse spatele şi începu să măsoare plaga împuşcată a Andreei Canello.

M-am dat la o parte. Capul îmi zvâcnea din cauza furiei pe care încercam să mi-o ţin în frâu. Nu-mi permiteam să-l îndepărtez pe doctorul G. şi, în plus, era dreptul lui să se comporte aşa. Fără Claire, morga, care oricum nu avea personal suficient, intrase în situaţie de criză. Germaniuk nu mă cunoştea prea bine şi trebuia să-şi protejeze departamentul, slujba, drepturile „pacienţilor" săi şi integritatea investigaţiei în ansamblu.

Şi trebuia să facă singur autopsia tuturor victimelor de pe feribot.

Dacă ar fi intervenit un al doilea patolog, un bun avocat al apărării i-ar stârni pe cei doi unul împotriva celuilalt. Ar căuta contradicţii în afirmaţiile lor şi le-ar submina mărturia.

Asta presupunând că îl vom găsi pe psihopatul care i-a ucis pe acei oameni.

Şi că îl vom aduce în faţa justiţiei.

Era aproape ora patru după-amiaza. Dacă Andrea Canello era doar prima victimă examinată de pe feribot, Germaniuk urma să aibă de lucru până peste cap cu celelalte, toată ziua şi toată noaptea.

Oricum, aveam şi eu problemele mele. Patru oameni erau morţi.

Cu cât trecea mai mult timp, cu atât creştea posibilitatea ca ucigaşul de pe feribot să ne scape.

– Doctor G.

Se întoarse de la diagrama lui, încruntându-se.

– Îmi cer scuze dacă am părut cam agresivă, dar atacatorul a ucis patru oameni şi nu ştim cine e sau unde să-l găsim.

– Adică trei? zise Germaniuk. Eu am doar trei victime.

– Băieţelul acestei femei, Tony Canello, a murit în urmă cu o jumătate de oră la spitalul San Francisco General. Avea nouă ani. Cu el sunt patru, iar Claire Washburn respiră cu ajutorul unui tub.

Un val de compasiune alungă indignarea de pe faţa doctorului Germaniuk. Iritarea dispăruse din vocea lui când îmi zise:

– Spune-mi cum pot să te ajut.

Capitolul 12

Dr. Germaniuk folosi o sondă pentru a explora atent rana care-i despicase pieptul Andreei Canello.

– Pare să fie un glonț K-5[1] drept în inimă. N-aș băgă mâna în foc până nu avem confirmarea de la analiza balistică, dar după părerea mea a fost împușcată cu un pistol de calibrul 38.

Așa mă gândeam și eu, judecând după înregistrarea video, dar voiam să fiu sigură. Obiectivul camerei lui Jack Rooney se îndepărtase de Andrea Canello imediat după ce femeia fusese împușcată. Dacă ar mai fi trăit încă un moment, în cazul în care îl cunoștea pe ucigaș, poate că i-ar fi rostit numele.

– Putea să mai trăiască după ce a fost împușcată?

– Nici gând, îmi zise Germaniuk. Un astfel de glonț în inimă... A murit înainte să cadă la pământ.

– Bine a mai tras, am zis. Șase gloanțe, cinci lovituri din plin. Cu un revolver.

– Un feribot aglomerat, mulți oameni. Avea toate șansele să nimerească pe cineva, veni răspunsul practic al doctorului G.

Amândoi am ridicat privirea când ușile de oțel de la capătul sălii de autopsie s-au deschis și un tehnician i-a împins înăuntru o targă mobilă, strigând:

– Doctore G., unde vreți să-l pun pe ăsta?

Cadavrul de pe targă era acoperit cu un cearșaf și avea cam 1.20 metri lungime. „Ăsta" era un copil.

---

[1] Pistol semiautomat fabricat în Coreea de Sud de către S&T Daewoo (n.tr.)

– Lasă-l acolo, îi spuse Germaniuk tehnicianului. O să ne ocupăm noi mai departe.

Eu şi doctorul ne-am îndreptat spre targă, iar el a tras cearşaful la o parte.

Doar privindu-l pe copilul mort, simţeam că mi se rupe inima. Pielea lui Tony era de un albastru neuniform şi avea peste pieptul micuţ şi slab o incizie de treizeci de centimetri proaspăt cusută. M-am luptat cu impulsul de a-i pune mâna pe faţă, de a-i atinge părul, de a face ceva să alin un băieţel care avusese ghinionul să se afle pe linia de tragere a unui nebun.

– Îmi pare atât de rău, Tony.

– Uite cartea mea de vizită, zise Germaniuk, scoţând-o din buzunarul de la halat şi punându-mi-o în mână. Sună-mă pe mobil dacă ai nevoie de mine. Şi când mergi să o vezi pe Claire... spune-i că o să ajung la spital când pot. Spune-i că luptăm toţi pentru ea – şi că nu o vom dezamăgi.

Capitolul 13

Membrii echipei mele îşi mutaseră scaunele şi se adunaseră în jurul meu. Puneau întrebări şi propuneau teorii despre ucigaşul de pe *Del Norte*, când sună telefonul. Am recunoscut numărul lui Edmund şi am răspuns.

Cu o voce răguşită, frântă, Edmund îmi spuse:

– Tocmai i-au făcut nişte radiografii lui Claire. Are hemoragie internă.

– Eddie, nu înţeleg. Ce s-a întâmplat?

– Glonţul i-a atins ficatul... Trebuie să o opereze – din nou.

Zâmbetul cu care doctorul Sassoon îmi spusese că draga mea Claire era în afara oricărui pericol mă făcuse să mă liniştesc. Acum, mi se făcuse greaţă de frică.

Când am ajuns, în sala de aşteptare de la Terapie intensivă erau numai rude şi prieteni de-ai lui Claire, plus Edmund, şi Willie, şi Reggie Washburn, fiul de 21 de ani care tocmai sosise cu avionul de la Universitatea din Miami.

I-am îmbrăţişat pe toţi, m-am aşezat lângă Cindy Thomas şi Yuki Castellano, cele mai bune prietene ale lui Claire, dar şi ale mele. Noi patru formam ceea ce am numit, mai în glumă, mai în serios, Clubul fetelor de la Crime. Ne-am strâns laolaltă, aşteptând veşti în camera aceea tristă.

De-a lungul orelor lungi şi tensionate, ne-am camuflat frica spunând poveşti care mai de care mai haioase despre Claire. Am băut cafea proastă şi ne-am îndopat cu batoane de Snickers de la automatele de dulciuri, iar înspre dimineaţă Edmund ne-a rugat să rostim o rugăciune.

Ne-am ţinut de mâini în timp ce Eddie se ruga la Dumnezeu să o cruţe pe Claire. Speram cu toţii că, dacă vom fi alături de ea şi vom avea destulă credinţă, nu va muri.

În acele ore epuizante, mi-am amintit cum fusesem şi eu împuşcată – cum Claire şi Cindy fuseseră alături de mine.

Şi mi-am amintit de vremurile când aşteptam în camere asemănătoare. Când mama fusese bolnavă de cancer. Când un bărbat pe care îl iubeam fusese împuşcat la datorie. Când mama lui Yuki fusese doborâtă de un atac cerebral.

Şi toate aceste persoane muriseră.

– Unde e nemernicul de ucigaş acum? zise Cindy. Fumează o ţigară după cină? Doarme într-un pat bun, moale, plănuind alte crime?

– Nu doarme într-un pat, răspunse Yuki. Pun pariu pe zece dolari că doarme într-o cutie de carton.

Pe la ora cinci dimineaţa, doctorul Sassoon, obosit, ieşi să ne comunice veştile.

– Claire e bine, zise. Am remediat afecţiunea ficatului şi tensiunea arterială începe să-şi revină. Semnele vitale sunt bune.

Am scos cu toţii un chiot de bucurie şi am început să aplaudăm. Edmund şi-a îmbrăţişat fiii, toţi trei cu lacrimi în ochi.

Doctorul zâmbi şi trebuia să recunosc – era un luptător.

M-am dus repede până acasă să o scot pe Martha, căţeluşa mea rasa Border Collie, la plimbarea de dimineaţă prin Portrero Hill.

Apoi l-am sunat pe Jacobi tocmai când soarele se ridica peste acoperişul maşinii. M-am întâlnit cu el şi cu Conklin în faţa lifturilor din sediul poliţiei la ora opt.

Era duminică.

Aduseseră cafea şi gogoşi.

Ce-mi plăcea de băieţii ăştia!

– Haideţi la muncă, băieţi!

Capitolul 14

Eu, Conklin, şi Jacobi tocmai ne instalaserăm în spaţiul meu de lucru cu pereţi de sticlă aflat într-un colţ al biroului comun, când inspectorii Paul Chi şi Cappy McNeil intrară în sordida încăpere de şase pe nouă metri unde îşi desfăşoară activitatea cei doisprezece membri ai Brigăzii Omoruri.

Cappy are pe puţin o sută zece kilograme şi marginea scaunului scârţâi când se aşeză pe el. Chi e suplu. Îşi aşeză fundul slăbănog pe dulăpiorul meu, lângă Jacobi, care tocmai se lupta cu unul dintre desele lui accese de tuse.

Cum toate locurile erau ocupate, Conklin decise să rămână în picioare în spatele meu, sprijinit de fereastră, cu gleznele lejer încrucişate, poziţie din care avea perspectivă de ansamblu.

Parcă am fi fost înghesuiţi într-o cutie de conserve.

Simţeam căldura pe care o emana trupul lui Conklin, iar acest lucru mă făcea să conştientizez silueta lui perfect proporţionată, 1,85 metri, păr şaten-deschis căzut peste ochii căprui; întreaga sa înfăţişare la cei douăzeci şi nouă de ani ducându-mă cu gândul la o combinaţie între un bărbat din familia Kennedy şi un puşcaş marin.

Chi adusese ediţia de duminică a ziarului *Chronicle* şi o puse pe biroul din faţa mea.

Poza ucigaşului, o imagine neclară preluată din înregistrarea video de rezoluţie mică a lui Jack Rooney, era pe prima pagină, iar dedesubt titlul: „ÎL CUNOAŞTEŢI PE ACEST BĂRBAT?"

Ne-am aplecat cu toţii să analizăm din nou acea faţă bărboasă.

Părul brunet al ucigaşului ajungea până la maxilar, iar barba îi ascundea totul de la buza de sus pâna la mărul lui Adam.

– Isus Hristos, zise Cappy.

Ne-am uitat toţi la el.

– Ce vreţi? Vreau să zic că seamănă cu Isus Hristos.

– Nu vom primi rezultate de la laborator într-o dimineaţă de duminică, dar avem asta, am spus eu. Am luat o fotocopie a pachetului maroniu de Turkish Specials din tăviţa cu corespondenţa. Şi mai avem şi astea.

Mi-am pus mâna pe un teanc înalt de cinci centimetri cu declaraţiile martorilor, mesaje telefonice şi e-mailuri printate pe care asistenta noastră, Brenda, le descărcase de pe site-ul departamentului de poliţie.

– Putem să ne împărţim sarcinile, propuse Jacobi.

Urmă o discuţie zgomotoasă până când Chi afirmă emfatic:

– Hei, ţigările înseamnă mulţi bani. Turkish Specials se vând cel mai probabil în magazinele mici, de cartier. Şi cei care lucrează la unul dintre aceste magazine s-ar putea să-şi amintească de omul nostru.

– Bine! Voi, băieţi, o să vă ocupaţi de asta, am zis.

Jacobi şi Conklin au luat cu ei, la posturile lor de lucru, două treimi din declaraţiile scrise ale martorilor şi s-au apucat de dat telefoane, în timp ce Chi şi McNeil au sunat şi ei câteva persoane înainte de a porni spre străzile oraşului.

Rămasă singură în birou, m-am uitat peste informaţiile despre victime adunate de Brenda – toţi cetăţeni respectabili, până la ultimul.

Era oare vreo legătură între criminal şi vreunul dintre cei pe care-i împuşcase?

Am început să formez numere luate de pe declaraţiile martorilor, dar nimic din ceea ce am aflat din primele conversaţii telefonice nu m-a entuziasmat. Apoi am dat peste un pompier care se aflase la doar trei metri de Andrea Canello când ucigaşul deschisese focul.

– Ţipa la copil când omul cu arma a tras în ea, zise martorul. Tocmai voiam să-i spun să se calmeze. Într-un moment... a fost moartă.

– Ce spunea? Vă amintiţi?

– „Mă scoţi din sărite, copile." Ceva de genul ăsta. E groaznic să te gândeşti... Băiatul a supravieţuit?

– Din păcate, nu.

Am mai luat câteva notiţe, încercând să aranjez fragmentele în bucăţi şi bucăţile într-un întreg. Am dat pe gât ultima înghiţitură de cafea şi am format numărul următoarei persoane de pe listă.

Era Ike Quintana şi sunase în ziua precedentă, spre sfârşitul după-amiezii, spunând că se poate să fi fost prieten cu suspectul cu vreo cincisprezece ani în urmă.

Acum Quintana îmi spuse:

– Mi se pare că e acelaşi tip. Dacă e el, am fost împreună la spitalul din Napa la sfârşitul anilor 1980.

Mi-am încleştat mâna pe telefon, apăsându-mi cu putere urechea de receptor. Nu voiam să-mi scape nici o silabă.

– Înţelegeţi ce vreau să spun? m-a întrebat Quintana. Amândoi am fost locatari ai cuibului de cuci[1].

Capitolul 15

Am desenat o steluţă lângă numărul de telefon al lui Ike Quintana.

– Cum îl cheamă pe prietenul tău? l-am întrebat, apăsând receptorul la ureche.

Dar Quintana deveni dintr-odată evaziv.

– N-aş vrea să spun, în caz că se dovedeşte că nu e el, zise. Am o poză. Puteţi să treceţi pe aici să o vedeţi, dar să veniţi acum. Altfel, am mult de lucru astăzi.

– Să nu care cumva să plecaţi de acasă! Venim acum!

M-am dus în biroul brigăzii noastre şi am zis:

– Avem o pistă. O adresă de pe San Carlos Street.

– Vreau să mai dau nişte telefoane, spuse Conklin. Am primit pe site noi filmuleţe cu incidentul.

Jacob se ridică în picioare şi îşi puse jacheta.

– Conduc eu, Boxer, zise.

Îl ştiam pe Jacobi de zece ani, fusesem partenera lui vreme de trei ani înainte să fiu promovată la gradul de locotenent. Încă de pe vremea când eram o echipă, se născuse între noi o prietenie trainică şi o legătură aproape telepatică. Dar cred că nici unul din noi nu ne-am dat seama cât de apropiaţi suntem, până în noaptea în care am fost împuşcaţi de către nişte adolescenţi drogaţi. Apropierea de moarte ne-a unit şi mai mult.

Acum Jacobi ne duse pe o stradă mizeră, la marginea cartierului Tenderloin.

Am căutat adresa pe care mi-o dăduse Ike Quintana: o clădire cu două niveluri, cu o biserică la parter şi vreo două apartamente deasupra.

Am apăsat soneria şi am auzit sunetul de deschidere automată a uşii în interfon. Am tras de mânerul de metal lipsit de lustru şi am intrat în holul întunecat. Am urcat pe scările şubrede spre un hol mochetat care mirosea a mucegai.

Era câte-o singură uşă de fiecare parte a culoarului.

Am bătut la cea inscripţionată 2R şi, după o jumătate de minut care mi s-a părut o veşnicie, uşa s-a deschis cu un scârţâit.

Ike Quintana era un bărbat alb, având în jur de treizeci de ani. Părul brunet îi era tuns neuniform şi era îmbrăcat într-un stil ciudat: purta mai multe haine una peste alta. O bluză de corp se zărea sub cămaşa de flanel cu guler în V, o vestă croşetată era încheiată peste aceasta şi un cardigan de culoarea ruginii îi atârna deschis până la şolduri.

Purta pantaloni albaştri de pijama, cu dungi, şi papuci de casă din pâslă maro. Avea un zâmbet ştirb şi oarecum blând. Întinse mâna, ni le strânse pe ale noastre şi ne invită să intrăm.

Jacobi păşi primul înăuntru. I-am urmat pe cei doi bărbaţi printr-un tunel instabil de ziare şi saci de gunoi transparenţi umpluţi cu sticle de suc, toate aşezate pe lângă pereţii holului, de la podea până la tavan. În camera de primire, cutii de carton pline ochi cu monede, cutii de detergent goale şi pixuri.

– Se vede că eşti pregătit pentru orice situaţie, mormăi Jacobi.

– Asta e şi idea, răspunse Quintana.

Când am intrat în bucătărie am văzut oale şi tigăi peste tot, iar masa era o arhivă stratificată de tăieturi din ziare acoperite cu o faţă de masă, apoi alte straturi de ziare şi o altă faţă de masă peste, şi tot aşa la nesfârşit, având drept rezultat o movilă de aproape jumătate de metru, cu nimic mai prejos decât cele cu importanţă arheologică.

– Am urmărit evoluţia celor de la Giants[1] o mare parte din viaţa mea, explică timid Quintana.

Ne oferi cafea, pe care am refuzat-o şi eu, şi Jacobi.

Totuşi, Quintana aprinse aragazul şi puse o oală cu apă la fiert.

– Ai o poză să ne arăţi? am întrebat.

---

[1] San Francisco Giants: cea mai renumită echipa de baseball a oraşului San Francisco (n.tr)

Quintana ridică de pe podea o cutie veche de săpun şi o puse pe masa numai vălurele. Cotrobăi prin mormanul de fotografii, meniuri şi alte obiecte de colecţie de acelaşi gen pe care nu le-am putut distinge la cât de repede îi zburau mâinile printre hârtii.

– Uite-o, zise el, ţinând o fotografie ştearsă de 12 pe 17 cm. Cred că a fost făcută prin 1988.

Cinci adolescenţi – două fete şi trei băieţi – se uitau la televizor într-o sală comună, probabil a unei instituţii.

– Ăsta sunt eu, zise Quintana, arătând cu degetul o versiune mai tânără a sa lăfăindu-se într-un fotoliu portocaliu.

Chiar şi atunci purta o mulţime de haine.

– Îl vedeţi pe tipul ăsta care stă în scaunul de la geam?

M-am uitat plină de curiozitate la fotografie. Băiatul era slăbuţ, cu părul lung şi cu un început de barbă. Faţa i se vedea din profil. Putea fi oricine.

– Vedeţi cum trage de firele de păr de pe braţ? întrebă Quintana.

Am dat afirmativ din cap.

– De asta cred că ar putea fi el. Avea obiceiul să facă asta ore întregi. Mi-era tare simpatic. Îi spuneam Fred-a-lito-lindo. De la numele unui cântec pe care obişnuia să-l cânte.

– Care e numele lui real? am întrebat.

– Era foarte deprimat, povesti Quintana. De asta a venit la Napa. S-a internat, să ştiţi. A fost un accident. Sora lui mai mică a murit. Ceva legat de o barcă cu pânze, cred.

Quintana opri aragazul, se îndepărtă. Un gând răzleţ îmi fulgeră prin minte: prin ce miracol nu a ars încă din temelii clădirea asta?

– Domnule Quintana, nu ne faceţi să vă întrebăm din nou, bine? mârâi Jacobi. Cum îl cheamă pe individ?

Quintana se întoarse la masă cu ceaşca ciobită de cafea în mână, etalând în acelaşi timp veşmântul său stratificat de om cam dus cu capu' şi încrederea unui bogătaş născut din viţă aleasă:

– Se numeşte Fred. Alfred Brinkley. Dar chiar nu văd cum ar fi putut să-i ucidă pe oamenii ăia, spuse Quintana. Fred e cel mai drăguţ băiat din lume.

Capitolul 16

L-am sunat pe Rich Conklin din maşină, i-am dat numele lui Brinkley să-l verifice în baza naţională de date, în timp ce Jacobi se întoarse pe Bryant Street.

Chi şi McNeil ne aşteptau la MacBain's Beers O' the World Pub, o cârciumă întunecată vizavi de sediu, înghesuită între două dărăpănături unde se puteau obţine garanţii de cauţiune.

Eu şi Jacobi ne-am alăturat lor şi am comandat bere Foster's la ţap, cerându-le lui Chi şi McNeil să ne pună la curent.

– L-am interogat pe unu' la Smoke Shop, pe Polk în Vallejo, începu Chi, intrând direct în subiect. Boşorogul care ţine prăvălia zice: „Aha, vindem Turkish Specials. Vreo două pachete pe lună unui client de-ai casei". A luat cutia de pe raft să ne arate – lipseau două pachete.

Conklin intră, se aşează şi comandă o bere Dos Esquis şi un hamburger Angus, în sânge.

Părea că îl preocupă ceva.

– Partenerul meu se entuziasmează la vederea unui cartuş de ţigări, glumi Cappy.

– Deci cine e nebunul? îl întrebă Chi pe McNeil.

– Treci odată la partea importantă, bombăni Jacobi.

Berea fu adusă şi eu, Jacobi şi Conklin am ridicat paharele în cinstea lui Don MacBain, patronul barului, un fost căpitan de poliţie noncomformist al cărui portret era înrămat şi atârnat deasupra tejghelei.

– Deci, continuă Chi, boşorogul zice că tipul care cumpără e un grec, de vreo optzeci de ani – „dar stai o clipă, zice. Stai să mă mai uit o dată la poza aia".

Cappy reluă povestirea de unde o lăsase Chi:

– Deci i-am împins fotografia ucigaşului sub bot şi el zice: „Tipul ăsta? Îl vedeam în fiecare dimineaţă când îşi cumpăra ziarul. El e cel care a tras?"

Jacobi o chemă din nou pe chelneriţă:

– Syd, vreau şi eu un hambuger şi cartofi prăjiţi.

Chi îi acoperea vocea.

– Deci boşorogul de la Smoke Shop zice că nu ştie numele suspectului, dar crede că locuieşte vizavi, la numărul 1513.

– Deci mergem noi acolo... continuă Cappy.

– Fii bun şi curmă-mi chinul, zise Jacobi.

Îşi ţinea coatele pe masă şi-şi apăsa orbitele ochilor cu palmele, aşteptând ca povestea să ducă undeva sau să se încheie.

– Şi am aflat un nume, termină Cappy. Administratorul de la numărul 1513 a confirmat identitatea celui din poză. Ne-a spus că suspectul a fost evacuat cu vreo două luni în urmă, la scurt timp după ce îşi pierduse slujba.

– Să bată tobele, vă rog, făcu Chi. Numele ucigaşului e Alfred Brinkley.

Era trist să vezi dezamăgirea de pe feţele lui Chi şi McNeil, dar am fost nevoită să le spun.

– Mersi, Paul. Ştim deja numele lui. Ai aflat unde lucra?

– Da, locotenente. Librăria aia... Sam's Book Emporium de pe Mason Street.

M-am întors înspre Conklin.

– Richie, rânjeşti ca pisica din *Alice în Ţara Minunilor.* Ce ştii?

Conklin se lăsase cu scaunul pe spate, balansându-l pe două picioare, gustând gluma. Acum picioarele din faţă ale scaunului coborâră, iar el se aplecă peste masă.

– Brinkley nu are cazier. Dar a... înainte a făcut serviciul militar la Presidio[1] timp de doi ani. Apoi a fost pensionat din motive medicale.

– A fost în armată după ce a fost internat la nebuni? se miră Jacobi.

– Era doar un copil când a fost internat la Napa State, zise Conklin. Dosarele medicale sunt confidențiale. Și, oricum, tipii din armată care s-au ocupat de recrutare nu cred că au fost prea pretențioși.

Imaginea începătoșată a ucigașului începea să devină tot mai clară. Oricât era de înfricoșător, acum știam răspunsul la întrebarea care mă frământa de la atacul armat.

Brinkley era un trăgător de elită pentru că fusese antrenat de armată.

Capitolul 17

A doua zi la ora nouă, eu, Jacobi şi Conklin ne parcam maşinile personale pe Mason Street, aproape de North Point. Eram la două străzi de Fisherman's Wharf, o zonă turistică ticsită de hoteluri imense, restaurante, puncte de închiriat biciclete şi magazine de suvenire unde vânzătorii ambulanţi îşi montau tarabele cu vechituri.

M-a încercat o senzaţie de nelinişte când am intrat în spaţiul uriaş şi răcoros al librăriei. Jacobi i-a arătat insigna unui casier şi l-a întrebat dacă l-a văzut pe Alfred Brinkley.

Casierul îl sună pe şeful de raion. Acesta ne conduse la lift şi apoi la subsol, unde ni-l prezentă pe şeful de depozit, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu tenul închis la culoare, pe care-l chema Edison Jones şi care purta un tricou jerpelit cu Duran Duran şi un cercel în nas.

Ne-am învârtit puţin prin depozit – pereţi din beton aliniaţi cu etajere ajustabile, uşi de metal corodat care dădeau spre locul de încărcare şi nişte tipi care împingeau cărucioare cu cărţi în jurul nostru.

– Eu şi Fred eram amici, zise Jones. Nu ne petreceam timpul împreună după lucru sau ceva de genul ăsta, dar era deştept şi-mi plăcea de el. Apoi a început să devină ciudat.

Jones reduse volumul la televizorul aşezat pe o masă de metal încărcată cu facturi şi consumabile.

– În ce sens, ciudat? întrebă Conklin.

– Îmi zicea câteodată: „Ai auzit ce mi-a zis Wolf Blitzer[1]?" Ca şi cum televizorul ar fi vorbit cu el, înţelegeţi? Şi începea să aibă ticuri nervoase, îşi fredona cântece să se liniştească. Îi deranja pe cei de la conducere, zise Jones, trecându-şi uşor o mână peste tricou. Când a început să lipsească de la lucru, au avut un motiv să-l dea afară. I-am păstrat cărţile, ne spuse Jones. Se întinse spre o etajeră de sus, trase jos o cutie şi o puse pe masă.

Am deschis cutia şi am văzu acolo chestii serioase de Jung, Nietzsche şi Wilhelm Reich. Şi mai era şi un exemplar îndoit la colţuri din *Originea conştiinţei şi descompunerea minţii bicamerale*[2] de Julian Jaynes.

Am ridicat cartea din cutie.

– Asta era cartea lui preferată, explică Edison. Mă miră că nu s-a întors s-o recupereze.

– Despre ce e vorba în carte?

– Din câte mi-a spus Fred, Jaynes avea o teorie cum că, până acum vreo trei mii de ani, emisferele creierului uman nu fuseseră legate între ele, ne lămuri Jones, deci cele două jumătăţi ale creierului nu comunicau în mod direct.

– Şi care-i faza? întrebă Jacobi.

– Jaynes susţine că pe atunci oamenii credeau că propriile lor gânduri veneau din exterior, că erau de fapt porunci de la zei.

– Deci Brinkley auzea... ce? întrebă Jacobi. Vocile zeilor televiziunii?

– Cred că auzea voci tot timpul. Îi spuneau ce să facă.

Cuvintele lui Jones m-au făcut să simt fiori prin tot corpul, până în vârfurile degetelor. Trecuseră mai mult de patruzeci şi opt de ore de la atacul armat de pe feribot. În timp ce pistele care nu duceau nicăieri se adunau, Brinkley era tot în libertate pe undeva, ascultând ordinele vocilor. Înarmat.

– Ai vreo idee unde e Brinkley acum? am întrebat.

– L-am văzut în faţa unui bar în urmă cu vreo lună, zise Jones. Arăta destul de ponosit. Barba mare. Am glumit, zicându-i că se

---

[1] Jurnalist american, reporter CNN (n.tr.)

[2] În original, în limba engleză, *The Origin of Consciousness in the Breakdown of the Bicameral Mind*

întoarce la sălbăticia naturii şi atunci s-a uitat la mine cu o expresie de nebun. Nu voia să mă privească în ochi.

– Unde se întâmpla asta?

– În faţă la Double Shot de pe Geary Street. Fred nu bea, deci poate că locuia în hotelul de deasupra barului.

Ştiam locul. Hotelul Barbary era unul dintre cele câteva zeci de „hoteluri pentru turişti" din Tenderloin, cu camere care se închiriau cu ora de către prostituate, drogaţi şi cei care nu-şi permiteau ceva mai bun. Era puţin mai confortabil decât şanţul de la marginea drumului, dar nu cu mult.

Dacă Fred Brinkley stătuse la hotelul Barbary cu o lună în urmă, poate mai era încă acolo.

Capitolul 18

Prezentatorul de la meteo spusese că o să plouă, dar soarele răspândea o lumină lăptoasă din înaltul cerului. Fred Brinkley îşi întinse mâna şi o privi: puteai să vezi prin ea.

Se îndreptă spre întunericul din subteran, coborând în pas alert treptele spre staţia de metrou Civic Center, unde mergea pe vremea când avea încă o slujbă.

Brinkley îşi coborî ochii, privindu-şi insistent picioarele care călcau pe podeaua pardosită cu plăci de marmură mărginite de granit negru, traversă mezaninul fără a ridica privirea spre sclavii corporatişti care cumpărau bilete, flori şi apă îmbuteliată pentru navetă. Nu voia să „recepţioneze" vreun gând de la minţile lor de hamsteri dresaţi, nu voia să le vadă privirile curioase aruncate pe sub pleopele lăsate.

Luă scara rulantă spre tuneluri, dar în loc să se simtă mai calm, îşi dădu seamă că pe măsură ce cobora devenea tot mai agitat, mai furios.

Vocile nu-i dădeau pace, îl insultau.

Ferindu-şi capul, Brinkley îşi ţinu privirea în pământ şi cântă în gând: „Ay, ay, ay, ay, BART-a-lito-lindo", încercând să înăbuşească vocile, să le reducă la tăcere.

De îndată ce coborî de pe scară trei niveluri mai jos, îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse. Peronul era ticsit de idioţi care se întorceau de la muncă.

Arătau ca nişte nori de ploaie, cu hainele lor închise la culoare şi cu ochii care îl sfredeleau, împresurându-l şi ţintuindu-l locului.

Imaginile pe care le văzuse pe televizoarele de pe pereţii magazinelor de electronice i se derulau în minte: imagini cu el, surprins în timp ce-i împuşca pe oamenii de pe feribot.

Făcuse el aşa ceva!?

Brinkley se strecură prin mulţime, mormâind şi fredonând pentru sine până când ajunse la marginea peronului, în mijlocul unei plăci de marmură, cu degetele de la picioare suspendate deasupra abisului.

Simţea ura şi dezaprobarea celor din jur învăluindu-l şi propria furie crescând. Pereţii acoperiţi cu plăci albe păreau că pulsează şi se umflă. Uitându-se cu coada ochiului, Fred văzu oameni întorcându-se spre el, citindu-i gândurile.

Voia să strige: „Am fost obligat să o fac! Fii atent. Ai putea să urmezi chiar tu".

Se uita fix la şine, fără să se mişte sau să privească pe cineva, cu mâinile în buzunar, cea dreaptă strânsă în jurul lui Bucky.

„Ştiu, urlau vocile la unison. Oamenii te citesc ca pe o carte deschisă."

O voce ascuţită strigă din spatele lui:

– Hei!

Brinkley se întoarse şi văzu o femeie cu o bărbie ascuţită şi ochi mici, negri, arătând cu degetul în direcţia lui.

– El e. A fost pe feribot. A fost acolo. El e ucigaşul de pe feribot. Să sune cineva la poliţie.

Totul se destrăma acum. Toată lumea ştia ce faptă rea făcuse.

„Rahat cu ochi. Ratat."

Ay, ay, ay, ayyyyyyy.

Fred îl scoase pe Bucky din buzunar, îl flutură deasupra mulţimii. Oamenii din jur începură să ţipe şi se feriră.

Era un zgomot infernal în tunel.

Vagoanele vopsite în argintiu şi albastru ajunseră cu viteză în staţie, huruitul lor acoperind orice sunet şi orice gând.

Trenul se opri şi o droaie de oameni năvăliră din vagoane precum şobolanii, alţii urcară imediat, izbindu-l pe Fred ca o maree, trântindu-l de un pilon.

Lăsându-l fără suflu.

Eliberându-se, înaintând împotriva curentului, Fred ajunse la scara rulantă. Cu paşi mari, în salturi, trecu în goană pe lângă mulţimea de rozătoare de pe scară, ieşind la stradă, la aer.

Vocea din capul lui strigă: „Du-te! Scapă de aici!"

Capitolul 19

Ceasul digital al cuptorului cu microunde arăta 7.08. Eram deznădăjduită şi abia mă mai ţineam pe picioare după o zi întreagă petrecută în Tenderloin, în urma căreia nu ne-am ales decât cu o listă cu toate adresele la care *nu* locuise Alfred Brinkley.

Şi nu eram doar frustrată, ci de-a dreptul îngrozită. Fred Brinkley era încă în libertate.

Am pus o porţie de macaroane cu brânză în cuptorul cu microunde şi am apăsat de cinci ori butonul ce indica minutele.

În timp ce mi se încălzea cina, am reluat în minte evenimentele zilei, căutând ceva peste care am fi putut trece cu vederea în turul nostru de forţă prin cele şaptezeci şi ceva de hoteluri sordide şi în discuţiile cu toţi acei recepţioneri inutili şi chiriaşi scăpătaţi.

Martha se alinta pe lângă mine, în timp ce-i mângâiam urechile şi-i puneam în farfurie mâncarea. Îşi lăsă capul în jos şi dădu din coada-i stufoasă.

– Ce fetiţă cuminte, am zis. Lumina ochilor mei.

Tocmai îmi desfăcusem o bere când am auzit soneria.

De data asta, ce-o mai fi?

M-am târât până la fereastră să văd cine avea îndrăzneala să-mi sune la uşă – dar nu-l cunoşteam pe omul care se uita fix la mine de pe trotuar.

Era proaspăt bărbierit, pe jumătate în umbră, şi ţinea în mână un plic.

– Ce vrei?

– Am ceva pentru dumneavoastră, locotenente. E urgent. Trebuie să vi-l înmânez personal.

Cine să fi fost? Vreun portărel? Un vânzător de ponturi? În spatele meu, cuptorul cu microunde scoase un bip, anunţându-mă că cina e gata.

– Lasă-l în cutia poştală, am strigat spre omul de jos.

– Aş putea să fac asta, zise vizitatorul, dar aţi spus la televizor: „Îl cunoaşteţi pe acest bărbat?"

– Îl cunoşti? am strigat imediat.

– Eu sunt. Eu sunt cel care a făcut-o.

Capitolul 20

Parcă mă lovise cineva în moalele capului.

Ucigaşul de pe feribot era la uşa mea?

Apoi mi-am revenit.

– Cobor imediat, am strigat.

Mi-am luat tocul cu arma de pe spătarul unui scaun şi mi-am prins cătuşele la centură. În timp ce luam colţul scărilor de la etajul doi, l-am sunat pe Jacobi de pe mobil, ştiind foarte bine că nu puteam să aştept până avea să sosească el.

Puteam să mă trezesc ţintă la un poligon de tragere, dar dacă omul de jos era Alfred Brinkley, nu puteam risca să-l las să-mi scape.

Cu pistolul Glock în mână am crăpat puţin uşa de la intrare.

– Ţine-ţi mâinile la vedere, am strigat.

Bărbatul mi s-a părut imprevizibil. Părea că ezită, mergea înspre stradă şi apoi iarăşi înapoi spre intrarea în clădirea mea. Privirea îi rătăcea peste tot în jur şi mi-am dat seama că fredona ceva, ca pentru sine.

Dumnezeule, era nebun – şi periculos. Unde-i era arma?

– Mâinile sus. Rămâi pe loc, am ţipat din nou.

Bărbatul încetă să se mai plimbe încoace şi încolo. Îşi ridică mâinile, fluturând plicul dintr-o parte într-alta ca pe un steag alb.

I-am privit cu atenţie chipul, încercând să găsesc o legătură între ceea ce vedeam şi poza ucigaşului din mintea mea. Tipul ăsta se bărbierise şi nu făcuse o treabă prea grozavă. Smocuri de barbă, întunecate la culoare, contrastau cu tenul lui palid.

Din alte puncte de vedere, am văzut asemănarea. Era înalt, slăbănog şi purta haine similare sau chiar identice cu cele pe care le purtase agresorul cu vreo şaizeci de ore în urmă.

Să fie chiar Alfred Brinkley? Oare un ucigaş periculos pur şi simplu sunase la uşa mea ca să se predea? Sau ăsta era un altfel de nebun, unul care căuta lumina reflectoarelor?

Am ieşit pe trotuarul scăldat doar de razele lunii, ţinând strâns arma şi aţintind-o spre pieptul bărbatului. Un iz de nespălat adie dinspre el.

– Eu sunt, zise, uitându-se în jos, la pantofi. Ziceaţi că mă căutaţi. V-am văzut la televizor. În magazinul de electronice.

– La pământ, am urlat la el. Cu faţa în jos, degetele împreunate deasupra capului, la vedere.

Se legăna pe picioare.

– La pământ, acum! şi el se culcă pe trotuar cu mâinile pe cap.

Ţinându-i pistolul la ceafă, l-am percheziţionat, verificând să nu aibă arme. În tot acest timp, prin minte mi se derulau imagini din filmarea lui Rooney.

Am găsit o armă în buzunarul jachetei sale, mi-am vârât-o la spatele centurii şi mi-am continuat căutarea. Nu mai avea şi altele.

Mi-am pus Glock-ul în toc şi am scos cătuşele de la centură.

– Cum te numeşti? l-am întrebat, trăgându-i la spate braţele subţiri ca nişte beţe până când cătuşele se închiseră în jurul încheieturilor.

Apoi am ridicat plicul de pe trotuar şi mi l-am îndesat în buzunarul din faţă.

– Fred Brinkley, îmi răspunse, cu o voce din ce în ce mai neliniştită. Mă cunoaşteţi. Aţi spus să vin, vă amintiţi? „Îl vom găsi pe cel care a comis aceste crime îngrozitoare." Mi-am notat.

Imaginile din filmarea lui Rooney îmi reveneau în minte. L-am văzut pe acest bărbat împuşcând cinci oameni. L-am văzut împuşcând-o pe Claire.

Cu o mână tremurândă, i-am scos portofelul din buzunarul de la şold, l-am deschis, am văzut permisul de conducere în lumina slabă a felinarului de peste drum.

Era chiar Alfred Brinkley.

Îl prinsesem.

I-am citit drepturile, dar Brinkley a renunţat la cel de a nu spune nimic şi a declarat:

– Eu am făcut-o. Eu sunt ucigaşul de pe feribot.

– Cum m-ai găsit, l-am întrebat?

– Adresa dumneavoastră e pe internet. La bibliotecă, îmi spuse Brinkley. Să mă închideţi, bine? Cred că sunt în stare să o fac din nou.

Tocmai atunci Jacobi opri maşina. Frânele scârţâiau. Sări de pe locul şoferului cu arma în mână.

– Nu ai putut să mă aştepţi, Boxer?

– Domnul Brinkley e cooperant, Jacobi. Totul e sub control.

Dar văzându-l pe Jacobi, ştiind că pericolul trecuse, am simţit un val de uşurare care mă făcea să-mi doresc să râd, să plâng şi să strig de bucurie în acelaşi timp.

– Bună treabă, l-am auzit pe Jacobi spunându-mi.

I-am simţit mâna pe umăr. Am tras adânc aer în piept. Am încercat să mă calmez, în timp ce Jacobi mă ajuta să-l ridic pe Brinkley în picioare.

Când l-am aşezat pe bancheta din spate în maşina lui Jacobi, Brinkley s-a întors spre mine:

– Vă mulţumesc, locotenente, zise, cu privirea rătăcită de nebun, cu faţa schimonosită de un început de plâns. Ştiam că mă veţi ajuta.

Capitolul 21

Jacobi m-a urmat în birou. Amândoi aveam nervii mai întinşi decât corzile unei chitare. În timp ce aşteptam ca Brinkley să treacă prin procedurile de înregistrare, ne-am aşezat la masă, bând cafea şi sfătuindu-ne ce era de făcut în continuare.

Brinkley mărturisise că era ucigaşul de pe feribot şi refuzase dreptul la un avocat. Dar declaraţia scrisă pe care mi-o dăduse era o povestire interminabilă şi absurdă despre o lumină albă, despre oameni-şobolan şi despre un pistol pe nume Bucky.

Trebuia să-i luăm o declaraţie pe care s-o înregistrăm, să arătăm că, deşi Alfred Brinkley are probleme psihice, acum gândea raţional.

După ce l-am sunat pe Tracchio, i-am telefonat lui Cindy, care nu era doar o bună prietenă, ci şi redactorul-şef al departamentului de investigaţii de la ziarul *Chronicle*. Am informat-o despre capturarea lui Brinkley, apoi m-am plimbat prin birou, urmărind cum limbile ceasului se mişcau cu o încetineală înnebunitoare în timp ce îl aşteptam pe Tracchio.

La 9.15 lui Alfred Brinkley i se luaseră deja amprentele, i se făcuseră fotografii, hainele îi fuseseră shimbate cu o uniformă de închisoare pentru ca îmbrăcămintea lui să poată fi analizată pentru urme de sânge sau reziduuri de praf de puşcă.

I-am cerut lui Brinkley să lase un tehnician să-i recolteze sânge şi i-am explicat motivul:

– Vreau să mă asigur că nu eşti sub influenţa alcoolului sau a drogurilor când îţi luăm declaraţia.

– Sunt curat, îmi spuse Brinkley, ridicându-şi mâneca.

Acum Brinkley ne aştepta în sala de interogatoriu numărul doi. Era o cutie cu o cameră de luat vederi suspendată care funcţiona aproape tot timpul.

Eu şi Jacobi ne-am alăturat lui Brinkley în camera cu pereţi gri, ne-am tras două scaune lânga masa de metal scrijelit şi ne-am aşezat vizavi de criminal.

Încă mi se mai făcea pielea găină când mă uitam la faţa lui palidă şi neîngrijită.

Îmi amintea ce mi-a spus: „Eu sunt făptaşul".

Capitolul 22

Brinkley era nervos. Lovea cu genunchii partea de dedesubt a mesei şi-şi încrucişase încheieturile încătuşate în aşa fel încât să-şi poată trage firele de păr de pe braţe.

– Domnule Brinkley, înţelegeţi că aveţi dreptul să nu spuneţi nimic? l-am întrebat.

A încuviinţat din cap în timp ce îi mai citeam încă o dată drepturile.

– Domnule Brinkley, vă înţelegeţi drepturile?

– Da, a răspuns el.

I-am pus în faţă un document de renunţare la aceste drepturi pe care l-a semnat. Am auzit zgomotul unui scaun pe podea în camera de observaţie din spatele oglinzii şi zumzăitul uşor al camerei de supraveghere suspendate. Interogatoriul începuse.

– Ştiţi ce zi e azi?

– E luni, îmi răspunse.

– Unde locuiţi?

– Prin staţii de tren. Magazine de computere. Uneori la bibliotecă.

– Ştiţi unde vă aflaţi acum?

– La sediul poliţiei, Bryant Street, numărul 850.

– Foarte bine, domnule Brinkley. Puteţi să-mi spuneţi dacă aţi călătorit cu feribotul *Del Norte* alaltăieri, sâmbătă?

– Da, e adevărat. Era o zi plăcută. Am găsit un bilet în piaţa agricolă, povesti el. Nu cred că a fost o infracţiune să folosesc acel bilet, nu? ne-a întrebat.

– L-aţi luat de la cineva?

– Nu, l-am găsit pe jos.

– În acest caz, o să trecem cu vederea, îi spuse Jacobi.

Brinkley arăta mai calm acum şi mult mai tânăr decât era. Începea să mă irite faptul că părea copilăros, chiar inofensiv. Parcă ar fi fost şi el o victimă în felul lui.

M-am gândit la cum l-ar privi un juriu. I s-ar face milă de el?

„Nevinovat" pe motiv că e o persoană plăcută şi în acelaşi timp nebun de legat?

– La întoarcere, domnule Brinkley... am început eu.

– Puteţi să-mi spuneţi Fred.

– În regulă, Fred. În timp ce *Del Norte* intra la docuri în San Francisco, ai scos o armă şi ai tras asupra unor pasageri?

– Am fost nevoit să o fac, zise. Vocea i se sparse, devenind dintr-odată tensionată. Mama băiatului... uite ce e, am făcut o faptă rea. Ştiu asta şi vreau să fiu pedepsit.

– I-ai împuşcat pe acei oameni? am insistat eu.

– Da, am făcut-o! Am împuşcat-o pe acea mamă şi pe fiul ei. Şi pe cei doi bărbaţi. Şi pe cealaltă femeie care se uita la mine de parcă ştia tot ce se petrecea în capul meu. Îmi pare rău. Mă simţeam foarte bine până când totul a luat o întorsătură urâtă.

– Dar ai plănuit acest atac, nu-i aşa? am întrebat, stăpânindu-mi vocea, chiar zâmbindu-i încurajator lui Brinkley. E adevărat că aveai la tine o armă încărcată, nu?

– Întotdeauna îl port pe Bucky cu mine, zise Brinkley. Dar nu am vrut să le fac rău acelor oameni. Nu-i cunoşteam. Nici nu credeam că sunt reali până când am văzut înregistrarea la televizor.

– Aşa deci. Şi atunci de ce i-ai împuşcat? întrebă Jacobi.

Brinkley se uită peste capul meu în oglinda dublă.

– Vocile mi-au spus să o fac.

Să fie ăsta adevărul? Sau îşi pregătea Brinkley încă de pe acum apărarea în temeiul nebuniei?

Jacobi îl întrebă despre ce voci vorbea, dar Brinkley încetă să ne mai răspundă. Bărbia îi căzu în piept şi începu să bolborosească:

– Vreau să mă închideţi. Veţi face asta? Chiar trebuie să dorm.

– Sunt sigură că o să-ţi găsim o celulă goală la etajul zece, i-am zis.

Am bătut la uşă şi sergentul Steve Hall intră în sala de interogatoriu. Rămase în picioare în spatele deţinutului.

– Domnule Brinkley, i-am zis în timp ce ne ridicam cu toţii, sunteţi acuzat de uciderea a patru oameni, tentativă de omor asupra unei persoane şi vreo paisprezece infracţiuni mai puţin grave. Găsiţi-vă un avocat bun.

– Vă mulţumesc, zise Brinkley, privindu-mă în ochi pentru prima dată. Sunteţi o persoană corectă. Apreciez mult ce aţi făcut.

Capitolul 23

A doua zi de dimineaţă, la uşă mă aştepta ziarul, cu un titlu uriaş pe prima pagină, deasupra numelui lui Cindy: „UCIGAŞUL DE PE FERIBOT CAPTURAT".

Când am ajuns la sediu, o mână de reporteri mă aşteptau.

– Cum te simţi, locotenete?

– Fantastic, le-am răspuns rânjind. Cum nu se poate mai bine.

Am răspuns la întrebări, am făcut elogiul echipei şi am zâmbit pentru câteva fotografii înainte să intru în clădire şi să iau liftul până la etajul trei.

Când am intrat pe uşă, Brenda lovi un mic gong pe care îl păstra la postul de lucru, apoi se ridică şi mă îmbrăţişă. Vedeam florile de pe biroul meu de la celălalt capăt al încăperii.

I-am adunat pe toţi şi le-am mulţumit pentru eforturile depuse şi, când inspectorul Lemke m-a întrebat dacă n-aş putea să dau lecţii despre cum să faci criminalii să apară la comandă, ne-am prăpădit cu toţii de râs.

– Am înţeles că trebuie să-ţi mişti nasul precum Samantha, zise el, dar nu se întâmplă nimic.

– Trebuie să mişti din nas, să-ţi încrucişezi braţele şi să clipeşti în acelaşi timp! completă Rodriguez.

Tocmai îmi turnam o cafea, înainte să mă afund în teancul gros de hârtii care-mi ocupa jumătate din birou, când Brenda îşi băgă capul pe uşă zicându-mi:

– Şeful pe linia unu.

Am intrat în biroul meu, am dat la o parte un coş uriaş de flori de pe masă. Am aruncat o privire la bileţelul care se vedea printre trandafiri. Multe îmbrăţişări şi săruturi de la Joe, iubitul meu minunat.

Încă mai zâmbeam când am apăsat butonul intermitent al telefonului. Şeful mă invită cu o voce molcomă să urc în biroul lui.

– Stai să-i chem şi pe ceilalţi din echipă.

– Nu, vino singură.

I-am spus Brendei că mă întorc în câteva minute şi am luat-o pe scări spre biroul cu mobilă de nuc de la etajul cinci.

Şeful se ridică în picioare în momentul în care am intrat, îmi întinse mâna cărnoasă peste birou şi zise:

– Boxer, faptul că l-ai prins pe psihopatul ăla face ca astăzi să fie o zi bună pentru Poliţia din San Francisco. Vreau să-ţi mulţumesc din nou pentru că ai făcut o treabă excelentă.

– Mulţumesc, şefule. Şi mulţumesc că m-ai susţinut, am zis.

Mă pregăteam să plec, dar pe chipul lui apăru o expresie de jenă pe care nu i-o mai văzusem înainte.

Îmi făcu semn să iau loc, după care se aşeză şi el, legănându-şi scaunul înainte şi înapoi pe folia din acrilic care proteja covorul, înainte de a-şi împreuna mâinile pe burtă.

– Lindsay, am ajuns la o concluzie cu care m-am luptat din răsputeri.

„Avea oare să-mi dea mai mulţi oameni?"

„Un buget mai mare pentru orele suplimentare?"

– Te-am urmărit îndeaproape cum ai lucrat la acest caz şi sunt impresionat de tenacitatea şi determinarea de care ai dat dovadă pe parcursul investigaţiei.

– Mulţumesc.

– Şi trebuie să recunosc că tu ai avut dreptate, şi eu m-am înşelat amarnic.

„În legătură cu ce?"

Mintea-mi alerga să-i anticipeze cuvintele, încercând să i-o ia înainte măcar cu jumătate de secundă – dar nu reuşea.

– După cum mi-ai spus şi tu, continuă Tracchio, locul tău e pe stradă, nu într-un birou. Şi înţeleg acum. În sfârşit, înţeleg. Pur şi simplu munca de birou nu e decât o irosire a talentului tău.

M-am holbat la şeful meu care puse o insignă pe biroul din faţa mea.

– Felicitări, Boxer, pentru o binemeritată retrogradare la gradul de sergent.

Capitolul 24

Vestea mă ameţi ca o lovitură de măciucă în moalele capului.

Îl auzeam pe Tracchio vorbind, dar undeva în depărtare, ca şi cum biroul său ar fi fost proiectat prin perete de cealaltă parte a autostrăzii.

– Îţi voi supraveghea activitatea. Desigur, vei primi acelaşi salariu ca şi până acum...

În mintea mea strigam: „Retrogradare? Mă retrogradezi? Azi? Chiar azi!"

M-am prins de marginea biroului, simţind nevoia să mă sprijin. Tracchio se lăsă înapoi în scaun. Expresia de pe faţa lui îmi spunea că era la fel de surprins de reacţia mea, pe cât fusesem eu de vestea lui.

– Care e problema, Boxer? Nu asta ţi-ai dorit? Mă baţi la cap de luni de zile...

– Nu, adică, da. Aşa e. Dar nu mă aşteptam...

– Haide, Boxer. Ce vrei să-mi spui, de fapt? Toată noaptea am tratat cu şefii şi cu subalternii tăi ca să obţin aprobarea, şi asta numai pentru că tu mi-ai spus că-ţi doreşti acest lucru.

Am deschis gura să vorbesc, dar am închis-o la loc.

– Lasă-mi puţin timp să mă obişnuiesc cu ideea, bine, Tony? am bolborosit.

– Mă dau bătut, zise Tracchio, ridicând capsatorul şi izbindu-l de birou. Nu te înţeleg. Nu te voi înţelege niciodată. Nici nu mai încerc, Boxer!

Nu-mi amintesc cum am plecat din biroul şefului, dar îmi amintesc că am avut mult de mers până la scări şi că, atunci când am trecut pe lângă birourile lor le-am zâmbit forţat celor care m-au felicitat.

Mintea mi se blocase.

„Ce naiba a fost oare în capul meu?"

Şi ce voiam de fapt?

Am ajuns la scări şi coboram spre biroul comun sprijinindu-mă cu toată greutatea de balustradă, când l-am văzut pe Jacobi urcând treptele în întâmpinarea mea.

– Warren, n-o să-ţi vină să crezi.

– Hai să plecăm de aici, zise.

Am coborât scările spre parter şi am ieşit în stradă, îndreptându-ne spre piaţa de flori.

– M-a sunat Tracchio aseară, îmi povesti Jacobi pe drum.

Mi-am ridicat privirea spre el. Nu existaseră niciodată secrete între mine şi Jacobi. M-am simţit zdrucinată citind durerea de pe faţa lui.

– Mi-a oferit mie postul, Lindsay. Postul tău. Dar i-am spus că nu-l voi accepta dacă tu nu eşti de accord.

Zguduitura pe care am simţit-o sub tălpi se datora, cu siguranţă, trenului care tocmai intra în staţie, dar mie mi s-a părut un cutremur în toată regula.

Ştiam ce trebuia să spun: „Felicitări. Excelentă alegere. Te vei descurca de minune, Jacobi".

Dar nu puteam rosti cuvintele.

– Am nevoie de timp să reflectez la cele întâmplate, Jacobi. Îmi iau liber azi, am bâiguit.

– Bineînţeles, Lindsay. Nimeni nu va face nimic decât dacă...

– Poate şi mâine.

– Lindsay, opreşte-te. Vorbeşte cu mine.

Dar eu eram deja departe.

Am traversat aiurea strada, mi-am luat maşina din parcare şi am luat-o pe Bryant Street, spre Sixth şi de acolo pe 280 South care ducea în Potrero Hill.

Mi-am scos telefonul de la centură şi am folosit reapelarea automată să-l sun pe Joe. În timp ce ascultam tonul de apel, am apăsat pedala de acceleraţie şi am trecut pe banda de viteză.

Era ora unu după-amiaza în Washington.

„Răspunde, Joe!"

A intrat căsuţa vocală şi am lăsat un mesaj:

– Sună-mă, te rog.

Apoi am telefonat la San Francisco General.

I-am cerut operatoarei să-mi facă legătura cu Claire.

Capitolul 25

Speram să o aud pe Claire, dar a răspuns Edmund la telefon. Vocea lui îmi spunea că-şi petrecuse încă o noapte dormind pe scaun.

– Cum se simte Claire? am întrebat, înghiţindu-mi nodul din gât.

– E la RMN, mă informă el.

– Spune-i că l-am prins pe atacator, am zis. A mărturisit şi e la închisoare.

I-am spus lui Edmund că o să vin mai târziu să o văd pe Claire, apoi l-am sunat din nou pe Joe. De data aceasta mi-a răspuns robotul de la birou, aşa că am încercat să sun la el acasă.

Din nou robotul.

M-am oprit la semaforul de pe Eighteenth Street, bătând nerăbdătoare cu degetele în volan. Am apăsat pedala de acceleraţie când lumina semaforului s-a făcut verde.

Mi-am amintit dintr-odată de ziua în care fusesem promovată locotenent, imediat după ce-l capturasem pe „ucigaşul de miri", un psihopat care îşi câştigase cu siguranţă un binemeritat loc fruntaş în galeria celor mai josnici criminali. La momentul respectiv, am văzut promovarea mea ca pe o numire pe motive politice. Nici o femeie nu mai ocupase această poziţie înaintea mea. Am urcat pe podium şi i-am lăsat să-mi prindă decoraţia pe piept, fără să ştiu dacă îmi doream într-adevăr puterea şi responsabilitatea pe care le aducea funcţia.

Cred că încă nu ştiam.

Eu însămi cerusem să fiu lăsată să lucrez din nou pe teren, deci nu era de mirare că Tracchio nu mi-a înţeles reacţia. La dracu'. Nici măcar eu nu mi-o înţelegeam.

Dar uneori nu poţi fi sigur de unele lucruri până nu te confrunţi cu ele.

Faptul că Tracchio îmi supraveghea activitatea nu făcea nici cât o ceapă degerată.

Urma să fiu retrogradată.

Puteam oare să accept ordine de la Jacobi?

„I-am spus că nu voi accepta postul decât dacă eşti tu de acord", îmi spusese Jacobi.

Simţeam nevoia să vorbesc cu Joe.

Am întins mâna după telefonul lăsat pe scaunul din dreapta şi am apăsat butonul de reapelare. Vocea lui Joe înregistrată pe mesajul de întâmpinare îmi trezea atât de multe amintiri: călătoriile de poveste pe care le făcusem împreună, felul în care făceam dragoste, lucrurile mărunte pe care le adoram la Joe – savurasem fiecare moment pentru că nu ştiam când ne vom revedea.

Ce n-aş fi dat să fiu în braţele lui în acea seară, să mă învăluie cu dragostea lui, să mă simt înţeleasă. Atingerea lui putea alunga orice necaz...

Am închis telefonul fără să las nici un mesaj şi am sunat la celelalte două numere ale lui Joe – aceeaşi poveste.

Am intrat cu maşina într-o parcare, am tras frâna de mână şi am stat acolo ca o idioată, privind în gol, dorindu-mi să-l pot vedea pe Joe.

Apoi mi-a venit o idee genială.

Dar stai, chiar puteam să-l văd.

Capitolul 26

Nu semănam cu nimeni dintre cei aflați în sala de îmbarcare a aeroportului: toți bărbați în costume gri cu cravate roșii sau albastre – și eu. Mă îmbrăcasem cu un pulover de caşmir cu guler in V, de culoarea untului, o pereche de blugi strâmți și o jachetă cambrată din tweed. Părul îmi strălucea ca o aură. Bărbații îmi aruncau priviri pe furiș, flatându-mi egoul.

În timp ce aşteptam să mă îmbarc, bifam în gând lucrurile pe care trebuia să le fi făcut: să mă asigur că persoana care avea grijă de Martha, cățeluşa mea, era la datorie, să-mi încui pistolul și insigna în sertar, să-mi las telefonul în maşină. De fapt, îmi lăsasem telefonul în maşină din neglijență, dar nu era nevoie de un psihiatru ca să-mi dau seama că, descotorosindu-mă de toate aceste lucruri, îi spuneam Slujbei să se ducă naibii.

Nu aveam multe bagaje, dar luasem cu mine obiectele esențiale: rujul și biletul de călătorie dus-întors la clasa business cu destinația Reagan National, pe care Joe mi-l lăsase împreună cu cheile și un bilet pe care scria: „Acesta e permisul tău de a-l vizita pe Joe și e valabil oricând dorești. XOXO[1], Joe".

Urcându-mă în avion, am simțit că făceam un gest cam necugetat. Pe lângă faptul că plecam din oraș lăsând un conflict nerezolvat, mai era încă ceva care mă înspăimânta. Joe îmi mai făcuse vizite-surpriză, dar eu nu apărusem niciodată neanunțată la uşa lui.

---

[1] Secvență de litere folosită în special în e-mailuri informale ca formulă de încheiere însemnând aproximativ: *Te îmbrățișez și te sărut* (n.tr.).

Paharul de şampanie servit înainte de zbor mă ajută să mă calmez şi, de îndată ce avionul decolă, mi-am lăsat scaunul pe spate şi am adormit. M-am trezit doar când vocea pilotului anunţa aterizarea avionului în Washington, D.C.

Numaidecât ce am aterizat, i-am dat şoferului de taxi adresa lui Joe din nord-vestul oraşului.

O jumătate de oră mai târziu, taxiul ocolea elegant spaţiul verde şi fântânile arteziene din faţa luxosului complex de apartamente Kennedy-Warren, construit în forma de L. La doar câteva minute după aceea, eram în aripa istorică a clădirii, la ultimul etaj, în holul cu mochetă groasă, şi sunam la uşa lui Joe.

Ei bine, iată-mă.

Cum nu răspundea, am sunat din nou. Apoi, am descuiat broasca de jos cu prima cheie şi yala de sus cu cea de a doua şi am deschis uşa.

L-am strigat pe nume:

– Joe? şi am intrat în holul întunecat. L-am strigat din nou când mă apropiam de bucătărie.

Acum ajunsesem să mă întreb unde era totuşi Joe. De ce nu răspunsese la nici unul din telefoane?

Bucătăria dădea spre o zonă spaţioasă, plăcută, care era în acelaşi timp sufragerie şi cameră de zi. Parchetul lucea sub şuvoiul de lumină care se revărsa prin ferestrele de la celălalt capăt al camerei, iar prin geam am văzut o terasă.

Am remarcat că mobila din lemn închis la culoare, cu tapiţerie bogată, era într-o ordine desăvârşită.

La o a doua privire mi-a stat inima în loc.

Pe o canapea era ghemuită o femeie, întoarsă cu faţa spre fereastră. Citea o revistă şi de urechi îi atârnau căştile albe de la iPod.

Eram prea şocată să fac vreo mişcare.

Sau să vorbesc.

Capitolul 27

Inima îmi bătea tot mai tare pe măsură ce-mi concentram privirea asupra femeii care stătea pe canapea având alături un sandvici şi o ceaşcă de ceai, aşezate pe măsuţa de cafea.

I-am studiat topul negru, pantalonii de trening, părul des, cu şuviţe blonde, prins într-un coc la ceafă, piciorele goale.

Corpul parcă mi se golise de sânge, cu excepţia furnicăturilor pe care le simţeam în vârfurile degetelor. Oare Joe dusese o viaţă dublă în timp ce eu eram în San Francisco, aşteptând telefoanele şi vizitele lui?

Faţa mi-era roşie de furie, dar şi de ruşine. Nu ştiam dacă să urlu sau să fug.

Cum putuse Joe să mă înşele?

Femeia trebuie să-mi fi văzut reflexia în geam. Scăpă revista, îşi duse mâinile la faţă şi ţipă.

Am ţipat şi eu:

– Cine naiba eşti tu?

– Dar tu? strigă la rândul ei.

Părul i se desfăcu din coc în timp ce-şi scoase cu o mişcare violentă căştile din urechi.

– Sunt iubita lui Joe, i-am răspuns.

Mă simţeam goală şi vulnerabilă şi mi-aş fi dorit să am o insignă pe care să i-o bag sub nas. Orice fel de insignă.

„Joe, ce ai făcut?"

– Eu sunt Milda, se prezentă, ridicându-se brusc de pe canapea şi conducându-mă în bucătărie. Lucrez aici. Fac curăţenie pentru domnul Molinari.

Am izbucnit în râs, nu din amuzament, ci din cauza şocului.

A extras un cec din buzunarul pantalonilor şi mi l-a arătat.

Dar eu nu mă puteam concentra la ce-mi spunea. Prin minte mi se învârteau imagini din ultimele zile.

Şi prezenţa acestei tinere mă făcea să-mi pierd orice control asupra emoţiilor.

– Am terminat mai devreme şi m-am gândit să stau jos două minute, îmi explică în timp ce spăla vasele pe care le folosise. Vă rog să nu-i spuneţi, bine?

Am dat din cap, amorţită.

– Nu, desigur că nu.

– Eu o să plec acum, îmi zise, închizând robinetele. Trebuie să-l iau pe fiul meu cu maşina şi nu vreau să întârzii, aşa că o să plec, bine?

Am aprobat din cap.

Am mers de-a lungul coridorului şi am deschis uşa de la baie. Am deschis apoi dulăpiorul cu medicamente şi m-am uitat printre cutii şi sticluţe, căutând lac de unghii, tampoane, produse de machiaj.

Negăsind nimic, m-am dus în dormitor, o cameră spaţioasă, mochetată, cu vedere înspre curte. Am dat în lături uşa de la dulapul lui Joe, am căutat să văd dacă nu găsesc pantofi de damă, mi-am trecut mâinile printre hainele de pe umeraşe. Nici urmă de fuste sau bluze. Ce făceam, oare?

Doar îl cunoşteam pe Joe, nu?

M-am întors lângă pat şi eram pe punctul de a-l desface ca să verific lenjeria, când mi-a căzut privirea pe o fotografie de pe noptieră. Eram eu şi Joe în Sausalito, cu şase luni în urmă, el ţinându-mă cu un braţ pe după umeri, în timp ce vântul îmi răvăşea părul peste faţă. Arătam amândoi foarte îndrăgostiţi.

Mi-am acoperit ochii cu mâinile, apăsându-i.

Mi-era atât de ruşine. Plângeam cu suspine necontrolate. Stăteam pur şi simplu în dormitorul lui Joe şi plângeam.

Apoi am plecat şi m-am întors în California.

Partea a doua

FATA CU OCHI CĂPRUI

Capitolul 28

Madison Tyler sări în pas de şotron folosindu-se de liniile de pe trotuar, apoi alergă înapoi la bona ei şi o luă de mână. În timp ce se îndreptau spre parcul Alta Plaza, Madison zise:

– Ai auzit ce ţi-am spus, Paola?

Paola Ricci îi strânse mâna micuţă.

Câteodată încântătoarea precocitate a fetiţei de cinci ani o depăşea pe Paola.

– Bineînţeles, drăguţă.

– Cum îţi spuneam, începu fetiţa cu tonul ei hazliu de om matur, când interpretez *Bagatela* de Beethoven, primele note sunt ascendente şi arată ca o scară albastră...

Fredonă notele.

– Apoi, în partea următoare, când apăs clapele mi-fa-mi, notele ies roz-verde-roz! exclamă ea.

– Deci îţi imaginezi că notele au culoare?

– Nu, Paola, răspunse micuţa cu o urmă de umor, dar răbdătoare. Notele sunt culori. Tu nu vezi culori în timp ce cânţi?

– Nu. Cred că eu sunt mai prostuţă, zise Paola. O dădăcuţă-prostuţă.

– Nu ştiu ce e aia, răspunse Madison, arborând un zâmbet strălucitor care îi făcea ochii mari şi căprui să scânteieze. Dar sună tare amuzant.

Râseră cu poftă amândouă, Madison cuprinzând-o pe Paola de talie şi îngropându-şi faţa în haina tinerei. Tocmai treceau prin faţa şcolii Waldorf, la doar vreo două străzi de casa unde Madison locuia cu părinţii ei.

– E sâmbătă, îi şopti Madison Paolei. Pot nici să nu mă uit înspre şcoală sâmbăta.

Mai aveau doar o stradă până la parc. Văzând zidul de piatră care îl înconjura, Madison deveni şi mai entuziasmată şi schimbă subiectul.

– Mama zice că o să-mi ia un terrier Lakeland când o să fiu un pic mai mare, îi spuse Madison în taină în timp ce traversau Divisadero Street. O să-i pun numele Wolfgang.

– Ce nume serios pentru un câine micuţ, zise Paola, atentă să treacă strada în siguranţă.

De-abia aruncă o privire unei dubiţe negre parcate lângă gardul parcului. La urma urmei, dubiţele scumpe sunt o privelişte la fel de obişnuită ca şi ciorile în cartierul Pacific Heights.

Paola o ridică pe Madison de mână şi copilul sări pe bordură, apoi se opri brusc în momentul în care cineva coborî din maşină şi se îndreptă repede spre ele.

– Ce se întâmplă, Paola? o întrebă Madison pe bonă.

– E vreo problemă? îi strigă Paola bărbatului care cobora din maşină.

– Necazuri acasă. Trebuie să veniţi cu noi chiar acum. Madison, mama ta a căzut pe scări.

Madison ieşi din spatele bonei sale, strigând:

– Tati mi-a spus să nu mă urc niciodată în maşină cu necunoscuţi! Şi cu siguranţă pe tine nu te cunosc!

Bărbatul o ridică pe copilă ca pe un sac de făină şi o aruncă pe bancheta din spate a maşinii, în timp ce ea ţipa:

– Ajutor! Lasă-mă jos!

– Urcă, îi porunci bărbatul Paolei. Ţinea o armă îndreptată spre pieptul ei. Urcă sau ia-ţi la revedere de la faţă.

Capitolul 29

Eu şi Rich Conklin petrecuserăm o dimineaţă sinistră investigând un caz brutal de atac armat dintr-o maşină şi tocmai ne întorseserăm la sediu când Jacobi ne făcu semn cu mâna să mergem la el în birou.

Am traversat podeaua acoperită cu linoleum gri, îndreptându-ne spre biroul ca o cutiuţă de sticlă, şi ne-am luat în primire locurile. Conklin s-a cocoţat pe marginea dulăpiorului, unde obişnuia să stea Jacobi, iar eu m-am aşezat pe scaunul de lângă biroul lui Jacobi, privindu-l pe acesta cum se lăfăie pe locul care fusese cândva al meu.

Încercam încă să mă obişnuiesc cu noua situaţie. Am privit în jur la dezordinea pe care Jacobi reuşise să o creeze în mai puţin de două săptămâni: teancuri de ziare erau adunate pe podea şi pervaz, iar dinspre coşul de gunoi venea miros de mâncare.

– Eşti un porc, Jacobi, i-am zis. Unul dintr-ăia care stau în cocină.

Jacobi izbucni în râs, un lucru pe care îl făcuse mai mult în ultimele zile decât în ultimii doi ani şi, în ciuda faptului că orgoliul îmi fusese rănit, mă bucuram că nu mai era morocănos. Era un poliţist grozav, priceput la a descurca situaţii încurcate, iar eu încercam să-mi regăsesc afecţiunea pentru el.

Jacobi tuşi de câteva ori şi zise:

– E vorba de o răpire.

– Şi cum merg investigaţiile? întrebă Conklin.

– Brigada de Infracţiuni majore se ocupă de caz de câteva ore, dar tocmai am vorbit cu un martor şi se pare că avem de-a

face şi cu o posibilă crimă, explică Jacobi. Vom colabora cu locotenentul Macklin.

Un zumzăit se auzi din direcţia computerului când Jacobi îl porni – un lucru pe care nu-l făcuse niciodată înainte de a primi noua insignă. Alese un CD din grămada de lucruri de pe biroul său şi-l introduse cu o mişcare neîndemânatică în unitatea de CD/DVD a computerului.

– O fetiţă de cinci ani, ne informă el, se îndrepta înspre parc cu bona ei când au fost răpite, în jurul orei nouă dimineaţa. Bona se numeşte Paola Ricci, venită din Cremona, Italia, cu o viză de lucru. Copila e Madison Tyler.

– Tyler? Tyler de la *Chronicle?*

– Aha. Henry Tyler e tatăl fetiţei.

– Ziceai că avem un martor la răpire?

– Aşa e, Boxer. O femeie care îşi plimba schnauzerul înainte de a merge la serviciu a văzut o siluetă gri ieşind dintr-o dubiţă neagră parcată lângă parcul Alta Plaza, pe Scott Street.

– Cum adică, o siluetă? întrebă Conklin.

– N-a putut să vadă decât că e o persoană îmbrăcată în gri, nu ştie dacă era bărbat sau femeie, pentru că persoana respectivă era întoarsă cu spatele spre ea şi nici femeia nu s-a uitat atent. De asemenea, nu a putut identifica marca maşinii. Zice că totul s-a petrecut prea repede.

– Şi de ce suspectăm că e vorba de o crimă? am întrebat.

– Martorul zice că, de îndată ce maşina a luat colţul străzii, a auzit o bubuitură. Apoi a văzut sânge împrăştiindu-se pe geamul din spate al maşinii.

Capitolul 30

Jacobi apăsă mouse-ul de câteva ori, apoi întoarse laptopul ca eu şi Conklin să putem vedea înregistrarea care se derula pe ecran.

– Ea e Madison Tyler, zise el.

În prim-plan era un copilaş blond care ieşise pe scenă din spatele cortinei. Purta o rochie simplă de catifea bleumarin, cu guler de dantelă, şosete şi săndăluţe roşii cu baretă.

Era pur şi simplu cea mai frumoasă fetiţă pe care o văzusem vreodată, dar avea o privire inteligentă care contrazicea ideea că ar fi fost doar o regină a concursurilor de frumuseţe pentru copii.

Sunetul aplauzelor umplu biroul lui Jacobi când fetiţa urcă pe un scăunel în faţa unui pian Steinway cu coadă.

Aplauzele se potoliră şi ea începu să cânte o bucată de muzică clasică pe care n-am recunoscut-o şi care era în mod evident complicată, dar copila nu părea să facă vreo greşeală.

Termină bucata cu o înfloritură, trecându-şi degetele peste clape atât cât îi permitea lungimea braţului, făcând notele să răsune deasupra aplauzelor şi strigătelor de apreciere din partea publicului.

Madison se întoarse şi se adresă spectatorilor:

– Mă voi descurca mult mai bine când îmi vor mai creşte braţele.

În boxe auzeam cum spectatorii râdeau încântaţi şi un băiat de vreo nouă ani ieşi din culise şi-i oferi un buchet.

– Părinții ei au primit vreun telefon? am întrebat, cu ochii înlăcrimați încă din cauza înregistrării.

– E încă devreme, dar nu, nu i-a contactat nimeni deocamdată, zise Jacobi. Nici un semn. Nici o cerere de răscumpărare până acum.

Capitolul 31

Cindy Thomas lucra din biroul ei de acasă pe care şi-l instalase în cel mai mic din cele două dormitoare ale noului ei apartament. Folosea CNN-ul ca sunet de fundal în timp ce redacta la computer, absorbită de povestea pe care o scria despre procesul lui Alfred Brinkley, care avea să înceapă în scurt timp. Se gândi să nu răspundă la telefon când îl auzi sunând lângă cotul ei.

Apoi văzu identitatea apelantului şi ridică repede receptorul din furcă.

– Domnule Tyler? zise ea.

Vocea lui Henry Tyler suna sinistru, ca dintr-o peşteră, şi era aproape de nerecunoscut. Cindy fu aproape convinsă că se ţinea de glume, deşi ştia că nu-i stă în fire.

Ascultă cu atenţie, cu răsuflarea tăiată, zicând:

– Nu... vai, nu. Încerca să-l înţeleagă pe bărbatul care plângea, pierzându-şi şirul gândurilor şi fiind nevoit să o pună pe Cindy să repete ceea ce chiar el îi spusese deja.

– Purta o haină albastră, îl ajută Cindy.

– Aşa e. O haină bleumarin, un pulover roşu, pantaloni albaştri, pantofi roşii.

– O să-ţi trimit un exemplar într-o oră, zise Cindy, şi până atunci vei fi primit veşti de la nemernicii ăia. Îţi vor spune cât trebuie să plăteşti ca să o primeşti înapoi pe Maddy. Cu siguranţă o vor elibera.

Cindy îşi luă rămas-bun de la directorul ziarului *Chronicle*, puse receptorul în furcă şi rămase un moment nemişcată, cu mâinile încleştate pe braţele scaunului, cuprinsă de o frică viscerală.

Se ocupase de destule cazuri de răpiri ca să ştie că, dacă fetiţa nu era găsită în douăzeci şi patru de ore, şansele de a o recupera în viaţă se reduceau la jumătate. Dacă nu va fi găsită nici a doua zi, şansele se înjumătăţeau din nou.

Îşi aminti de ultima dată când o văzuse pe Madison: la începutul verii, când tatăl ei o adusese cu el la birou.

Preţ de vreo douăzeci de minute, Madison se agitase în scaunul de vizavi de Cindy, mâzgălind pe un carneţel şi prefăcându-se că era reporter. Îi lua un interviu lui Cindy în legătură cu slujba ei.

– De ce termenul-limită se numeşte *deadline?* Ţi se face vreodată frică atunci când scrii despre infractori? Care e cea mai stupidă poveste pe care ai scris-o până acum?

Maddy era un copil încântător, amuzant şi deloc răsfăţat, şi Cindy simţise că i se lua pe nedrept ceva drag atunci când secretara lui Tyler revenise, zicând:

– Haide, Madison. Domnişoara Thomas are de lucru.

Cindy o sărutase pe obraz cu afecţiune şi entuziasm, zicând:

– Ştiai că eşti frumoasă ca o păpuşă?

Madison îi înconjurase gâtul cu braţele şi o sărutase la rândul ei.

– Pe curând! Ne revedem la rubrica de mondenităţi! strigă Cindy în urma ei, iar Madison se întorsese, zâmbind larg.

– Voi fi acolo!

Acum Cindy îşi îndreptă privirea spre ecranul alb al computerului. Se simţea paralizată de frică la gândul că Madison era ţinută captivă de oameni cărora nu le păsa de ea, că s-ar putea să fie închisă şi legată în portbagajul unei maşini, agresată sexual, dacă nu cumva chiar moartă.

Cindy deschise un document nou şi, după câteva încercări eşuate, simţi povestea înfiripându-se sub degetele ei. „Fiica de cinci ani a editorului asociat al ziarului *Chronicle,* Henry Tyler, a fost răpită în această dimineaţă la doar câteva străzi de locuinţa ei..."

Auzea în minte vocea lui Henry Tyler, sugrumată de suferinţă: „Scrie articolul, Cindy. Şi roagă-te lui Dumnezeu ca Madison să se întoarcă înainte să-l publicăm".

Capitolul 32

Yuki Castellano era aşezată în rândul trei din sala de şedinţă a Curţii Superioare 22 şi aştepta ca grefierul să ajungă să anunţe cazul ei.

Lucra la biroul Procurorului General doar de vreo lună şi, deşi profesase ca avocat al apărării într-un prestigios cabinet de avocatură timp de mai mulţi ani, trecerea de partea acuzării se dovedise mai murdară, mai stresantă şi mai complicată decât reprezentarea unor clienţi cu stare în procese civile.

Era exact ceea ce îşi dorise.

Foştilor ei colegi nu le-ar fi venit să creadă cât de mult îi plăcea noua ei viaţă „de partea întunericului".

Scopul audierii de astăzi era stabilirea unei date pentru procesul lui Alfred Brinkley. La drept vorbind, exista un alt asistent al procurorului a cărui treabă era să asiste la şedinţele astea plicticoase şi să ţină evidenţa audierilor.

Dar Yuki nu voia să împartă acest caz cu nimeni.

Fusese aleasă de Leonard Parisi, adjunctul procurorului general, să-l asiste în acest proces atât de important pentru ea. Alfred Brinkley omorâse patru oameni. Doar printr-un miracol n-o omorâse şi pe Claire Washburn, una dintre cele mai dragi prietene ale lui Yuki.

Aruncă o privire în jos, printre rândurile de scaune ocupate de drogaţi şi de cei acuzaţi de abuz asupra copiilor. Alte scaune erau ocupate de mamele şi prietenele lor sau de avocaţii din oficiu care discutau cu clienţii lor.

În cele din urmă, privirea i se opri la Barbara Blanco, avocat din oficiu, care îi şoptea ceva ucigaşului de pe feribot. Blanco era o femeie isteaţă care, la fel ca ea, trăsese lozul cel mare cu cazul lui Alfred Brinkley.

Blanco pledase „nevinovat" în numele clientului său la prima înfăţişare şi va încerca să anuleze declaraţia pe care acesta o dăduse înainte de începerea procesului. Avea să susţină că Brinkley nu fusese în deplinătatea facultăţilor mintale când comisese crimele şi că după aceea i se prescriseseră medicamente. Se va strădui să-l scoată în afara sistemului penal pentru a-l preda celui medical.

Să încerce numai.

Grefierul strigă numărul cazului şi Yuki îşi simţi pulsul accelerându-i-se când închise laptopul şi se îndreptă înspre judecător.

Alfred Brinkley îşi urma avocata, blând ca un mieluşel, prezentabil şi mai puţin agitat decât la prima înfăţişare – ceea ce era cu atât mai bine.

Yuki deschise uşiţa de lemn dintre spaţiul rezervat publicului şi cel destinat judecătorului şi avocaţilor şi se apropie de podium, ridicându-şi privirea spre ochii albastru-ardezie ai judecătorului Norman Moore.

Moore le aruncă în treacăt o privire, apoi se uită pe programul şedinţelor.

– În regulă. Ce-ar fi să rezolvăm problema asta cât mai repede, să zicem luni, pe 17 noiembrie?

– Statul e de acord, onorată instanţă, zise Yuki.

Dar Blanco avu o altă idee.

– Onorată instanţă, domnul Brinkley suferă de mult timp de o boală mintală. Trebuie evaluat conform secţiunii 1368 din Codul Penal pentru a determina dacă este sau nu apt pentru proces.

Moore îşi puse mâinile pe birou, oftă şi zise:

– Bine, domnişoară Blanco. Doamna doctor Charlene Everedt s-a întors din concediu şi mi-a spus azi-dimineaţă că are un pic de timp liber. O să-i facă examinarea psihiatrică domnului Brinkley.

Ochii i se îndreptară apoi spre Yuki.

– Domnişoara Castellano, nu-i aşa?

– Aşa e, onorată instanţă. Asta e o tactică de tergiversare, zise ea, rostind cuvintele repede şi tăios, în stilul ei furtunos. Avocatul apărării vrea ca domnul Brinkley, clientul său, să nu se mai afle în atenţia publicului pentru ca agitaţia din presă să se potolească. Domnişoara Blanco ştie foarte bine că domnul Brinkley e apt pentru proces. A ucis patru oameni prin împuşcare. S-a predat. A mărturisit de bunăvoie. Statul doreşte şi chiar merită un proces rapid...

– Înţeleg ce doreşte statul, domnişoară Castellano, zise judecătorul, stăvilindu-i avântul verbal cu o replică tărăgănată. Dar o să avem un rezultat rapid de la doamna doctor Everedt. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva zile. Statul poate aştepta atât, nu credeţi?

– Da, domnule, răspunse Yuki.

Judecătorul i se adresă grefierului:

– Următorul caz.

Yuki părăsi sala de judecată prin uşa dublă.

O luă la dreapta, pe holul murdar pavat cu marmură care ducea la biroul ei, sperând ca psihiatrul numit de curte să vadă ceea ce ei şi lui Lindsay li se părea clar ca lumina zilei.

Poate că Alfred Brinkley era nebun, dar nu din punct de vedere legal.

Săvârşise cu premeditare o crimă cvadruplă. În curând, dacă totul mergea bine, acuzarea va avea şansa să o dovedească.

Capitolul 33

I-am aruncat cheile lui Conklin şi am urcat în maşina de poliţie pe locul din dreapta.

Conklin fluieră nervos printre dinţi în timp ce ieşeam de pe Bryant Street, ca să străbatem câteva cvartale pe Sixth şi să traversăm Market Street îndreptându-ne spre Pacific Heights.

– Dacă ar fi ceva care să te facă să nu vrei copii, asta ar fi, zise el.

– Altfel?

– Aş vrea un trib întreg.

Am schimbat teorii despre răpire. Ne întrebam dacă chiar era vorba de o crimă sau dacă bona jucase vreun rol în răpire.

– Era de-a casei, am zis. Probabil că ştia tot ce se întâmpla în casă. Câţi bani aveau, obiceiurile şi mişcările lor. Dacă Madison avea încredere în ea, răpirea ar fi fost floare la ureche.

– Atunci de ce ar fi ucis-o pe bonă? zise Conklin.

– Ei bine, poate că nu mai aveau nevoie de ea.

– O persoană mai puţin cu care să împartă răscumpărarea. Şi totuşi, s-o împuşte sub privirea fetiţei!

– Oare pe bonă au împuşcat-o? am întrebat. Sau poate pe fetiţă?

Ne-am cufundat în tăcere şi am virat pe Washington, una dintre cele mai frumoase străzi din Pacific Heights.

Reşedinţa Tyler era situată în mijlocul cvartalului străjuit de copaci: o casă maiestuoasă în stil victorian, zugrăvită în galben-pal, cu o dantelă de lemn sculptat sub streaşină şi plante care

cădeau în cascadă peste marginea suporturilor. Era o casă de vis, genul de loc în care nu-ţi imaginezi că poate pătrunde groaza.

Conklin parcă lângă bordură după care am urcat cele şase trepte ale scărilor pavate cu piatră de Napa până la uşa de la intrare.

Am ridicat ciocănelul de alamă şi l-am lăsat să cadă pe plăcuţa de pe uşa veche de stejar, ştiind că înăuntrul acelei case minunate se aflau doi oameni copleşiţi de frică şi de durere.

Capitolul 34

Henry Tyler deschise uşa şi păli, părând că mă recunoaşte. I-am arătat insigna.

– Sunt sergentul Boxer, iar acesta e inspectorul Conklin.

– Ştiu cine eşti, îmi spuse. Eşti prietena lui Cindy Thomas. De la Brigada Omoruri.

– Aşa e, domnule Tyler, dar vă rog... nu avem nici o veste despre fiica dumneavoastră.

– Au mai trecut nişte inspectori pe aici mai devreme, zise, conducându-ne pe un hol mochetat spre o cameră de zi somptuoasă, decorată cu obiecte de mobilier autentice în stilul anilor 1800 – cu antichităţi, covoare persane şi tablouri cu oameni şi câini aparţinând unor vremuri apuse. Un pian era orientat spre fereastră şi, în acelaşi timp, spre o privelişte panoramică, de milioane, a golfului.

Tyler ne pofti să luăm loc, aşezându-se şi el vizavi de noi pe o canapea *camelback*[1] din catifea.

– Am venit pentru că un martor al răpirii a auzit o împuşcătură, am zis.

– O împuşcătură?

– Nu avem nici un motiv să credem că Madison ar fi fost rănită, domnule Tyler, dar trebuie să aflăm mai multe despre fiica dumneavoastră şi despre Paola Ricci.

Elizabeth Tyler intră în cameră, îmbrăcată în mătase bej şi lână fină, cu ochii umflaţi şi roşii de plâns. Se aşeză lângă soţul ei şi îl luă de mână.

---

[1] Model de canapea cu spătarul uşor ridicat la mijloc (n.tr.)

– Doamna sergent mi-a spus că femeia care a văzut când a fost răpită Madison a auzit şi o împuşcătură!

– Dumnezeule, zise Elizabeth Tyler, sprijinindu-se de soţul ei, la capătul puterilor.

Le-am explicat din nou situaţia, străduindu-mă să îi liniştesc pe părinţii lui Madison, spunându-le că nu ştiam decât că cineva trăsese cu arma. Nu am menţionat nimic despre sângele de pe geam.

După ce doamna Tyler îşi mai reveni, Conklin întrebă dacă nu observaseră pe cineva suspect prin cartier.

– Nu am observat nimic neobişnuit, zise Tyler.

– În cartierul acesta ne purtăm de grijă unii altora, adăugă Elizabeth. Suntem nişte băgăcioşi declaraţi. Dacă cineva dintre noi ar fi văzut ceva suspect, ar fi sunat la poliţie.

I-am întrebat pe soţii Tyler despre deplasările din ultimele zile şi despre obiceiurile lor – când plecau de acasă, la ce oră se duceau la culcare.

– Vorbiţi-mi despre fiica dumneavoastră, le-am cerut. Fără reţineri.

Doamna Tyler se înseninã pentru un moment.

– E o fetiţă foarte fericită. Iubeşte câinii. Şi e un geniu al muzicii, să ştiţi.

– Am văzut o înregistrare. Cânta la pian, am zis.

– Ştiţi că are sinestezie? mă întrebă Elizabeth Tyler.

Am scuturat din cap.

– Ce e sinestezia?

– Când cântă sau aude muzică, ea vede notele sub formă de culori. E un dar minunat.

– E o afecţiune neurologică, o întrerupse Henry Tyler nerăbdător. N-are nimic de-a face cu răpirea ei. Precis e vorba de bani. Ce alt motiv ar putea exista?

– Ce ne puteţi spune despre Paola? am întrebat.

– Vorbeşte foarte bine engleza, zise Tyler. Stă la noi doar de vreo două luni. De când, draga mea?

– Din septembrie. Imediat după ce Mala s-a întors acasă în Sri Lanka. Paolo avea recomandări excelente, zise doamna Tyler. Şi Maddy a plăcut-o pe loc.

– Îi cunoaşteţi pe prietenii Paolei?

– Nu, ne spuse doamna Tyler. Nu avea voie să aducă pe nimeni la noi acasă. Era liberă în zilele de marţi şi în după-amiezile de duminică şi, îmi pare rău, dar chiar nu ştiu ce făcea în acele zile.

– Vorbea mult la telefon, zise Tyler. Madison mi-a spus. Deci trebuie să fi avut prieteni. Ce vreţi să spuneţi, inspectore? Crezi că ea se află în spatele poveştii?

– Vi se pare posibil?

– Desigur, aprobă Tyler. A văzut cum trăim. Poate a vrut şi ea o astfel de viaţă. Ori poate vreun tip cu care se întâlnea i-a cerut să facă asta.

– În momentul de faţă nu putem exclude nici o posibilitate, am recunoscut eu.

– Nu contează cât ne va costa sau cine a făcut-o, zise Henry Tyler în timp ce soţia lui se pregătea să izbucnească din nou în lacrimi, dar vă rog să ne găsiţi fetiţa.

Capitolul 35

Camera Paolei Ricci din reşedinţa Tyler era mică şi feminină. Pe peretele din faţa patului era un poster al unei echipe italiene de fotbal şi deasupra căpătâiului avea un crucifix sculptat de mână.

Micuţa încăpere avea trei uşi: una dădea în hol, una se deschidea spre o baie, iar a treia făcea legătura cu camera lui Madison.

Patul era făcut, acoperit cu o cuvertură din pluş albastru şi hainele erau puse în ordine pe umeraşe – pulovere alese cu gust, fuste şi bluze simple şi un raft de jerseuri în culori neutre. Câteva perechi de pantofi cu talpa joasă erau aliniate pe podea şi o geantă neagră de piele atârna de mânerul de la dulap.

Am deschis geanta Paolei, i-am căutat prin portofel.

Conform carnetului de conducere, Paola avea nouăsprezece ani.

– Are 1,79 metri, păr şaten, ochi albaştri – şi îi place marijuana. Am scuturat punguţa cu cele trei ţigări pe care le găsisem într-un buzunar cu fermoar. Dar telefonul nu e aici. Trebuie să-l fi luat cu ea.

Am deschis unul dintre sertarele comodei, în vreme ce Conklin răsturnă portfardul.

Paola avea lenjerie intimă albă, de bumbac, dar şi lenjerie de satin în culori tropicale pentru ocazii deosebite.

– Nici prea rea, nici prea cuminte, am zis.

Am intrat în baie şi am deschis dulăpiorul de medicamente. Am văzut diversele demachiante şi loţiuni pentru păr degradat şi o cutie deschisă de Ortho Try-Cyclen, plasturi contraceptivi.

Cu cine se culca?

Cu un iubit? Cu Henry Tyler?

Nu ar fi fost pentru prima dată când o bonă ar fi avut o relaţie cu bărbatul din casă. Era ceva necurat la mijloc? O aventură care luase o întorsătură urâtă?

– Am găsit ceva, locotenente... adică sergente, strigă Conklin.

Am revenit în dormitor.

– Dacă nu poţi să-mi spui Boxer, i-am zis, încearcă să-mi spui Lindsay.

– Bine, zise el, şi faţa lui frumoasă se ilumină de un zâmbet larg. Lindsay, Paola ţine un jurnal.

Capitolul 36

În timp ce Conklin se duse să cerceteze camera lui Madison, eu am răsfoit jurnalul bonei.

Paolo scria caligrafic şi folosea simboluri şi emoticonuri pentru a-şi sublinia emoţiile.

Ar fi fost suficientă şi o privire superficială asupra paginilor ca să înţeleg că Paola Ricci iubea America.

Ridica în slăvi cafenelele şi buticurile de pe Fillmore Street şi spunea că de-abia aştepta să se facă vreme frumoasă ca să poată sta afară cu prietenii, cum făcea acasă.

Dedicase pagini întregi unor ţinute pe care le văzuse în vitrinele magazinelor şi citase părerile prietenelor ei din San Francisco despre bărbaţi, haine şi vedete.

Când le menţiona pe prietenele ei, Paola folosea iniţiale; astfel, bănuiam că fuma iarbă cu ME şi LK în serile ei libere.

Am căutat referiri la Henry Tyler, dar Paola îl amintea rareori şi când o făcea îl numea „domnul B".

Totuşi, adăugase o înfloritură iniţialei unui anume „G".

Paola povestea despre privirile intense pe care le schimbase cu el şi despre dăţile când doar îl zărise, dar aveam impresia clară că, oricine ar fi fost acest „G", aventura lor era doar în fază de proiect.

Persoana menţionată cel mai adesea în jurnalul Paolei era Maddy. Acolo se vedea dragostea pe care Paola i-o purta copilei. Chiar lipise nişte desene şi poezii de-ale lui Madison pe paginile jurnalului.

Nu scria nimic despre planuri, atribuire de roluri sau dorință de răzbunare.

Am închis carnețelul roșu al Paolei gândindu-mă că era un jurnal de călător naiv.

Sau poate că lăsase jurnalul tocmai ca să ne facă pe noi să credem asta.

Henry Tyler ne conduse pe mine și pe Conklin până la prima treaptă. Mă apucă de braț.

– Apreciez faptul că încercați să nu o alarmați pe soția mea, dar eu știu de ce sunteți aici. Se poate ca fiicei mele să i se fi întâmplat ceva deja. Vă rog, țineți-mă la curent cu tot. Vreau neapărat să-mi spuneți adevărul.

I-am dat îndureratului tată numărul meu de telefon și i-am promis să-l sun de mai multe ori pe zi. Când eu și Conklin am ieșit din casă, tehnicienii instalau sistemul de supraveghere a apelurilor telefonice, iar inspectorii de la Infracțiuni majore cercetau casele de pe Washington Street.

Am condus până la parcul Alta Plaza, o nestemată terasată care oferea privelişti de-o frumusețe ce-ți tăia respirația.

Parcul era plin de bone, de copii și de oameni care se recreau cu câinii lor în liniștea verde a parcului, dar și de polițiști care luau interviuri.

Eu și Conklin ne-am alăturat lor și împreună am reușit să vorbim cu toate bonele și cu toți copiii care o cunoșteau pe Madison, inclusiv cu bona cu inițialele ME, prietena pe care Paola o menționase în jurnal.

Madeline Ellis izbucni în lacrimi, mărturisindu-și îngrijorarea pentru Paola și Maddy.

– Parcă lumea pe care o știam s-a întors cu susul în jos, zise ea. Cartierul ăsta ar trebui să fie sigur.

Madeline vorbi cu o voce sugrumată, legănând căruciorul cu un bebeluș în el:

– E o fată de treabă. Și foarte tânără pentru vârsta ei.

Ne spuse că inițiala „G" din jurnalul Paolei venea de la George, al cărui nume de familie nu îl știa, chelner la cafeneaua

Rhapsody. Flirtase cu Paola şi ea îi răspunsese, dar Madeline era sigură că cei doi nu ieşiseră niciodată împreună.

L-am găsit pe George Henley servind la mesele din faţa cafenelei Rhapsody de pe Fillmore Street şi l-am interogat. L-am luat din scurt, am încercat să-l speriem, dar intuiţia îmi spunea că nu era implicat în vreo răpire sau în vreo crimă.

Era doar un puşti, un puşti obişnuit, care lucra şi făcea seralul în acelaşi timp, încercând să îşi ia diploma în arte frumoase.

George îşi şterse mâinile de şort, luă permisul Paolei din mâna mea şi se uită la poza ei.

– Da, desigur, am văzut-o pe aici cu prietenele ei, zise. Dar până acum n-am ştiut cum o cheamă.

Capitolul 37

Soarele tocmai apunea peste Pacific Heights când am ieşit din apartamentul unui meşter pe nume Willy Evans care stătea deasupra garajului unui vecin de-ai lui Tyler. Omul era un ciudat cu nişte unghii inimaginabil de murdare având peste o duzină de terarii cu şerpi şi şopârle în locuinţa sa. Dar oricât de jegos era, Willy Evans avea un alibi pentru ora la care fusese răpită Madison.

Eu şi Conklin ne-am încheiat nasturii de la haine şi ne-am alăturat cercetărilor din cartier, arătând poze cu Madison proprietarilor care tocmai se întorceau de la serviciu.

Am speriat de moarte o groază de oameni nevinovaţi, dar de găsit n-am găsit nici un indiciu.

Întorşi la sediu, ne-am adunat notiţele şi ideile într-un raport în care am menţionat interviurile luate şi faptul că familia Devine, vecinii care locuiau chiar lânga familia Tyler, fuseseră plecaţi în vacanţă înainte, în timpul şi după răpire şi nu fuseseră intervievaţi. De asemenea, am notat că prietenii Paolei aveau o părere excelentă despre ea.

Mă apăsa o tristeţe adâncă.

Singurul martor al răpirii îi spusese lui Jacobi că, la ora nouă dimineaţa, auzise o bubuitură şi văzuse sânge împrăştiindu-se pe partea interioară a geamului din spate al maşinii.

Oare sângele îi aparţinea Paolei?

Sau poate copilul opusese rezistenţă şi primise un glonţ ca să-i închidă gura?

I-am urat „noapte bună“ lui Conklin şi am mers cu maşina până la spital.

Claire dormea când am intrat în salonul ei.

Îşi deschise ochii şi zise:

– Bună, drăguţo. Apoi adormi la loc.

Am stat cu ea o vreme, cufundată în fotoliul îmbrăcat în imitaţie de piele şi chiar am aţipit câteva momente înainte să o sărut pe prietena mea pe obraz şi să-mi iau rămas-bun de la ea.

Mi-am parcat maşina la câteva case de apartamentul meu şi mi-am scos cheile. În timp ce urcam panta, prin minte îmi alergau încă gânduri legate de Madison Tyler.

Am clipit de câteva ori să fiu sigură că nu aveam halucinaţii.

Joe aştepta în faţa apartamentului, aşezat pe trepte, cu o lesă în jurul încheieturii şi cu un braţ în jurul Marthei.

S-a ridicat în picioare, iar eu m-am îndreptat spre braţele lui larg deschise, lăsându-mă purtată împreună cu el în jocul de umbre al lunii.

Ce bine era la el în braţe!

Capitolul 38

Din câte ştiam, Joe nu aflase încă despre păţaniile mele din Washington şi acea seară nu mi se părea momentul potrivit să i le împărtăşesc.

– I-ai dat de mâncare Marthei? am întrebat, trăgându-l mai aproape şi încolăcindu-mi braţele în jurul gâtului lui ca să-i primesc sărutul.

– Am scos-o şi la plimbare, murmură el. Şi am cumpărat pui la rotisor şi nişte legume pentru reprezentanţii speciei umane. Vinul e în frigider.

– Într-o bună zi, o să intru în casă şi o să te împuşc din greşeală.

– N-ai face tu una ca asta, nu-i aşa, Blondino?

M-am dat înapoi, am zâmbit şi am zis:

– Nu, nu aş face-o, Joe.

– Aşa te vreau.

Apoi mă sărută din nou. Genunchii mi se înmuiară şi simţeam că mă topesc la căldura trupului lui. Am urcat scările spre apartamentul meu, împreună cu căţeluşa care lătra şi ne aduna laolaltă ca pe oi, făcându-ne să râdem cu atâta poftă, încât ne lăsară puterile până am ajuns la ultimul etaj.

După cum ne era obiceiul... mâncarea trebuia să aştepte.

Joe îmi dădu jos hainele apoi se dezbrăcă şi el şi dădu drumul la duş, aşteptând ca apa să ajungă la o temperatură potrivită. De îndată ce am intrat în cabina de duş, îmi puse mâinile pe perete şi începu să mă spele încet, cu blândeţe, mângâindu-mă

până când am simţit nevoia să ţip. Mă înfăşură într-un prosop de baie şi mă conduse la pat, mă puse jos încetişor şi aprinse lampa cu abajur rozaliu de pe noptieră. Mă dezveli ca şi cum am fi fost împreună pentru întâia oară, ca şi cum îmi descoperea corpul pentru prima dată.

Mişcările lui îmi lăsară timp să-i admir pieptul lat, părul cârlionţat care îmi ghida privirea în jos – când am întins mâna, era pregătit.

– Întinde-te pe spate, îmi şopti în ureche.

Ce-mi plăcea cel mai mult la despărţirile lungi de Joe era faptul că, atunci când eram cu el, fiorul necunoscutului se împletea cu siguranţa familiarităţii.

M-am întins pe perne, cu palmele în sus, în timp ce Joe mă făcea să-mi pierd controlul, sărutându-mă peste tot, trecându-şi provocator degetele peste punctele fierbinţi şi apăsându-şi trupul puternic pe al meu.

Mă topeam de căldura momentului, dar, deşi îl doream cu disperare, ceva se întâmpla în mintea mea. Mă luptam cu sentimentele pe care le aveam faţă de Joe şi nu ştiam de ce.

Apoi veni răspunsul: „Nu vreau să fac asta".

Capitolul 39

Mă simţeam ca o nebună: în acelaşi timp îl doream şi nu-l doream pe Joe.

Mai întâi, am încercat să mă conving că sentimentele mele contradictorii se datorau grijii pe care le-o purtam lui Madison şi Paolei. Totuşi, îmi venea mereu în minte ruşinea de a-mi fi făcut pe neaşteptate apariţia la uşa lui Joe, cu aproape două săptămâni în urmă, când simţisem că aveam atât de multă nevoie de el, dar, totodată, că nu aveam ce căuta acolo.

Era întins lângă mine, cu mâna pe pântecul meu.

– Ce e, Lindsay?

Am scuturat din cap în semn că nu era nimic în neregulă, dar Joe m-a întors cu faţa spre el şi m-a făcut să-l privesc în ochii albaştri şi adânci.

– Am avut o zi îngrozitoare, i-am spus.

– Desigur, zise, asta nu e ceva nou. Dar starea ta de spirit e nouă.

M-am simţit ruşinată când ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu voiam să par vulnerabilă în faţa lui Joe. Cel puţin nu în acel moment.

– Spune-mi ce ai pe suflet, Blondino, mă încurajă el.

M-am rostogolit înspre el şi i-am cuprins pieptul cu braţul, odihnindu-mi capul pe umărul lui.

– Nu pot să mai suport situaţia asta, Joe.

– Ştiu, înţeleg cum te simţi. Vreau să mă mut aici, dar nu e momentul potrivit.

Respiram încetişor la pieptul lui în timp ce el vorbea despre situaţia actuală a războiului, despre alegerile de anul viitor, despre atacurile cu bombă din marile oraşe şi despre atenţia care se acorda apărării naţionale.

După un timp, am încetat să-l mai ascult. M-am ridicat din pat şi mi-am luat halatul.

– Te mai întorci? mă întrebă Joe.

– Tocmai asta e, am răspuns. De fiecare dată îmi pun aceeaşi întrebare în legătură cu tine.

Joe a dat să protesteze, dar l-am oprit.

– Lasă-mă să vorbesc. M-am aşezat pe marginea patului şi am început: Relaţia noastră, pe cât e de minunată, pe atât de dureroasă poate fi pentru că ştiu că nu mă pot baza pe tine, Joe. Sunt prea bătrână pentru o dragoste cu năbădăi.

– Linds...

– Ştii că am dreptate. Nu ştiu niciodată când o să te revăd sau dacă voi da de tine când te sun. Când eşti aici, când nu eşti, iar eu rămân, ducându-ţi dorul. Nu avem timp să ne relaxăm împreună, să avem o viaţă de oameni normali. Am tot vorbit despre mutarea ta aici, dar ştim amândoi că aşa ceva e imposibil.

– Lindsay, îţi jur...

– Nu mai pot să aştept să se schimbe guvernul sau să se termine războiul. Înţelegi?

Stătea aşezat pe marginea patului, cu picioarele pe podea. Pe faţa lui se citea atâta dragoste, încât a trebuit să-mi feresc privirea.

– Te iubesc, Lindsay. Hai să nu ne certăm, te rog. Trebuie să plec mâine-dimineaţă.

– Trebuie să pleci acum, Joe, m-am trezit zicând. Mă doare nespus să spun asta, dar nu mai vreau să aud promisiuni bine intenţionate. Să punem capăt poveştii ăsteia, bine? Am trăit momente frumoase împreună. Te rog. Dacă mă iubeşti, lasă-mă, pleacă.

După ce Joe mă sărută de rămas-bun, m-am întins pe pat, privind îndelung tavanul în vreme ce lacrimile mi se prelingeau pe pernă, udând-o. Mă întrebam ce naiba făcusem.

Capitolul 40

Era sâmbătă seara, aproape de miezul nopţii. Cindy dormea în noul ei apartament din Blakely Arms – singură – când fu trezită de o femeie care striga de mama focului ceva în limba spaniolă, undeva la etajul de deasupra.

O uşă se trânti, se auziră nişte paşi grăbiţi, apoi scârţâitul unei balamale şi o altă uşă trântită, de data aceasta mai aproape de apartamentul lui Cindy.

Să fie oare uşa de la casa scării?

Se auziră apoi alte strigăte, în josul străzii. Voci de bărbaţi se ridicară până la ferestrele ei de la etajul trei, după care urmară zgomotele unei încăierări.

Pe Cindy o bântuiau gânduri pe care nu le avusese niciodată în fostul bloc.

Era oare în siguranţă aici?

Să fie până la urmă preţul grozav pe care îl plătise pentru locuinţă o afacere proastă?

Dădu plapuma la o parte, ieşi din dormitor şi se îndreptă spre living şi holul spaţios. Aruncă o privire prin vizor – nu văzu pe nimeni. Răsuci zăvorul – stânga-dreapta-stânga-dreapta – înainte de a se întoarce la birou.

Îşi trecu mâinile prin păr şi-l prinse cu o bentiţă. Dumnezeule. Mâinile îi tremurau.

Poate că nu era de vină doar viaţa de noapte a clădirii. Poate că îi era frică din pricina articolului pe care-l scria despre copiii răpiţi. După ce primise telefonul de la Henry Tyler, începuse să

se documenteze pe internet şi citise mai mult decât şi-ar fi putut imagina vreodată despre miile de copii care erau răpiţi în Statele Unite în fiecare an.

Majoritatea dintre ei erau răpiţi de membri ai familiei, găsiţi şi returnaţi. Dar, în fiecare an, câteva sute de copii mureau strangulaţi, înjunghiaţi sau îngropaţi de vii de către răpitori.

Şi cei mai mulţi dintre ei erau ucişi în primele ore de la răpire.

Statistic vorbind, era mai probabil ca Madison să fi fost răpită de un şantajist decât de un pedofil criminal. Singura problemă cu acest scenariu era că ridica în mintea ei un imens şi înspăimântător semn de întrebare:

De ce nu fusese familia Tyler contactată în legătură cu plata recompensei?

Cindy era la jumătatea drumului spre dormitor când auzi soneria. Îngheţă. Inima îi bătea nebuneşte. Nu cunoştea pe nimeni în clădire.

Deci cine putea să sune la uşa ei?

Soneria se auzi din nou, insistent.

Ţinându-şi strâns halatul, Cindy se duse la uşă şi se uită pe vizor. Nu-i venea să creadă cine aştepta dincolo de uşă.

Era Lindsay.

Şi arăta groaznic.

Capitolul 41

Eram pe punctul de a pleca când Cindy a deschis uşa, îmbrăcată cu pijamalele ei roz şi cu buclele strânse cu o bentiţă în creştetul capului. Se uita la mine de parcă tocmai văzuse o stafie.

– Te simţi bine? am întrebat-o.

– Eu? Sunt bine, Lindsay. Eu sunt cea care locuieşte aici. Ce-i cu tine?

– Aş fi sunat înainte, am zis îmbrăţişându-mi prietena şi folosind momentul ca să încerc să mă adun. Dar era evident că Cindy remarcase expresia şocată de pe faţa mea. Şi, la drept vorbind, nici ea nu arăta prea bine. Dar nu am ştiut că mă îndrept spre tine până când am ajuns aici.

– Intră şi stai jos, pentru numele lui Dumnezeu! mă invită ea, privindu-mă cu nelinişte în timp ce mă îndreptam spre canapea.

De-a lungul pereţilor erau depozitate cutii de carton, iar sub tălpile mele se unduiau straturi de folie cu bule.

– Ce s-a întâmplat, Lindsay? Ca s-o citez pe Yuki: „Arăţi de parcă ai fi văzut ursu'".

Am reuşit să râd, dar fără prea mult entuziasm.

– Aşa mă şi simt.

– Cu ce te servesc? Ceai? Poate ceva mai tare?

– Un ceai ar fi foarte bun.

M-am sprijinit de pernele de pe canapea şi, câteva minute mai târziu, Cindy reveni din bucătărie, îşi trase un taburet pe care se aşeză şi-mi întinse o cană:

– Povesteşte-mi, mă încurajă ea.

Fără glumă, Cindy era un paradox perfect: la exterior, era toată numai bucle şi volănaşe roz, nu ieşea din casă fără rujul şi pantofii potriviţi, dar, în interior, domnişoara drăguţă era un buldog capabil să te apuce de picior şi să nu te lase până nu îi spuneai ceea ce voia să ştie.

M-am simţit dintr-odată ca o idioată. Mi se schimbase starea de spirit doar văzând-o pe Cindy şi nu mai voiam să mă confesez şi să-i povestesc despre Joe.

– Voiam să-ţi văd noul apartament.

– Mă laşi?

– Nu vrei să renunţi...

– Profesia mea e de vină. Şi sunt mândră de asta. Absolut.

– Cătea ce eşti, i-am spus râzând.

– Haide. Ia-ţi piatra de pe inimă, zise ea. Uimeşte-mă.

– Credeam că te-am uimit când te-am făcut cătea.

– Bine, atunci. Care-i treaba, Linds?

Mi-am acoperit faţa cu o pernuţă decorativă, ascunzându-mă de lumină, simţind că mă prăbuşesc.

– M-am despărţit de Joe, am oftat eu.

Cindy îmi smulse perna de pe faţă.

– Glumeşti, nu-i aşa?

– Fii drăguţă, bine, Cindy? Dacă nu, o să vomit la tine pe covor.

– Bine, bine, deci de ce ai făcut-o? Joe e deştept. E superb. El te iubeşte, tu îl iubeşti. Ce e în neregulă cu tine?

Mi-am ridicat genunchii şi mi i-am strâns la piept.

Cindy se aşează lângă mine pe canapea. Îşi puse un braţ în jurul meu.

Mă simţeam ca şi cum m-aş fi agăţat de un copăcel firav în mijlocul unui tsunami. Plânsesem atât de mult în ultima vreme. M-am gândit că poate îmi pierdeam minţile.

– Nu te grăbi, scumpa mea. Sunt alături de tine. Noaptea e abia la început. Sau cam aşa ceva.

Aşa că am cedat şi i-am spus dintr-o suflare povestea călătoriei mele penibile la Washington şi ce simţeam despre aventura furtunoasă cu Joe.

– Doare nespus, Cindy. Dar am procedat corect.

– Nu cumva ai luat hotărârea asta din cauză că ţi-au fost rănite sentimentele când nu l-ai găsit acasă şi ai văzut-o pe fata aia?

– Nu, la naiba.

– Vai, Doamne, Linds, nu am vrut să te fac să plângi. Întinde-te aici. Închide ochii.

Cindy mă întoarse cu blândeţe pe o parte şi îmi puse o pernă sub cap. O clipă mai târziu, o pătură zbură deasupra mea. Lumina se stinse şi am simţit cum Cindy mă învelea.

– Nu s-a terminat, Lindsay. Crede-mă, nu s-a terminat.

– Să ştii că şi tu te mai înşeli din când în când, am mormăit.

– Vrei să punem pariu? Cindy mă sărută pe obraz.

Apoi m-am lăsat purtată de un vis în care jucam rolul principal. M-am cufundat într-un somn profund şi chinuit din care m-am trezit doar când lumina soarelui se revărsa prin geamurile fără draperii.

Am făcut un efort să mă ridic, am pus picioarele pe podea şi am văzut pe măsuţa de cafea un bilet de la Cindy prin care mă anunţa că ieşise să cumpere rulouri şi cafea.

Atunci m-a lovit cu adevărat realitatea zilei.

Jacobi şi Macklin ţineau o şedinţă în acea dimineaţă, la ora opt. Toţi poliţiştii care se ocupau de cazul Tyler-Ricci aveau să fie acolo – în afară de mine.

Am mâzgălit un bilet pentru Cindy, mi-am pus pantofii şi am ieşit valvârtej pe uşă.

Capitolul 42

Jacobi îşi dădu ochii peste cap când m-am strecurat pe lângă el şi m-am aşezat discret pe un scaun în spatele biroului. Locotenentul Macklin îmi aruncă o privire scurtă şi piezişă în timp ce făcea rezumatul a ceea ce se discutase deja în şedinţă. În lipsa oricărei informaţii despre locul unde ar putea fi Madison Tyler şi Paola Ricci, am primit misiunea să vorbim cu agresorii sexuali aflaţi în evidenţă.

– Patrick Calvin, am citit de pe listă în timp ce urcam cu Conklin în maşina de patrulă. Condamnat ca agresor sexual, a fost eliberat condiţionat de curând, după ce a făcut închisoare pentru că şi-a abuzat sexual propria fiică. Fata avea şase ani când s-a întâmplat.

Conklin porni maşina.

– Nu pot să am înţelegere pentru un astfel de gunoi. Şi ştii ce? Nici nu vreau să am.

Calvin locuia în unul dintre cele douăzeci de apartamente ale unei clădiri în formă de U, la intersecţia Palm Street cu Euclid, la marginea parcului Jordan. Asta era la vreo doi kilometri şi jumătate de locul unde locuia şi se juca Madison Tyler. O Toyota Corolla înregistrată pe numele lui Calvin era parcată pe stradă.

Am simţit mirosul de bacon prăjit în timp ce traversam zona pavată de la intrare. Am urcat apoi scările exterioare şi am bătut la uşa lui Calvin vopsită într-un roşu ţipător.

Uşa se deschise şi un bărbat alb, cu părul ciufulit şi nu mai înalt de 1,60 metri apăru în uşă purtând pijamale în carouri şi ciorapi albi.

Părea să aibă vreo cinsprezece ani şi-mi venea să-l întreb: „Tatăl tău este acasă?" Dar umbra uşor sură care-i acoperea maxilarele şi tatuajele de pe articulaţiile degetelor îl dădeau de gol: era un fost deţinut al sistemului nostru penitenciar.

– Patrick Calvin? am întrebat, arătându-i insigna.

– Ce vreţi?

– Sunt sergentul Boxer. El e inspectorul Conklin. Vrem să vă punem câteva întrebări. Vă deranjează dacă intrăm?

– Da, mă deranjează. Ce vreţi?

Conklin avea o fire plăcută, o trăsătură pe care o invidiez sincer. L-am văzut interogând psihopaţi ucigaşi cu un anumit fel de blândeţe; ducea rolul de poliţist bun la extrem. Şi mai avusese grijă şi de bietul pisoi de la locul crimei din casa familiei Alonzo.

– Îmi cer scuze, domnule Calvin, zise Conklin de data asta. Ştiu că e devreme şi că e duminică, dar un copil a dispărut şi nu avem mult timp.

– Şi ce mă priveşte pe mine?

– Obişnuiţi-vă cu situaţia, domnule Calvin, am intervenit eu. Sunteţi eliberat condiţionat...

– Vreţi să-mi percheziţionaţi casa, nu-i aşa? strigă Calvin. E o ţară liberă, ce naiba? Nu aveţi mandat de percheziţie, ne aminti Calvin. Nu aveţi nimic.

– Sunteţi cam nervos pentru un om nevinovat, constată Conklin. Atitudinea dumneavoastră mă pune pe gânduri, să ştiţi.

Am stat deoparte în timp ce Conklin îi spuse că puteam să-l sunăm pe poliţistul care-l supraveghea şi pe care nu l-ar deranja să ne lase să intrăm.

– Sau am putea să obţinem un mandat, adăugă Conklin. Să aducem câteva maşini de poliţie cu sirenele pornite în faţa casei, să ştie şi vecinii ce fel de om sunteţi.

– Deci... vă deranjează dacă intrăm? am întrebat.

Calvin răspunse cu o expresie încruntată privirii mele întunecate.

– Nu am nimic de ascuns, zise.

Şi se dădu la o parte.

Capitolul 43

Locuința lui Calvin era decorată sumar în stilul promovat de primele magazine Ikea: mobilă din lemn ușor de culoare deschisă. Deasupra televizorului era un raft plin cu păpuși – păpuși mari, păpuși mici, bebeluși și păpuși îmbrăcate în rochii elegante.

– Le-am cumpărat pentru fiica mea, mârâi Calvin, așezându-se pe un scaun. În caz că ar veni vreodată să mă viziteze.

– Câți ani are acum? Șaisprezece? întrebă Conklin.

– Taci, zise Calvin. Taci din gură, bine?

– Vorbește frumos, zise Conklin, înainte să dispară în dormitorul lui Calvin. M-am așezat pe canapea și mi-am scos carnețelul.

Am încercat să-mi scot din minte imaginea fetiței, acum la vârsta adolescenței, care avusese teribilul ghinion să-l aibă pe nemernicul ăsta ca tată, și l-am întrebat dacă o văzuse vreodată pe Madison Tyler.

– Am văzut-o la știrile de aseară. E foarte drăguță. Chiar delicioasă, aș spune. Dar n-o cunosc.

– Bine atunci, am zis strângând din dinți și simțind cum mă cuprinde un sentiment acut de frică pentru Madison. Unde erați ieri-dimineață la ora nouă?

– Mă uitam la televizor. Îmi place să fiu la curent cu serialele de desene animate ca să am ce vorbi cu fetițele, dacă mă înțelegeți.

La cei 1,77 metri ai mei, eram cu un cap mai înaltă decât Calvin și, de asemenea, într-o formă fizică mai bună. Prin

minte mi se învălmăşeau fantezii violente, exact ca atunci când îl arestasem pe Alfred Brinkley. Mă implicam prea mult, mult prea mult...

– Este cineva care poate confirma adevărul spuselor dumneavoastră?

– Desigur. Întrebaţi-l pe Domnul Happy[1], zise Pat Calvin, bătându-se cu palma pe şliţul pantalonilor de pijama şi apoi prinzându-şi locul cu mâna. Vă va spune tot ce vreţi să ştiţi.

Mi-am ieşit din fire. L-am apucat pe Calvin de guler, strângându-i haina de flanel în jurul gâtului. Mâinile i se îndepărtară brusc de corp când l-am ridicat de pe scaun şi l-am izbit de perete.

Păpuşile se împrăştiară.

Conklin ieşi din dormitor tocmai când mă pregăteam să-l izbesc din nou de perete. Partenerul meu se prefăcu că nu observă nimic deplasat în privirea mea şi se sprijini de cadrul uşii, degajat.

M-am speriat când am văzut cât de aproape sunt de marginea prăpastiei. Nu aveam în nici un caz nevoie de o plângere pentru abuz de forţă. I-am dat drumul lui Calvin.

– Frumoasă colecţie de fotografii aveţi, domnule Calvin, zise Conklin pe un ton de conversaţie. Poze cu copii care se joacă în parcul Alta Plaza.

I-am aruncat o privire lui Conklin. Madison şi Paola fuseseră înhăţate chiar de pe strada de lângă parc.

– Mi-ai văzut camera? întrebă Calvin sfidător. Şapte milioane de megapixeli şi zoom de 12. Am făcut pozele de la o stradă distanţă. Cunosc regulile. Şi nu am încălcat nici una.

– Sergent, zise Conklin, în una dintre pozele astea apare o fetiţă. Ar putea fi Madison Tyler.

L-am sunat pe Jacobi şi i-am spus că Patrick Calvin avea nişte fotografii la care ar trebui să ne uităm cu mai multă atenţie.

– Avem nevoie de doi poliţişti ca să-l păzească pe Calvin până vin eu să solicit un mandat, i-am spus.

– Nici o problemă, Boxer. O să trimit o maşină. Dar îl voi pune pe Chi să se ocupe de mandat şi să-l aducă pe Calvin la sediu.

---

[1] În traducere literală: *Domnul Fericit* (n.tr)

– Ne descurcăm şi singuri, Jacobi, am replicat.

– Aţi putea, zise Jacobi, dar cei de la paza terminalului Transbay tocmai ne-au anunţat că au informaţii despre un copil care corespunde semnalmentelor lui Madison Tyler.

– A fost văzută de cineva?

– E la ei chiar acum.

Capitolul 44

Terminalul Transbay, situat la intersecţia dintre First Street şi Mission, e un şopron din beton, parţial în aer liber, parţial acoperit cu plăci de metal ruginit. Înăuntrul învelişului de bolţari, nişte becuri fluorescente, semifuncţionale, zumzăie deasupra, aruncând umbre firave peste sufletele celor fără adăpost care se instalează în acest loc neprimitor ca să beneficieze de puţinul confort pe care îl oferă.

Terminalul ăsta îţi dă fiori chiar şi pe timp de zi. Am simţit nevoia urgentă să o găsesc pe Madison Tyler şi să mă car naibii de acolo.

Eu şi Conklin am coborât în grabă scările până la nivelul de jos al terminalului, un spaţiu întunecat şi sărăcăcios, ocupat în mare parte de un rând de ghişeuri şi o zonă destinată pazei.

Două femei afro-americane îmbrăcate cu pantaloni bleumarin şi cămăşi cu insigna SERVICIUL DE SECURITATE cusută pe buzunar erau aşezate în spatele biroului.

Le-am arătat insignele şi ne-au deschis poarta automată.

Serviciul de pază era închis cu pereţi de sticlă din două părţi, iar ceilalţi doi pereţi erau zugrăviţi într-un bej murdar. Mobilierul consta în două birouri, dulăpioare desperecheate, două uşi cu acces pe bază de cartelă şi două automate de snack-uri.

Acolo, lângă biroul şefului de staţie, stătea o fetiţă cu părul blond, mătăsos revărsându-i-se peste guler.

Avea haina albastră descheiată. Purta un pulover roşu peste pantaloni albaştri, iar în picioare pantofi roşii de lac.

Inima îmi tresăltă de bucurie. O găsisem.

O, Doamne, Madison era în siguranţă!

Şeful de staţie, un bărbat masiv, la vreo patruzeci de ani cu păr cărunt şi cu mustaţă, se ridică în picioare să se prezinte.

– Eu sunt Fred Zimmer, ne spuse, strângându-ne mâna. Şi am găsit-o pe domnişorica aceasta în urmă cu vreo cincisprezece minute, rătăcind de una singură, nu-i aşa, drăguţă? Nu am putut-o face să vorbească deloc cu mine.

Mi-am pus mâinile pe genunchi şi m-am uitat ţintă la ea. Plânsese şi nu voia să mă privească în ochi.

Pe obraji avea dâre de murdărie şi-i curgea nasul. Buza de jos îi era umflată şi avea o zgârietură de-a lungul obrazului stâng. I-am aruncat o privire lui Richie. Uşurarea pe care o simţisem văzând-o pe Madison în viaţă fu înlocuită cu îngrijorare pentru ceea ce îi făcuseră.

Arăta atât de traumatizată, încât îmi era greu să asociez faţa ei cu imaginea micuţei vedete pe care o văzusem cântând la pian pe înregistrarea video.

Conklin se aplecă până la nivelul fetiţei.

– Numele meu e Richie, zâmbi el. Al tău e Maddy?

Copilul se uită la Conklin, deschise gura şi zise:

– Maaaa-dy.

„Fetiţa asta a fost speriată de moarte", m-am gândit.

I-am luat mâinile micuţe într-ale mele. Erau reci la atingere şi privirea ei trecea prin mine.

– Cheamă paramedicii, am zis încet, încercând să n-o sperii şi mai tare. Ceva nu e în regulă cu copilul ăsta.

Capitolul 45

Eu şi Conklin ne plimbam neliniştiţi prin faţa camerei de gardă când soţii Tyler intrară valvârtej şi ne îmbrăţişară ca pe nişte membri ai familiei.

Simţeam că plutesc. O parte a acestei poveşti groaznice şi înspăimântătoare se încheiase. În plus, speram că după ce-şi va vedea părinţii, Madison îşi va reveni la normal. Pentru că aveam nişte întrebări să-i pun, începând cu: „I-ai privit cu atenţie pe tipii care te-au răpit?"

– Dormea când am văzut-o ultima oară, le-am spus soţilor Tyler. Doctorul Collins tocmai a trecut pe aici şi a zis că revine în... să vedem... vreo zece minute.

– Trebuie să vă întreb, începu Elizabeth Tyler cu o voce stinsă, i-au făcut vreun rău lui Maddy?

– Se vede că a trecut prin multe, i-am răspuns mamei lui Madison. Nu i s-a făcut încă un examen medical serios pentru că doctorii aşteaptă consimţământul dumneavoastră.

Elizabeth Tyler îşi acoperi gura cu ambele mâini, înăbuşindu-şi lacrimile.

– Să ştiţi că nu a vorbit aproape deloc, cu nimeni.

– Asta nu-i prea stă în fire lui Maddy.

– Poate că a fost avertizată să nu vorbească dacă nu vrea să fie rănită...

– Dumnezeule, ce animale!

– De ce ar răpi-o pe Maddy şi apoi să o abandoneze fără să încerce să primească o recompensă? întrebă Tyler în timp ce intram în camera de gardă.

Am lăsat întrebarea fără răspuns pentru că nu am vrut să spun ce gândeam: că pedofilii nu cer răscumpărare. M-am dat la o parte pentru ca soţii Tyler să poată intra înaintea mea în compartimentul închis cu perdea în care se afla Maddy, gândindu-mă cât de bucuroasă va fi Madison să-şi vadă părinţii din nou.

Henry Tyler mă strânse de braţ şi şopti:

– Mulţumesc, apoi intră în spatele perdelei. Am auzit-o pe Elizabeth rostind numele lui Maddy, apoi scoţând un geamăt sfâşietor.

Mă dădu la o parte când trecu în fugă pe lângă mine. Henry Tyler ieşi în urma ei şi veni lângă mine, apropiindu-şi faţa de a mea şi privindu-mă ţintă în ochi:

– Ştii ce ai făcut? făcu el, cu faţa roşie de furie. Fata aia nu e Madison. Înţelegi? Nu e ea. Nu e fetiţa noastră!

Capitolul 46

Le-am cerut din tot sufletul scuze soților Tyler, în timp ce ei se dezlănțuiau asupra mea în parcarea spitalului. M-am ținut bine pe picioare când mașina lor trecu în viteză pe lângă mine, lăsând urme de cauciuc pe asfalt. Telefonul îmi suna la șold și am răspuns în cele din urmă.

Era Jacobi.

– O femeie tocmai a sunat și a anunțat că fiica ei a dispărut. Copilul are cinci ani. Și părul lung, blond.

Persoana care sunase se numea Sylvia Brodsky și era într-o criză de isterie. O pierduse pe fiica ei, Alicia, în timp ce erau la cumpărături. Doamna Brodsky îi spusese operatoarei de la urgență că Alicia probabil se îndepărtase, adăugând că fiica ei suferea de autism.

Alicia Brodsky de-abia dacă scotea o vorbă.

La scurt timp după telefonul de la Jacobi, Sylvia Brodsky sosi la spital să-și ia fiica acasă, dar eu și Conklin nu mai eram acolo să vedem asta.

Eram din nou în Fordul nostru, Crown Victoria, discutând despre cele întâmplate. Eu îmi asumam responsabilitatea pentru că mă pripisem:

– Ar fi trebuit să fiu mai hotărâtă când le-am spus soților Tyler că se poate să le fi găsit fiica, dar că nu suntem siguri. Dar le-am spus că trebuie să o identifice, nu-i așa, Rich? M-ai auzit și tu.

– Din momentul în care le-ai spus: „Se poate să vă fi găsit fiica", au încetat să te asculte. Haide, totul se potrivea. A zis că numele ei e Maddy.

– Mă rog, ceva asemănător.

– Pantofii roşii, insistă el. Câţi copii blonzi de cinci ani poartă haine albastre şi pantofi roşii de lac?

– Cel puţin doi, am suspinat eu.

Întorşi la sediu, l-am interogat pe Calvin preţ de două ore, l-am strâns cu uşa până când a încetat să mai rânjească. Ne-am uitat la fotografiile digitale care erau încă pe cameră şi le-am examinat pe cele pe care Conklin le găsise la el în dormitor.

Nu erau fotografii cu Madison Tyler, dar am sperat până la ultimul cadru că poate Calvin a fotografiat din greşeală răpirea în desfăşurare.

Că poate a surprins dubiţa neagră pe peliculă.

Dar cardul de memorie din aparatul lui ne-a dovedit că nu făcuse poze în parcul Alta Plaza în ziua precedentă.

Patrick Calvin îmi provoca greaţă, dar legea nu recunoaşte provocarea dezgustului celor din jur ca infracţiune.

Aşa că i-am făcut vânt. I-am dat drumul.

Eu şi Conklin am mai intervievat încă trei agresori sexuali luaţi în evidenţă, trei bărbaţi albi cu o înfăţişare obişnuită, pe care nu i-ai fi bănuit de asemenea năravuri.

Trei bărbaţi ale căror alibiuri se dovediră a fi solide.

Am încheiat ziua pe la ora şapte. Din punct de vedere emoţional, eram la pământ.

Am intrat în apartament, mi-am aruncat braţele în jurul Marthei şi i-am promis că o scot să alerge după ce fac un duş să-mi limpezesc mintea de toate imaginile murdare.

Pe tejgheaua din bucătărie era un bilet de la fata care avea grijă de Martha. M-am dus la frigider, am desfăcut o bere şi am luat o duşcă zdravănă înainte să-l citesc.

> Bună, Lindsay. Cum nu ţi-am văzut maşina, am scos-o pe Martha la o plimbare! Ţii minte că ţi-am spus că părinţii mei mă lasă să stau în casa lor din Hermosa Beach până la Crăciun? Ar trebui să o iau pe Martha cu mine. I-ar prinde bine.
>
> Lindsay!!!
>
> Dă-mi de ştire. K.

Mă simţeam îngrozitor că-mi abandonasem căţeluşa fără să o sun pe îngrijitoarea ei. Şi ştiam că are dreptate Karen. Nu-i eram de nici un folos Marthei acum. Noul meu program includea ture duble şi weekenduri petrecute la serviciu. Nu avusesem o zi liberă de când cu împuşcăturile de pe feribot.

M-am aplecat să o sărut, i-am ridicat urechile mătăsoase şi m-am uitat în ochii ei mari şi căprui.

– Vrei să alergi pe plajă, Boo?

Am ridicat telefonul şi am format numărul lui Karen.

– Excelent, zise ea. Trec s-o iau mâine-dimineaţă.

Capitolul 47

Era luni dimineaţa, puţin după ivirea zorilor.

Eu şi Conklin eram pe şantierul din apropiere de Fort Point, fortul uriaş din cărămidă care fusese construit la marginea peninsulei San Francisco în timpul Războiului Civil şi care acum se înălţa în umbra podului Golden Gate.

O briză umedă lovea de ţărm valurile înspumate şi făcea ca temperatura de zece grade Celsius să pară mai degrabă de zero grade.

Tremuram toată, fie din cauza vântului rece, fie din cauza unei presimţiri sumbre în legătură cu ceea ce aveam să găsim.

Mi-am închis fermoarul hainei căptuşite cu lână moale şi mi-am vârât mâinile în buzunare, în timp ce vântul îmi făcea ochii să lăcrimeze.

Un sudor care lucra la modernizarea podului veni spre noi cu pahare de cafea de la „maşina de gunoi", o rulotă unde se vindea mâncare şi care era aşezată în afara gardului de sârmă ce separa şantierul de spaţiul public.

Sudorul, pe numele său Wayne Murray, ne spuse mie şi lui Conklin cum, atunci când venise la lucru în dimineaţa aceea, văzuse ceva ciudat atârnând de stânci, puţin mai jos de fort.

– Prima dată am crezut că e o focă, zise el întristat. Când m-am apropiat, am văzut un braţ în apă. Nu am mai văzut niciodată un cadavru, până acum.

Uşile de la maşini se trântiră şi nişte bărbaţi ieşiră prin poarta făcută în gard, vorbind şi râzând. Erau muncitori, paramedici şi câţiva poliţişti de la Paza parcurilor.

Le-am cerut să înconjoare zona cu bandă de semnalizare.

Mi-am întors privirea spre mogâldeața întunecată care zăcea pe stânci, jos, sub dig. O mână albă și un picior pluteau în apa înspumată care curgea spre ocean.

– Nu a fost aruncată aici, zise Conklin. Prea mare posibilitatea de a fi văzut.

Am mijit ochii în sus, la silueta polițistului de la securitatea podului care patrula locul înarmat cu o semiautomată AR-15.

– Mda. În funcție de oră și de maree, poate să fi fost aruncată de pe unul dintre diguri. Făptașii or fi crezut că va pluti până la ocean.

– Uite-l pe doctorul G., zise Conklin.

Legistul părea mai voios în dimineața aceea. Părul lui alb și umed încă mai păstra urmele pieptenelui și avea salopeta de cauciuc ridicată până la mijlocul pieptului. Nasul îi era roz sub puntea ochelarilor.

El și unul dintre asistenții săi o luară înainte, iar noi îi urmarăm, înaintând anevoios peste stâncile colțuroase care se înclinau la un unghi de 45 de grade, vreo cinci metri înspre marginea golfului.

– Țineți-vă bine. Aveți grijă, ne îndemnă doctorul Germaniuk în timp ce ne apropiam de cadavru. N-aș vrea să cădeți și să atingeți ceva.

Am stat deoparte în timp ce doctorul G. împinse la vale bolovanii, se apropie de cadavru și își puse jos trusa. Folosindu-se de lanternă, începu evaluarea preliminară la locul descoperirii cadavrului.

Vedeam cadavrul destul de bine la lumina lanternei lui. Fața victimei era înnegrită și umflată.

– Pielea a început să i se separe de mușchi, strigă doctorul G. spre locul unde eram eu, mai sus de el. E în apă de câteva zile. Destul timp încât să înceapă să plutească.

– Are o rană de glonț în cap?

– Nu pot să-mi dau seama. Se pare că a fost izbită de stânci. O să-i fac o radiografie totală când o ducem la morgă.

Doctorul G. fotografie cadavrul de două ori din fiecare unghi. Bliţul se activa la fiecare două secunde.

Am observat îmbrăcămintea fetei – haina închisă la culoare, puloverul pe gât. Părul scurt semăna cu tunsoarea bob deosebită pe care o văzusem în poza de pe permisul de conducere atunci când căutasem prin portofelul Paolei, cu două zile în urmă.

– Ştim amândoi că aia e Paola Ricci, zise Conklin, privind în jos la cadavru.

Am încuviinţat din cap. Dar să nu uităm că în ziua precedentă am dat-o în bară şi le-am frânt inima soţilor Tyler pentru că trăseserăm concluzii pripite.

– Aşa e, am zis. Însă o să cred asta doar când o să-i fie confirmată identitatea.

Capitolul 48

Claire stătea sprijinită de spătarului patului când am intrat pe uşa salonului. Şi-a întins mâinile, iar eu am strâns-o în braţe şi nu i-am dat drumul până când nu mi-a zis:

– Uşurel, scumpo. Am o gaură în piept, mai ţii minte?

M-am dat un pic înapoi, am sărutat-o pe amândoi obrajii şi m-am aşezat lângă ea.

– Ce veşti mai ai de la doctor?

– A zis că sunt o fată mare şi puternică... Şi atunci începu să tuşească. Ridică mâna pe care n-o ţinea la gură şi reuşi în cele din urmă să continue. Doare doar când tuşesc.

– Eşti o fată mare şi puternică şi... mai ce? am insistat eu.

– Şi o să mă fac bine. Miercuri scap din locul ăsta. Urmează o perioadă de stat în pat, acasă. După aia, ar trebui să fiu gata de acţiune.

– Slavă Domnului.

– Îi mulţumesc lui Dumnezeu neîncetat de când ticălosul ăla m-a împuşcat, nu mai ştiu când. Pierzi noţiunea timpului când nu mergi la serviciu.

– S-a întâmplat acum două săptămâni, Fluturaş. Două săptămâni şi două zile.

Claire împinse înspre mine o cutie cu bomboane de ciocolată şi am luat-o pe prima care mi-a căzut sub degete.

– Ai dormit în portbagajul maşinii în ultima vreme? mă întrebă ea. Sau l-ai schimbat pe Joe cu un iubit de opşpe ani?

Am turnat apă pentru amândouă, am pus un pai în paharul lui Claire şi i l-am întins, zicând:

– Nu l-am schimbat. L-am lăsat să plece.

Claire ridică brusc din sprâncene.

– Nu se poate.

I-am explicat ce se întâmplase, simţindu-mă sfâşiată de durere în timp ce vorbeam. Claire mă privea cu suspiciune, dar şi cu bunătate. Îmi puse câteva întrebări, dar în cea mai mare parte mă lăsă să mă descarc.

Am sorbit un pic de apă. Apoi mi-am dres glasul şi i-am povestit lui Claire despre noul meu grad în cadrul Departamentului de Poliţie din San Francisco.

I-am văzut şocul din priviri. Din nou.

– Ai primit un picior în fund înapoi la munca de teren şi i-ai dat papucii lui Joe – în acelaşi timp? Îmi fac griji pentru tine, Lindsay. Dormi? Iei vitamine? Mănânci sănătos?

„Nu. Nu. Nu."

M-am lăsat pe spate în fotoliu, când a intrat o asistentă ducând o tavă cu medicamentele şi cu cina lui Claire.

– Poftim, doamnă doctor Washburn. Daţi-le pe gât.

Claire înghiţi pastilele şi dădu tava la o parte de îndată ce plecă asistenta.

– Specialitatea zilei: lături, glumi ea.

Mă întrebă dacă mâncasem ceva în ziua respectivă. Nu. Am luat tava cu mâncarea lui Claire, am zdrobit cu furculiţa mazărea prea fiartă şi chifteaua, şi le-am înfulecat, ajungând la înghe-ţată înainte să-i spun că am identificat cadavrul Paolei Ricci.

– Atacatorii au împuşcat-o pe bonă la doar un minut după ce o răpiseră împreună cu fetiţa. S-au grăbit să se descotoroseacă de ea. Dar asta e tot ce ştiu, Fluturaş. Nu ştim cine a făcut-o, de ce sau unde au dus-o pe Madison.

– De ce nu i-au sunat încă pe părinţi lepădăturile alea?

– Asta e marea întrebare. Mult prea mult timp fără o cerere de răscumpărare. Nu cred că vor banii familiei Tyler.

– La naiba.

– Da. Am pus lingura de plastic pe tavă şi m-am lăsat din nou în fotoliu, uitându-mă în gol.

– Lindsay?

– Mă gândeam că au împuşcat-o pe Paola pentru că fusese martoră la răpirea lui Madison.

– E logic.

– Dar dacă Madison a asistat la uciderea Paolei... nu vor lăsa copilul să trăiască după asta.

Partea a treia

DAREA DE SEAMĂ

Capitolul 49

Cindy Thomas părăsi apartamentul din complexul Blakely Arms, traversă pe la colţ şi se îndreptă spre redacţia ziarului *Chronicle* aflată la o distanţă de vreo cinci străzi.

La două etaje deasupra apartamentului lui Cindy, pe partea cu vedere la curtea din spate, un bărbat pe nume Garry Tenning avea o dimineaţă proastă. Tenning îşi încleştă mâinile pe marginea biroului din camera sa de lucru, încercând să-şi înăbuşe furia. În curte, cinci etaje mai jos, un câine lătra încontinuu, fiecare notă ascuţită sfredelindu-i timpanele.

Cunoştea acel câine.

Era Barnaby, un terrier care-i aparţinea lui Margery Glynn, o paraşută cu părul vopsit într-un blond murdar şi mamă necăsătorită a unui bebeluş îngrozitor pe nume Oliver. Toţi trei locuiau la parter, acaparând curtea din spate ca şi cum ar fi fost a lor.

Tenning îşi apăsă din nou în urechi dopurile speciale din ceară moale care se potriveau perfect în găurile urechilor, dar chiar şi prin dopurile Mack's tot mai auzea hămăiturile lui Barnaby.

Tenning îşi frecă pieptul cu palma în timp ce lătratul înnebunitor al câinelui îi spulbera toată tihna. Simţi furnicături prin buze şi degete, iar inima începu să-i palpite.

Fir-ar să fie.

E prea mult să ceri un pic de linişte?

Pe ecranul computerului din faţa sa, scrisul se afişa în rânduri ordonate până în josul paginii – capitolul şase din

cartea sa *Darea de seamă: un compendiu de statistică al secolului XX*[1].

Cartea era mai mult decât o idee născută din aroganţă sau un proiect de suflet. *Darea de seamă* reprezenta însăşi raţiunea sa de a trăi, moştenirea sa. Preţuia chiar şi scrisorile prin care editorii îi respinseseră propunerea de publicare. Păstra cu dragoste aceste dovezi de respingere într-un registru, arhivând originalele într-un dosar închis în cutia sa de valori.

Avea să se distreze de minune când *Darea de seamă* avea să fie publicată, devenind o lucrare de referinţă pentru oamenii de ştiinţă din întreaga lume – şi pentru multe generaţii viitoare.

Nimeni nu va putea să-i răpească această bucurie.

În timp ce Tenning îi ordonă în gând lui Barnaby să tacă naibii, ochii lui urmărind rândurile de cifre – numărul de lovituri de fulger soldate cu moartea unor persoane din 1900 până în prezent, grosimea stratului de zăpadă din Vermont, numărul confirmat de vaci luate pe sus de tornade –, deodată maşina de gunoi începu să ridice tomberoanele de pe stradă făcând un zgomot monstruos.

Crezu că o să-i crape capul.

Totuşi, nu era nebun.

Reacţiona în mod normal la un asalt îngrozitor asupra simţurilor sale. Îşi acoperi urechile cu mâinile, dar scârţâiturile, ţiuiturile, mişcarea hârşâită a tomberoanelor din metal răzbăteau pâna la el – în plus, îl treziseră pe Oliver.

Blestematul ăla de copil.

De câte ori fusese întrerupt de el?

De câte ori îşi pierduse şirul gândurilor din cauza mizerabilului acela de căţel?

Tensiunea se acumula în pieptul şi în capul lui Tenning. Dacă nu făcea ceva, avea să explodeze.

Garry Tenning se săturase.

---

[1] În original, în limba engleză: *The Accounting: A Statistical Compendium of the Twentieth Century* (n.tr.).

Capitolul 50

Cu toate că degetele îi tremurau, Tenning îşi legă rapid şireturile adidaşilor cu talpa uzată, ieşi în hol şi încuie uşa apartamentului în urma sa, băgând legătura de chei în buzunar.

Folosi scara de incendiu ca să coboare la subsol – nu lua niciodată liftul.

Trecu pe lângă spălătorie şi intră în camera cu centrala de încălzire. Cuptorul vechi de-abia mai mormăia, pe când cel nou răgea cu un entuziasm proaspăt.

O bucată de ţeavă de vreo jumătate de metru cu un racord ruginit ataşat la un capăt era sprijinită de un perete de beton. Tenning o ridică şi-şi strânse mâna în jurul racordului, cuprinzându-l în palmă.

Se întoarse spre dreapta şi o luă către lumina intermitentă a semnului de IEŞIRE, gânduri criminale aprinzându-i-se în minte precum o explozie de artificii.

Bara care închidea uşa de ieşire se deschise sub apăsarea antebraţului său. Se opri un minut în lumina soarelui încercând să se orienteze. Apoi dădu colţul clădirii de cărămidă îndreptându-se spre terasa cu arcade şi ghivece care fuseseră adăugate la renovare.

Văzându-l pe Tenning venind înspre el, Barnaby începu să latre. Sărea şi trăgea de lesa care-i lega zgarda de gardul de sârmă.

Lângă el se afla căruciorul în care Oliver Glynn se agita în umbra rară. Şi el urla.

Tenning se simţi deodată plin de speranţă.

Doi iepuri dintr-o lovitură.

Ţinând strâns ţeava cu racord la capăt, se furişă pe lângă clădire spre ţipetele şi urletele animăluţelor nesuferite.

Tocmai atunci Margery Glynn, cu părul ei blond şi lipsit de strălucire prins în coc şi fixat cu un creion, ieşi din apartament. Se aplecă mult, expunându-şi coapsa imensă, albă ca brânza, şi-l ridică pe Oliver din cărucior.

Tenning privea, nevăzut.

Copilul se linişti instantaneu, dar Barnaby îşi schimbă doar gama, hămăiturile sale entuziaste continuând să-i râcâie nervii ca nişte cuţite.

Coana Margery îi făcu semn să tacă, puse o mână sub fundulețul copilului şi, apăsându-i faţa udă de pieptul ei lăsat, îl duse înăuntru.

Tenning înaintă spre Barnaby care se opri în mijlocul unui lătrat şi se linse pe bot, sperând la o mângâiere sau poate la o plimbare prin parc. Apoi se puse din nou pe lătrat.

Tenning ridică ţeava şi lovi cu putere. Barnaby schelălăi şi încercă în zadar să îl apuce pe Tenning de braţ, în timp ce ţeava se ridică din nou spre înaltul cerului fără nori şi izbi cu putere a doua oară.

Terrierul rămase complet nemişcat.

În timp ce îi îndesa corpul într-un sac de gunoi, Tenning îi ură în gând:

„Să te odihneşti în pace, potaie!"

Capitolul 51

Trecuseră trei zile de când Madison Tyler fusese răpită de pe Scott Street, iar bona ei ucisă la doar câţiva metri de parcul Alta Plaza.

Eram cu toţii în birou în dimineaţa aceea: Conklin, trei inspectori de la Omucideri care lucraseră în tura de noapte şi făceau ore suplimentare, Macklin, vreo şase poliţişti de la Infracţiuni majore şi eu.

Macklin se uită de jur împrejurul cămăruţei şi zise:

– O să termin repede ca să ne apucăm de treabă. Nu avem nimic. Nimic, în afară de talentul celor din această cameră. Aşa că, să continuăm să facem ceea ce am făcut şi până acum: să ne facem bine treaba de poliţişti. Şi cei care sunteţi credincioşi – rugaţi-vă pentru un miracol.

Ne înmână foile cu sarcinile, se interesă dacă sunt întrebări – nu erau. Scaunele hârşâiră în timp ce lumea se împrăştie. M-am uitat peste noua listă cu perverşi pe care eu şi Conklin trebuia să-i intervievăm.

M-am ridicat de la birou şi am traversat podeaua acoperită cu linoleum uzat pâna la uşa biroului lui Jacobi.

– Intră, Boxer.

– Jacobi, au fost două persoane implicate în răpire. Tipul care le-a forţat să urce în maşină şi şoferul. Nu crezi că e cam ciudat ca un pedofil să aibă un partener?

– Ai vreo idee, Boxer? Sunt deschis la sugestii.

– Vreau să mă întorc la începutul începuturilor. La martor. Vreau să vorbesc cu acesta.

– Nu pot să cred că, după atâţia ani de când lucrăm împreună, vrei să verifici un interviu pe care l-am făcut eu, se plânse Jacobi. Aşteaptă un moment. Am declaraţia aici.

Am oftat, privindu-l lung pe Jacobi. Acesta îşi mută cafeaua, hamburgerul de la McDonald's, ziarul şi ridică apoi un teanc de dosare de carton. Răscoli printre acestea, îl găsi pe cel pe care îl căuta şi-l deschise.

– Gilda Gray. Ai aici numărul ei.

– Mulţumesc, locotente, am zis, întinzând mâna după dosar.

Am avut o senzaţie supărătoare, ca şi cum aş fi făcut o gafă. Nu-i mai spusesem lui Jacobi „locotenente" până atunci. Am sperat ca el să nu observe nimic, dar n-a fost aşa. Îmi zâmbi larg.

I-am zâmbit şi eu peste umăr şi m-am întors la biroul meu aflat vizavi de al lui Conklin. Am format numărul Gildei Gray şi am prins-o la telefon.

– Nu pot să vin acum. Am o prezentare cu un client la 9.30, protestă ea.

– Un copil e dat dispărut, domnişoară Gray.

– Uite ce e, pot să vă spun totul în zece secunde, la telefon. Mă plimbam cu căţeluşa mea pe Divisadero. Eu o urmam şi tocmai îmi lusem ziarul când fetiţa şi bona ei au trecut strada.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Eram atentă la Schotzie. Mă uitam în jos, răsfoind ziarul. Mi s-a părut că aud un copil strigând – dar când am ridicat privirea, am văzut doar pe cineva îmbrăcat cu o haină gri care deschidea uşa glisantă de la o dubiţă neagră. Şi am văzut spatele hainei bonei în timp ce urca în maşină.

– Cineva îmbrăcat cu o haină gri. Am înţeles. Aţi văzut persoana de la volan?

– Nu. Am aruncat ziarul la gunoi şi am văzut dubiţa luând colţul. Apoi, cum v-am spus, am auzit o bubuitură puternică şi am văzut ceva ce semăna cu sângele împrăştiindu-se pe geamul din spate. A fost oribil...

– Puteţi să-mi spuneţi ceva despre bărbatul în haină gri?

– Sunt destul de sigură că era alb.

– Înalt, scund, alte trăsături speciale?

– Nu am fost atentă. Îmi pare rău.

Am întrebat-o pe domnişoara Gray când poate să vină la sediu ca să se uite la nişte fotografii cu infractori şi ea îmi răspunse:

– Aveţi fotografii şi cu ceafa persoanelor?

– Mulţumesc oricum, am zis şi am închis.

M-am uitat în ochii căprui-deschis ai lui Conklin. M-am pierdut un moment în privirea lui.

– Deci tot de perverşi ne ocupăm? întrebă el.

– Da, Rich. Ia-ţi cafeaua cu tine.

Capitolul 52

Kenneth Klassen tocmai își spăla Jaguarul argintiu când am parcat pe panta de pe Vallejo Street, în dreptul casei lui.

Era un bărbat alb, la patruzeci de ani, 1,77 metri, destul de arătos, un regizor porno cu trăsături „îmbunătățite" în mod artificial: extensii de păr de calitate, rinoplastie bine executată, lentile de contact albastru-verzui, dinți acoperiți cu fațete de porțelan – tot tacâmul.

Potrivit cazierului său, Klassen căzuse într-o capcană pusă de poliție pe un chat. Încercase să stabilească o întâlnire cu o fată de doisprezece ani care se dovedise a fi un polițist de patruzeci.

Klassen făcuse o înțelegere cu procurorul. L-a turnat pe un producător de filme pornografice cu minori și în schimb a primit o perioadă de suspendare foarte lungă și o amendă consistentă. Regiza încă filme pornografice cu adulți, ceea ce era perfect legal chiar și într-un cartier cu pretenții precum Pacific Heights.

Fața lui Klassen se lumină de încântare când ne văzu pe Conklin și pe mine părăsind mașina parcată lângă bordură și îndreptându-ne spre el.

– Ia te uită, zise el, închizând furtunul și plimbându-și privirea de la mine la Conklin și apoi din nou la mine. Ne măsura din ochi.

Zâmbetul îi deveni mai obraznic când își dădu seama că suntem polițiști.

– Kenneth Klassen, am zis arătându-i insigna, eu sunt sergentul Boxer, iar el e inspectorul Conklin. Avem câteva întrebări pentru dumneavoastră. Putem intra?

– Puteţi intra unde vreţi, sergente.

Klassen rânji ţinând furtunul în faţa sa ca pe un pistol cu piedica trasă şi gata de acţiune.

– Ţine-ţi gura, nesimţitule, zise Conklin pe un ton moderat.

– O glumă, domnule poliţist, răspunse Conklin rânjind. Glumeam şi eu. Intraţi, vă rog.

L-am urmat pe Klassen pe scările de la intrare, apoi printr-o uşă de stejar deschisă, un hol elegant şi un salon modern şi în cele din urmă într-o seră de sticlă care se întindea în continuarea bucătăriei. Locul abunda de ferigi, gardenii şi ghivece mari de cactuşi.

Klassen ne oferi scaune de răchită suspendate cu lanţuri de grinzile din tavan. Un chinez fără vârstă apăru la marginea încăperii, îşi încrucişă mâna stângă peste încheietura mâinii drepte şi aşteptă.

– Vreţi să vă servească domnul Wu cu ceva, domnilor poliţişti? întrebă el.

– Nu, mulţumesc, am zis.

– Deci ce vă aduce în viaţa mea într-o dimineaţă care până acum a fost magnifică?

M-am balansat stingherită pe marginea scaunului de răchită şi mi-am scos carneţelul în timp ce Conklin se plimba prin seră, cercetând grupurile statuare de inspiraţie erotică presărate din loc în loc şi mutând cu câţiva centimetri nişte ghivece.

– Simţiţi-vă ca acasă, îi strigă Klassen lui Conklin.

– Unde eraţi sâmbătă dimineaţă? am întrebat.

– Sâmbătă, zise lăsându-se pe spate şi netezindu-şi părul, cu o privire pe chip de parcă şi-ar fi amintit un vis deosebit de plăcut. Filmam *Mambo în lumina lunii*[1], zise el. Chiar aici. Regizez o serie de filme de douăzeci de minute. Ceea ce eu numesc „scurtmetraje din dormitor". Rânji.

– Superb. Aş vrea numele şi numerele de telefon ale tuturor celor care pot confirma prezenţa dumneavoastră aici.

– Sunt suspectat de ceva, sergente?

---

[1] În original, în limba engleză, *Moonlight Mambo* (n.tr.)

– Să zicem că te considerăm „o persoană de interes".

Klassen îmi aruncă o privire libidinoasă, de parcă i-aş fi făcut un compliment.

– Aveţi o piele foarte frumoasă. Nu cheltuiţi nimic pe machiaj, nu-i aşa?

– Domnule Klassen, nu vă jucaţi cu mine. Numele şi numerele de telefon, vă rog.

– Nici o problemă. Voi printa o listă.

– În regulă. L-aţi văzut pe acest copil? l-am întrebat arătându-i o fotografie de grup cu Madison Tyler pe care o păstrasem în buzunarul hainei în ultimele trei zile.

Nu-mi plăcea să-l las pe Klassen să-şi treacă privirea de pervers peste faţa frumoasă a lui Madison.

– E fiica tipului de la ziar, nu-i aşa? Am văzut-o la ştiri. Uite ce e, făcu Klassen zâmbind şi aproape orbindu-mă cu strălucirea colţilor lui, pot să uşurez tuturor situaţia, bine? Haideţi cu mine.

Capitolul 53

Liftul din cămara lui Klassen era o cutie din lemn noduros de pin, cam de mărimea unui sicriu dublu. Eu, Conklin şi Klassen am păşit înăuntru, iar eu mi-am ridicat ochii spre locul unde trebuia să fie panoul cu numerele etajelor, dar n-am văzut decât numerele „1" şi „4" – fără alte opriri între cele două.

Uşa se deschise la etajul superior, un spaţiu luminos de doisprezece pe cincisprezece metri cu mobilă, reflectoare, covoare rulate şi decoruri depozitate pe lângă pereţi. Un birou cu computere de înaltă tehnologie ocupa un colţ mai ferit.

Era un spaţiu fără ascunzişuri, dar am căutat totuşi semnele prezenţei unui copil.

– Totul se face digital acum, ne explică Klassen, încălecând un scaun care se afla în faţa unui monitor plat. Filmezi, descarci şi editezi, totul într-o singură cameră.

Apăsă pe un buton, mişcă mouse-ul şi dădu clic pe o iconiţă cu titlul *Mambo în lumina lunii.*

– Asta e varianta needitată a ceea ce am filmat sâmbătă, ne spuse Klassen. E alibiul meu datat – nu că aş avea nevoie de unul. Am început să filmez la şapte şi am lucrat toată ziua.

Din boxele computerului se revărsă muzică latino, apoi nişte imagini apărură pe ecran. O brunetă îmbrăcată sumar în negru aprindea lumânări într-unul dintre decorurile de dormitor care acum erau dezasamblate.

Camera se roti panoramic prin încăpere, oprindu-se la pat – unde Klassen se mângâia şi rostea îndemnuri languroase în timp ce femeia executa un număr de striptease provocator.

– Ce naiba, am bombănit eu.

Conklin se interpuse între mine şi ecranul computerului.

– Aş vrea şi eu o copie, zise.

– Cu plăcere. Klassen scoase un CD dintr-un sertar, îl puse într-o învelitoare de plastic şi i-l înmână lui Conklin.

– Aveţi poze sau înregistrări pornografice cu minori pe computer?

– În nici un caz. Nu mă pasionează filmările porno cu micuţi, răspunse Klassen ofensat. Pe lângă faptul că aş încălca înţelegerea, nici nu am înclinaţii spre aşa ceva.

– Da, minunat, zise Conklin pe un ton mieros. Acum aş vrea să fac o căutare rapidă prin computerul dumneavoastră, în timp ce sergentul Boxer aruncă o privire prin casă.

– E o casă drăguţă, domnule Klassen, am zis. Îmi place cum aţi amenajat-o.

– Şi dacă nu sunt de acord?

– Vă vom duce la sediu pentru interogatoriu până ce obţinem un mandat, îi spuse Conklin. Apoi vă ridicăm computerul şi vă percheziţionăm casa cu ajutorul câinilor.

– Scările sunt pe acolo.

I-am lăsat pe Conklin şi pe Klassen la computer şi m-am îndreptat agale spre parter, cercetând cu privirea fiecare cameră, deschizând uşi, verificând dulapuri, privind şi ascultând, sperând din toată inima să dau peste o fetiţă.

Domnul Wu schimba cearşafurile într-un dormitor de la etajul doi când i-am arătat insigna şi poza lui Madison Tyler.

– Ai văzut-o pe fetiţa asta? l-am întrebat.

A scuturat din cap cu putere – nu.

– Nu copii aici. Domnul Klassen nu place copii. Nu copii aici!

Zece minute mai târziu inspiram profund aerul rece şi curat pe treptele de la intrare când Conklin mi se alătură, închizând uşa grea de stejar în urma lui.

– Ce să zic, a fost distractiv, am remarcat eu.

– Alibiul lui va fi confirmat, zise Conklin, împăturind o listă cu nume şi numere şi punând-o în carneţel.

– Da, ştiu că aşa va fi. Rich, crezi că tipul ăsta e heterosexual?

– Eu cred că orice fiinţă vie îi poate provoca o erecţie.

Klassen era pe aleea din faţa casei când eu şi Conklin ne-am urcat în maşina de poliţie. Ridică o mână, îşi etală zâmbetul insinuant şi zise:

– Pa-pa.

Când noi am demarat în viteză în umilul nostru Ford, Klassen fluiera ca pentru sine, lustruind „coapsa" Jaguarului său argintiu.

Capitolul 54

Eu şi Conklin stăteam unul în faţa celuilalt în biroul comun. Lângă telefonul meu era un teanc de mesage rămase fără răspuns, primite de la diverşi vânzători de ponturi care declaraseră că o văzuseră pe Madison Tyler peste tot – din Piaţa Ghirardelli până în Osaka, Japonia.

Raportul autopsiei Paolei Ricci efectuate de doctorul Germaniuk era deschis în faţa mea. Pe scurt, cauza morţii: rană de glonţ în cap. Tipul morţii: crimă.

Doctorul G. lipise un bileţel pe raport. I l-am citit cu voce tare partenerului meu.

> Sergent Boxer,
>
> Hainele au fost trimise la laboratorul de criminalistică. Am prelevat probe pentru a vedea dacă e vorba şi de agresiune sexuală, doar aşa, ca s-o bifez şi pe asta, dar nu-ţi fă speranţe că vom obţine rezultate concludente, din cauză că a stat în apă etc. Glonţul a trecut prin craniu. Nici un proiectil recuperat.
>
> Salutări, H.G.

O fată moartă, un punct mort, zise Conklin trecându-şi mâinile prin păr. Răpitorii nu se sfiesc să recurgă la crimă. Asta e tot ce ştim.

– Deci ce ne scapă? Avem o declaraţie fără cap şi coadă de la un martor care-i descrie mult prea sumar pe infractori şi maşina lor. Nu avem numărul de înmatriculare sau vreo dovadă fizică de la locul faptei – nici un muc de ţigară, nici o gumă de

mestecat, nici un tub de cartuş, nici o urmă de paşi. Şi nici un blestemat de bilet de răscumpărare.

Conklin îşi lăsă scaunul pe spate şi zise privind la tavan:

– Infractorii au acţionat ca nişte mercenari, nu ca nişte agresori sexuali. Să o împuşte pe Paola la doar un minut după ce au răpit-o? Ce vrea să însemne asta?

– E ca şi cum cel care a împuşcat-o ar fi fost prea agitat. Drogat. Ca şi cum nişte băieţaşi de cartier ar fi făcut treaba la comandă. Sau poate Paola îi incomoda, aşa că i-au făcut felul. Sau s-o fi împotrivit şi unul din ei a intrat în panică, am zis. Dar să ştii că ai dreptate, Richie. Ai perfectă dreptate.

Scaunul scârţâi când Conklin reveni la poziţia normală.

– Ne trebuie o nouă abordare a investigaţiei. Să lucrăm la rezolvarea cazului Paolei Ricci, am sugerat eu, bătând cu palma pe raportul de autopsie. Chiar şi moartă ne-ar putea conduce la Madison.

Conklin tocmai suna la Consulatul Italiei când Brenda îşi roti scaunul spre mine. Acoperea receptorul telefonului cu mâna.

– Lindsay, ai un apel pe linia patru, persoana nu vrea să spună cine e. Sună... înfricoşător. Am cerut să se localizeze apelul.

Am aprobat din cap, simţind cum îmi bate inima mai tare. Am apăsat cu hotărâre pe tastatura telefonului.

– Sergent Boxer la telefon.

– O să vă spun doar o singură dată, începu vocea modificată digital care suna ca o broască vorbind dintr-o folie cu bule.

I-am făcut semn lui Conklin să se conecteze şi el la linia mea.

– Cu cine vorbesc? am întrebat.

– Nu are importanţă, replică vocea. Madison Tyler e bine.

– De unde ştiţi?

– Zi ceva, Maddy.

În telefon se auzi o altă voce, gâfâită, tânără, frântă.

– Mămico? Mămico?

– Madison? am zis eu în receptor.

Vocea de broască revenise.

– Spuneţi-le părinţilor ei că au făcut o mare greşeală mergând la poliţie. Opriţi cercetările, zise vocea, sau Madison o

păţeşte. Definitiv. Dacă vă retrageţi, va fi bine, dar oricum ar fi, soţii Tyler nu-şi vor mai revedea fiica niciodată.

Apoi în telefon nu se mai auzi nimic.

– Alo? Alo?

Am apăsat cu disperare în furcă până am auzit tonul de apel, apoi am trântit receptorul la loc.

– Brenda, sună la dispecerat.

– Ce a vrut să zică cu „au făcut o mare greşeală mergând la poliţie"? strigă Conklin. Lindsay, ţi s-a părut că vocea fetiţei semăna cu a lui Madison?

– Dumnezeule mare, nu mi-am putut da seama. Nu ştiu.

– Ce mama naibii? se enervă Conklin, izbind un telefon de perete.

Mă simţeam ameţită, mi-era rău fizic.

Oare Madison chiar era teafără?

Ce însemna că părinţii ei nu ar fi trebuit să contacteze poliţia? Exista oare o cerere de răscumpărare sau un apel telefonic de care noi nu ştiam?

Toţi din birou se uitau la mine, iar Jacobi stătea în spatele meu, suflându-mi, la propriu, în ceafă, când sunară de la dispecerat cu rezultatul localizării apelului.

Cel care sunase folosise un telefon neînregistrat şi locaţia nu putuse fi determinată.

– Vocea era modificată, i-am spus lui Jacobi. O să trimit caseta la laborator.

– Înainte să faci asta, cheamă-i pe părinţi să o asculte. Poate putem obţine confirmarea identităţii după vocea copilului.

– Poate că e doar un nebun care vrea să se amuze, zise Conklin când Jacobi se îndepărtă.

– Sper să fie aşa. Pentru că nu vom opri cercetările. Nici pe departe.

Nu puteam să spun ce gândeam de fapt.

Că tocmai auzisem ultimele cuvinte ale lui Madison Tyler.

Capitolul 55

Brenda Fregosi lucra ca asistentă la Brigada Omoruri de câţiva ani, iar la doar douăzeci şi patru de ani ai săi, avea toate calităţile unei mame grijulii.

Scoase tot felul de exclamaţii de compasiune în timp ce vorbeam la telefon cu Henry Tyler şi, când am închis, îmi înmână un bileţel cu un mesaj.

I-am citit scrisul lăbărţat: „Claire vrea să mergi la spital diseară la şase".

Era aproape ora şase.

– Cum ţi s-a părut la telefon? am întrebat.

– Cred că e bine.

– Asta e tot ce a spus?

– Astea sunt exact vorbele ei: „Brenda, te rog să-i spui lui Lindsay să vină la spital la şase. Mulţumesc mult".

O văzusem pe Claire cu doar o zi în urmă. Ce se întâmplase?

Am condus spre spitalul San Francisco General bântuită de un vârtej de gânduri teribile, negre ca smoala. Claire îmi spusese cândva despre reacţiile chimice din creierul uman, esenţialul fiind că, atunci când te simţi bine, nu-ţi poţi imagina că o să te mai simţi vreodată rău. Şi când te simţi rău, ţi-e imposibil să-ţi imaginezi că vor veni vremuri în care vei fi plin de viaţă.

În timp ce ronţăiam o bomboană de mentă, auzeam în minte vocea unei fetiţe care striga „mami". Vocea se împletea cu aversiunea pe care o aveam faţă de spitale de când mama mea murise într-unul, cu cincisprezece ani în urmă.

Am lăsat maşina în parcarea spitalului de pe Pine Street, gândindu-mă ce bine ar fi fost ca Joe să fie aici, să vorbesc cu el acum, când mă simţeam atât de abătută şi de frustrată după cele trei zile de bâjbâit printre indicii care nu duceau nicăieri.

Gândurile mi se îndreptară din nou spre Claire când am intrat în liftul spitalului. Mi-am privit reflexia în uşile de oţel: eram terminată. Am încercat în zadar să-mi dau un pic de volum bretonului în timp ce cabina urca, apoi, când uşile s-au deschis, am păşit în mirosul puternic de antiseptic şi în lumina albă şi rece a Secţiei de terapie intensivă postoperatorie.

Nu am fost prima care a ajuns în salonul ei. Yuki şi Cindy îşi trăseseră deja scaune lângă patul ei, iar Claire stătea în capul oaselor, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte cu flori şi afişând un zâmbet de Mona Lisa.

Clubul fetelor de la Crime se reunise – dar de ce?

– Bună tuturor, am zis, făcând ocolul patului şi împărţind săruturi pe obraz. Arăţi minunat, i-am spus lui Claire. Eram atât de uşurată, aproape exuberantă să văd că nu era vorba de o urgenţă legată de menţinerea în viaţă cu ajutorul aparatelor. Care e motivul reuniunii?

– Nu a vrut să ne spună până nu ajungi şi tu, zise Yuki.

– Bine, bine! făcu Claire. Am să vă dau o veste.

– Eşti însărcinată, glumi Cindy.

Claire izbucni în râs şi ne uitarăm toate la Cindy.

– Eşti nebună de legat, micuţă jurnalistă, am zis.

Un copil era ultimul lucru de care avea nevoie Claire la vârsta de patruzeci şi trei de ani şi cu doi fii mari.

– Dă-ne un indiciu, zise Yuki nerăbdătoare. O categorie.

– Fetelor! Îmi distrugeţi surpriza cu vorbăria voastră, zise Claire, râzând încă.

Eu, Cindy şi Yuki ne-am rotit capetele înspre ea.

– Mi-am făcut nişte analize, ne spuse Claire. Şi domnişoara Cindy are dreptate, ca de obicei.

– Na! făcu Cindy.

– Dacă nu aş fi fost în spital, continuă Claire, probabil că nu aş fi ştiut că sunt însărcinată până nu ar fi început contracţiile.

Ne-am pripit care mai de care cu întrebările:

– Ce ai zis?

– Nu ne duci de nas?

– Cât e de avansată sarcina?

– Ecograma arată că micuţul este sănătos, zise Claire, senină ca statuia lui Buddha. Copilul meu minune!

Capitolul 56

Am fost nevoită să părăsesc petrecerea, căci întârzjam la întâlnirea cu Tracchio de la sediu. Când am intrat în birou, şeful tocmai îi invita pe soţii Tyler să se aşeze pe fotoliile îmbrăcate în piele, în timp ce Jacobi, Conklin şi Macklin îşi traseră nişte scaune, adunându-se în jurul biroului şefului.

Soţii Tyler arătau de parcă ar fi dormit în picioare în ultimele optzeci şi patru de ore. Erau pământii la faţă şi aveau umerii lăsaţi. Ştiam că sunt prinşi în mod dureros între speranţă şi disperare, aşteptând să audă înregistrarea.

Un casetofon fu instalat pe biroul lui Tracchio. M-am aplecat, am apăsat butonul de pornire şi o voce înfricoşătoare, malefică, alternând cu a mea, umplu camera.

Vocea unei fetiţe strigă: „Mami? Mami?"

Am apăsat butonul de oprire. Elizabeth Tyler întinse mâna spre casetofon, apoi se întoarse, îl apucă pe soţul său de braţ, îşi îngropă faţa în haina lui şi începu să plângă în hohote.

– E vocea lui Madison? întrebă Tracchio.

Ambii părinţi aprobară cu o mişcare a capului – da.

– Restul casetei va fi şi mai greu de ascultat, interveni Jacobi. Dar suntem optimişti. Când am primit apelul, fiica dumneavoastră era în viaţă.

Am apăsat din nou butonul de pornire şi am urmărit reacţia de pe feţele soţilor Tyler când l-au auzit pe răpitor afirmând că Madison e bine, dar că nu o vor revedea niciodată.

– Domnule şi doamnă Tyler, aveţi idee de ce răpitorul a zis că „aţi făcut o mare greşeală mergând la poliţie"? am întrebat.

– Nici o idee, sări Henry Tyler. De ce s-ar simţi amenin-ţaţi? Nu aţi găsit nimic. Nici măcar un suspect nu aveţi. Unde e FBI-ul? De ce nu încearcă să o găsească pe Madison?

– Colaborăm cu FBI-ul, răspunse Macklin. Ne folosim de sursele şi de bazele lor de date, dar FBI-ul nu se implică activ în caz decât dacă am avea motiv să suspectăm că Madison a fost dusă în afara graniţelor statului California.

– Păi spuneţi-le că a fost!

– Domnule Tyler, zise Jacobi, ce vrem de fapt să vă întrebăm e dacă aţi primit vreun mesaj din partea răpitorului prin care vă spunea să nu apelaţi la poliţie? S-a întâmplat ceva de genul ăsta?

– Nimic, zise Elizabeth Tyler. Henry? Te-au contactat pe tine la birou?

– Nu, deloc. Jur.

Mă gândeam la Paola Ricci în timp ce mă uitam la soţii Tyler.

– Ne-aţi spus că Paola Ricci avea recomandări excelente. Cine a recomandat-o? am întrebat.

Elizabeth Tyler se aplecă puţin în faţă.

– Paola ne-a fost trimisă de agenţie.

– Despre ce fel de agenţie e vorba? întrebă Macklin.

Se vedea cât era de stresat din felul în care îşi scrâşnea maxilarele.

– E o agenţie de resurse umane, ne explică Elizabeth Tyler, care selectează, sponsorizează şi instruieşte fete din străinătate. Le obţin permise de muncă şi le găsesc slujbe. Paola avea recomandări nemaipomenite de la agenţie, dar şi din Italia. Era o tânără foarte cumsecade. O adoram.

– Agenţia e plătită de angajatori? întrebă Jacobi.

– Da. Cred că le-am plătit o mie opt sute de dolari.

Când pomeni de bani, mi se făcu pielea ca de găină şi am simţit un gol în stomac.

– Care e numele acestei agenţii? am întrebat.

– Westbury. Nu, Westwood Registry, zise Henry Tyler. Veţi vorbi cu ei?

– Da, şi vă rog să nu povestiţi nimănui despre acest apel, îi avertiză Jacobi pe soţii Tyler. Mergeţi acasă. Staţi pe lângă telefon. Şi lăsaţi-i pe cei de la Westwood Registry în seama noastră.

– Îi veţi contacta? insistă Henry Tyler.

– O să-i luăm cu asalt.

Capitolul 57

Cindy vorbea la telefon cu Yuki, încărcând în acelaşi timp maşina de spălat vase.

– E teribil de amuzant, zise Cindy despre Whit Ewing, reporterul arătos de la *Chicago Tribune* pe care îl întâlnise în urmă cu vreo lună la procesul în care era implicat Spitalul Municipal.

– Tipul cu ochelari, nu? Cel care a ieşit valvârtej din sala de judecată pe uşa de urgenţă şi a pornit alarma? chicoti Yuki, amintindu-şi.

– Aha. Şi vezi tu... ştie să facă haz de propria persoană. Whit zice că e fratele mai mic şi tocilar al lui Clark Kent, râse Cindy. Mă tot ameninţă că ia un avion încoace şi mă scoate la cină. Chiar urmăreşte să fie numit responsabil de cazul Brinkley.

– Ah, stai un pic, o întrerupse Yuki. Sper că nu te gândeşti să faci ce a făcut şi Lindsay. Vreau să zic, Whit locuieşte în Chicago. De ce să începi o relaţie la distanţă când ştii că sunt sortite eşecului?

– Mă gândeam că... a trecut mult timp de când n-am mai avut parte de... distracţie.

– Şi în cazul meu a trecut ceva vreme, suspină Yuki. Nu numai că nu-mi mai amintesc când m-am „distrat" ultima dată, dar nu-mi mai amintesc nici cu cine!

Cindy râse zgomotos, apoi Yuki îi puse apelul în aşteptare ca să poată prelua un altul. Când reveni, Yuki zise:

– Uite ce e, domnişoară reporter. Red Dog mă cheamă. Tre' s-o şterg.

– Du-te, zise Cindy. Ne vedem la tribunal.

Cindy închise telefonul şi porni maşina de spălat vase, apoi goli coşul de gunoi. Legă sacul cu un nod, ieşi în hol, apăsă butonul liftului, iar când cabina se opri cu un zăngănit, se asigură că e goală înainte să intre.

Se gândi din nou la Whit Ewing, la Lindsay şi la Joe şi la faptul că relaţiile la distanţă erau, prin definiţie, ca o tură cu un montagne russe.

Sunt distractive o vreme, apoi te saturi.

Şi iată încă un motiv pentru care să ai un iubit din acelaşi oraş cu tine – sentimentul pur şi simplu înfiorător de a locui singură într-o clădire ca asta. Apăsă S de la „subsol" şi liftul vechi, dar cu un panou de comandă nou instalat, începu să coboare hurducăindu-se. Un moment mai târziu, Cindy păşi în măruntaiele reci şi umede ale clădirii.

În timp ce se îndrepta spre zona de depozitare a gunoiului, auzi plânsetele unei femei, un hohot cu ecou acompaniat de ţipetele unui copil.

Acum ce se mai întâmplase?

Cindy se îndreptă în direcţia sunetelor şi văzu o femeie cu părul blond, cam de vârsta ei, care ţinea un copil la piept.

La picioarele femeii zăcea un sac de gunoi deschis.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Cindy.

– Câinele meu, plânse femeia cuprinsă de durere. Priviţi!

Se aplecă, deschise larg gura sacului şi Cindy văzu căţeluşul alb cu pete negre plin de sânge.

– L-am lăsat afară doar câteva clipe, povesti ea, doar cât să duc copilul în apartament. Vai, Doamne! Am sunat la poliţie să reclam că a fost furat, dar uite... Cineva care locuieşte aici a făcut asta. Cineva care locuieşte aici l-a omorât în bătaie pe Barnaby.

Capitolul 58

Miercuri dimineaţă, la ora opt şi jumătate, la patru zile după răpirea lui Madison Tyler, eu şi Conklin ne aflam lângă un şantier în apropiere de intersecţia Waverly Street cu Clay. Aburul de la cafea se depunea în condens pe geamurile maşinii în timp ce noi priveam traficul care şerpuia pe lângă dubiţele de livrare parcate în paralel şi pietonii care se revărsau pe străzile înguste şi mohorâte din Chinatown.

Luasem în vizor o clădire anume, o casă de cărămidă roşie cu trei etaje, situată pe la mijlocul Waverly Street. La parter era farmacia chinezească a lui Wong. Etajele superioare erau închiriate de Westwood Registry.

Instinctul îmi spunea că, în acea casă, urma să găsim cel puţin răspunsuri parţiale – o legătură între Paola Ricci şi răpire... ceva, orice.

La 8.35 uşa de la intrare a casei de cărămidă se deschise şi o femeie ieşi cu gunoiul pe trotuar.

– Să-i dăm drumul, zise Conklin.

Am traversat strada şi am abordat-o pe femeie înainte să dispară din nou în clădire. I-am arătat insignele.

Era o doamnă albă, slăbuţă, la vreo treizeci şi cinci de ani, cu părul negru tuns drept până la umeri. Frumuseţea îi era umbrită doar de îngrijorarea care o făcea să-şi încrunte sprâncenele.

– Mă întrebam când o să ne contacteze poliţia, zise ea, cu o mână pe mânerul uşii. Proprietarii sunt plecaţi din oraş. Puteţi să reveniţi vineri?

– Sigur, zise Conklin, dar avem câteva întrebări pentru dumneavoastră acum, dacă nu vă supărați.

Brenda, asistenta noastră, e leşinată după Conklin şi zice că acesta „atrage femeile ca un magnet" şi chiar aşa e. Nu face nici un efort, pur şi simplu atrage cu farmecul său natural, bărbătesc.

Am văzut-o pe femeia cu părul negru ezitând, uitându-se la Conklin şi apoi deschizând larg uşa.

– Eu sunt Mary Jordan, se prezentă ea. Şef de birou, contabilă, supraveghetoare, tot ce vreți. Intrați.

I-am aruncat un rânjet lui Conklin în timp ce o urmam pe doamna Jordan pe holul care ducea la biroul ei. Era o cameră mică cu un birou aşezat cu faţa spre uşă. Două scaune cu spătar din scânduri de lemn erau aşezate în faţa biroului şi o poză cu Jordan înconjurată de vreo zece tinere, probabil bone, era atârnată pe peretele din spatele ei.

Starea de nervozitate a lui Jordan mi se păru demnă de luat în seamă. Îşi muşcă buza de jos, se ridică, mută un teanc de clasoare cu trei inele deasupra unui dulap pentru dosare, se aşeză, se jucă cu cureaua ceasului, apoi cu un creion.

– Ce credeți despre răpirea Paolei şi a lui Madison Tyler? am întrebat.

– Nu am cuvinte, răspunse Jordan, scuturând din cap, apoi continuă, aproape fără să facă o pauză de respiraţie.

Jordan ne mărturisi că era singura angajată cu normă întreagă a agenţiei. Mai erau două profesoare care lucrau când era nevoie. În afară de coproprietar, un bărbat alb la cincizeci de ani, nu erau alți bărbați care să aibă legături cu agenţia şi nu existau nici dubiţe, nici negre, nici de altă culoare.

Proprietarii agenţiei Westwood Registry erau Paul şi Laura Renfrew, soţ şi soţie, ne informă doamna Jordan. În acel moment, Paul vizita nişte potenţiali clienți la nord de San Francisco, iar Laura se ocupa de recrutări în Europa. Plecaseră din oraş înainte să aibă loc răpirile.

– Soţii Renfrew sunt oameni cumsecade, ne asigură Jordan.

– Şi de cât timp îi cunoaşteți?

– Am început să lucrez pentru soţii Renfrew chiar înainte să se mute din Boston, cu vreo opt luni în urmă. Afacerea n-a prea luat avânt deocamdată, continuă Jordan. Acum, Paola e moartă şi Madison Tyler... dispărută... Asta nu prea e reclamă bună, nu-i aşa?

Ochii lui Mary Jordan se umplură de lacrimi. Scoase un şerveţel roz dintr-o cutie de pe birou şi-şi tamponă faţa.

– Doamnă Jordan, am zis, aplecându-mă peste birou, ceva vă roade. Ce?

– Nu, sincer, n-am nimic.

– Pe dracu'!

– Doar că am ţinut mult la Paola. Şi eu sunt cea care i-a făcut cunoştinţă cu soţii Tyler. E vina mea. Dacă eu nu făceam asta, Paola ar fi încă în viaţă!

Capitolul 59

– Soţii Renfrew au un apartament aici, zise doamna Jordan în timp ce ne făcea turul etajului administrativ. Ne indică uşa încuiată cu lacăt de la capătul coridorului.

– De ce e încuiat cu lacăt? am întrebat.

– Încuie cu lacăt doar când sunt amândoi plecaţi, zise Jordan. E mai bine aşa. Nu mai trebuie să mă îngrijorez că fetele îşi bagă nasul unde nu le fierbe oala.

De la etajul de deasupra se auziră zgomote de paşi.

– Camera comună e acolo, ne explică Jordan, continuând turul. Sala de conferinţe e în dreapta dumneavoastră, iar dormitorul e la etaj, adăugă ea privind la scările de lemn.

– Fetele locuiesc la agenţie până când sunt plasate la familii. Şi eu locuiesc tot acolo sus.

– Câte fete sunt aici? am întrebat.

– Patru. După ce Laura se întoarce din călătorie, probabil că vom mai aduce încă patru.

Eu şi Conklin ne-am petrecut restul dimineţii intervievând tinerele care coborâră pe rând, una câte una, în sala de conferinţe. Aveau vârste cuprinse între optsprezece şi douăzeci şi doi de ani, toate de origine europeană, cu un nivel de cunoaştere a limbii engleze de la bun la excelent.

Nici una dintre ele nu avea vreo suspiciune, nici un cuvânt rău de spus despre soţii Renfrew sau despre Paola Ricci.

– Când Paola era încă aici, se ruga în genunchi în fiecare seară, ţinu să ne spună o fată pe nume Lisa. Era virgină!

Ne-am întors la biroul doamnei Jordan şi am întrebat-o dacă are vreo idee cine ar fi putut să le răpească pe Paola şi pe Madison, dar şefa de birou a soţilor Renfrew a ridicat doar din umeri. Când aceasta a răspuns la telefon, Conklin m-a întrebat:

– Vrei să sparg lacătul?

– Vrei să ajungi măturător de străzi?

– S-ar putea să merite.

– Visezi cu ochii deschişi, i-am zis. Chiar dacă ar exista vreo suspiciune rezonabilă, Madison Tyler nu e acolo. Supraveghetoarea ne-ar spune.

Tocmai ne pregăteam să plecăm şi coboram deja scările de la intrare când Mary Jordan ne strigă, ne ajunse din urmă şi-l apucă pe Conklin de braţ.

– M-am tot gândit la ceva. Poate să fie doar o bârfă sau pur şi simplu să nu fie adevărat şi nu vreau să creez nimănui probleme, zise ea.

– Acum nu e momentul să vă faceţi griji pentru asta, o încurajă Conklin. Orice informaţie aţi avea, trebuie să ne spuneţi.

– De-abia începusem să lucrez la soţii Renfrew, continuă Jordan, aruncând o privire rapidă spre uşa casei, apoi înapoi la Conklin. Una dintre fete mi-a spus ceva şi m-a pus să jur că nu voi spune nimănui. Mi-a zis că o absolventă a programului de pregătire al agenţiei şi-a părăsit angajatorii fără preaviz. Şi nu era vorba despre proastă creştere – soţii Renfrew aveau paşaportul ei. Fata nu şi-ar fi putut găsi o altă slujbă fără el.

– Au anunţat dispariţia fetei la poliţie?

– Cred că da. Nu ştiu decât ce am auzit. Şi am auzit că Helga Schmidt a dispărut fără urmă.

Capitolul 60

Întrunirea locatarilor ajunsese la punctul de fierbere când Cindy își făcu apariția. Vreo două sute de oameni erau înghesuiți în holul de la intrare. Președinta asociației, Fern Galperin, era o femeie minionă cu ochelari cu rame subțiri, al cărei cap de-abia se zărea pe deasupra mulțimii în timp ce încerca să potolească zarva.

– Câte unul, pe rând, strigă doamna Galperin. Margery, continuă, te rog.

Cindy o văzu pe Margery Glynn, femeia pe care o întâlnise în ajun în camera de depozitare a gunoaielor, șezând pe o canapea cu două locuri, înghesuită de alte trei persoane.

– Poliția mi-a trimis un formular să-l completez, se plânse ea. Nu vor face nimic în legătură cu Barnaby, iar Barnaby era ca un membru al familiei. Acum că nu mai e, mă simt și mai în pericol. Ar trebui să-mi iau un alt câine? Sau poate o armă?

– Și eu sunt la fel de speriată și toată povestea asta îmi provoacă greață, la fel ca și ție, zise Galperin, strângându-și cățelușul la piept. Dar cred că e cam exagerat să-ți iei o armă! Altcineva?

Cindy își puse jos geanta de la laptop și-i șopti unei brunete uluitoare care stătea lângă masa cu răcoritoare:

– Ce se întâmplă?

– Ai aflat de Barnaby?

– Mă tem că da. Eram la subsol când l-a găsit Margery.

– Urâtă treabă, hm? Barnaby era o mică pacoste, dar chiar să-l omoare cineva? E gestul unui nebun cu acte în regulă. Unde suntem aici... la New York?

– Mă poţi pune la curent, te rog? Eu sunt nouă în clădire.

– Bine, sigur. Aşa. Barnaby nu a fost primul. Pudelul doamnei Neely a fost găsit mort pe casa scării şi biata femeie s-a învinovăţit pentru că uitase să încuie uşa.

– Să înţeleg că cineva din clădire nu iubeşte câinii.

– Da, cam aşa ceva, continuă bruneta. Dar mai e ceva. Cu o lună în urmă, domnul Franks, un om de treabă care locuia la etajul doi, a chemat o dubă să-l ajute să-şi mute lucrurile în toiul nopţii. I-a lăsat lui Fern un teanc de scrisori de ameninţare care-i fuseseră strecurate pe sub uşă pe parcursul mai multor luni.

– Ce fel de ameninţări?

– Cu moartea. Îţi vine să crezi?

– De ce nu a anunţat poliţia?

– Cred că a făcut-o, dar scrisorile erau anonime. Poliţiştii au pus câteva întrebări, apoi au lăsat totul baltă. Acelaşi rahat ca de obicei.

– Şi presupun că domnul Franks avea un câine?

– Nu. Avea o combină muzicală. Apropo, eu sunt Debbie Green. Femeia zâmbi larg. De la 2F. Îi strânse mâna lui Cindy.

– Eu sunt Cindy Thomas. De la 3B.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, Cindy. Bine ai venit în coşmarul de la Blakely Arms.

Cindy zâmbi nedumerită.

– Deci nu ţi-e frică?

– Un pic, oftă Debbie. Dar apartamentul meu e fantastic... Şi am un prieten acum. Cred că l-am convins să se mute la mine.

– Norocul tău. Cindy îşi îndreptă din nou atenţia spre ceilalţi chiar în momentul în care preşedinta asociaţiei îi dădea cuvântul unui domn mai în vârstă şi adus de spate.

– Domnule Horn.

– Mulţumesc. Ce mă deranjează pe mine cel mai mult e că totul se petrece pe ascuns, zise el. Bilete pe sub uşă. Animale ucise. Cred că Margery are dreptate. Dacă poliţia nu ne poate ajuta, trebuie să formăm noi, locatarii, o echipă de supraveghere.

Alte voci izbucniră şi doamna Galperin strigă:

– Oameni buni, ridicaţi mâna, vă rog! Tom, vrei să spui ceva?

Un bărbat de vreo treizeci de ani se ridică. Era mărunţel, cu un început de chelie şi stătea la capătul opus al încăperii.

– Ideea asta mă sperie de moarte, zise el. Cel care terorizează Blakely Arms ar putea să se înscrie pentru a face parte din echipă – şi atunci nu ar mai trebui să se furişeze. Ar putea să se plimbe pe holuri fără nici o grijă. Vă daţi seama cât de înfricoşător ar fi? În clădire locuiesc cam trei sute optzeci şi cinci de oameni şi mai mult de jumătate suntem aici în seara asta. Există o probabilitate de cincizeci la sută ca persoana care ne terorizează să se afle în această cameră. Chiar acum.

Capitolul 61

Yuki nu îl mai văzuse niciodată furios pe Leonard Parisi. Red Dog[1], după cum i se spunea, era roşcat, înalt, cântărea peste o sută de kilograme şi de obicei se comporta ca un unchi simpatic – dar acum arunca săgeţi din ochii negri în timp ce bătea cu pumnul în masa de conferinţă.

Tăvile cu resturi de mâncare chinezească tresăltară.

Cei cinci asistenţi noi ai procurorului aşezaţi în jurul mesei aveau o expresie de şoc întipărită pe feţe, cu excepţia lui David Hale care făcuse imprudenţa să remarce că instrumentarea cazului Brinkley era „floare la ureche".

– Nu există aşa ceva, tună Parisi. O.J. a fost „floare la ureche".

– Robert Durst, zise Yuki.

– Bingo, zise Parisi, ţintuindu-i cu privirea pe fiecare în parte. Durst a recunoscut că şi-a ucis vecinul, l-a tranşat în zece bucăţi şi l-a aruncat în ocean – şi un juriu format din semeni de-ai săi l-a găsit „nevinovat". Şi tocmai asta e provocarea în cazul Brinkley, David. Avem o mărturisire înregistrată şi martori cu duiumul. Crima a fost filmată. Şi totuşi, nu e „floare la ureche".

– Dar, Leonard, începu Hale, înregistrarea crimei îl surprinde pe criminal în flagrant. E o dovadă admisibilă şi incontestabilă.

Parisi rânji.

– Ştii că eşti tare, David. Bravo ţie. Cunoaşteţi cazul lui Rodney King? întrebă Parisi, slăbindu-şi nodul de la cravată.

---

[1] Câine Rosu (n.tr.)

Rodney King, un negru eliberat condiţionat, a refuzat să se dea jos din maşină după ce fusese oprit pentru depăşire de viteză. A fost scos din maşină şi lovit de cincizeci şi şase de ori de patru poliţişti albi – o bătaie cruntă, sângeroasă, filmată în întregime. S-a ajuns la proces. Poliţiştii au fost achitaţi şi aşa au început revoltele negrilor în Los Angeles.

– Deci caseta nu a uşurat deloc cazul. Şi poate ăsta e motivul: prima dată când vezi caseta cu Rodney King, eşti îngrozit. A doua oară eşti furios. Dar când o vezi pentru a douăzecea oară, creierul tău a procesat deja fiecare detaliu al scenei. Îţi rămâne în minte, desigur, dar şocul iniţial a dispărut. Oricine are un televizor în ţara asta a văzut de nenumărate ori filmarea făcută de Jack Rooney în care Alfred Brinkley îi împuşca pe acei oameni. Şi-a pierdut deja puterea de a şoca. Înţelegeţi? Acestea fiind spuse, caseta e validă. În mod normal, ar trebui să câştigăm cazul. Şi vom face tot ce ne stă în putere ca să obţinem pedeapsa cu moartea. Dar avem un adversar inteligent şi tenace în persoana avocatei Barbara Blanco, adăugă Parisi, lăsându-se pe spate în scaun. Şi ea nu face treaba asta mizerabilă de avocat din oficiu pentru bani. Crede în clientul ei şi juriul va simţi asta. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice. Şi cu asta se încheie şedinţa de astăzi.

O linişte respectuoasă se lăsă peste sala de conferinţe. Len Parisi era cu siguranţă „tatăl lor" în acel birou.

– Yuki, am uitat să discutăm ceva?

– Cred că ne-am ocupat de tot.

– Te simţi bine?

– Mă simt grozav, Len. Sunt gata de acţiune. De-abia aştept.

– Desigur. Tu ai douăzeci şi opt de ani, dar eu am nevoie de somnul de frumuseţe. Ne vedem la 7.30 mâine-dimineaţă. Ceilalţi, rămâneţi pe fază. Ne vom întâlni să analizăm din nou situaţia mâine după încheierea programului.

Yuki le ură „noapte bună" colegilor săi şi părăsi sala, simţindu-se plină de energie şi norocoasă că a doua zi de dimineaţă va fi mâna dreaptă a lui Leonard Parisi.

Şi, în ciuda avertizărilor lui Parisi, Yuki se simţea încrezătoare. Brinkley nu era O.J., nu era nici măcar Robert Durst. Nu avea magnetismul unei vedete, mass-media nu era fascinată de el. Cu doar câteva săptămâni în urmă dormea pe stradă cu o armă încărcată în buzunar. Ucisese patru oameni pe care nu-i cunoştea.

Nici un juriu n-ar risca să-l lase pe nebunul ăla din nou liber pe străzile din San Francisco. Nu-i aşa?

Partea a patra

STATUL ÎMPOTRIVA LUI ALFRED BRINKLEY

Capitolul 62

Yuki îşi aşează servieta lângă cea a lui Parisi pe masa din faţa uşii Tribunalului 21. Trecură prin detectoarele de metale, apoi intrară pe prima uşă dublă într-o mică anticameră şi, în cele din urmă, pe o a doua uşă dublă care ducea direct în sala de judecată.

În public se produse rumoare când Red Dog, la cei 1,90 metri ai săi, îmbrăcat într-un costum bleumarin cu dungi subţiri, parcurse culoarul dintre scaune. Era însoţit de Yuki, 1,60 metri cu tot cu tocuri, care purta un costum gri-perlat şi cântărea vreo cincizeci de kilograme. Leonard deschise cu o mişcare sigură uşa care separa publicul de judecător şi o lăsă să treacă. O urmă şi el şi începu de îndată să se instaleze la masa acuzării.

Exaltarea cu care Yuki aşteptase acest moment fu înlocuită brusc de tracul primei zile de activitate. Făcuse toate eforturile să se pregătească şi nu mai avea răbdare. Îşi aranjă reverul şi teancul de hârtii, aruncă o privire la ceas. Şedinţa trebuia să înceapă în fix cinci minute, iar masa apărării era goală.

Sala fu din nou cuprinsă de agitaţie, iar ceea ce văzu Yuki o făcu să-i stea inima în loc. Îl înghionti pe Leonard şi acesta se întoarse.

Alfred Brinkley tocmai traversa sala. Barba îi fusese tăiată, părul lung fusese tuns scurt şi purta un costum cu cravată din poliester albastru. Arăta la fel de periculos ca un copil de doi ani.

Yuki rămase cu gura căscată, iar stomacul i se strânse, însă nu din cauza lui Brinkley.

Nu Barbara Blanco îl însoţea pe Brinkley. În locul ei, era un bărbat de vreo patruzeci de ani, încărunţit înainte de vreme, purtând un costum gri-închis de la Brioni şi o cravată Armani cu imprimeu galben. Îl cunoştea pe noul avocat al lui Brinkley.

Toată lumea îl cunoştea.

– Ah, la naiba, făcu Parisi, zâmbind cam forţat. Mickey Sherman. Îl cunoşti, nu-i aşa, Yuki?

– Cum să nu. Am făcut echipă apărând-o pe o prietenă de-ale mele cu doar câteva luni în urmă.

– Aha, îmi amintesc. O doamnă locotenent de la Omoruri acuzată de ucidere din culpă.

Parisi îşi dădu jos ochelarii, îi lustrui cu batista şi-i zise lui Yuki:

– Ce v-am spus aseară?

– „Fiţi pregătiţi pentru orice."

– Câteodată, urăsc să am dreptate. Ce poţi să-mi spui, în afară de faptul că Sherman se înţelege de minune cu camera de filmat?

– E genul de om care vede imaginea de ansamblu, răspunse Yuki. Lasă detaliile în seama altora. Poate scăpa unele lucruri din vedere.

Yuki se gândea că citise despre cum Mickey Sherman îşi dăduse demisia din funcţia de consultant juridic adjunct al primăriei oraşului San Francisco şi-şi deschisese un mic birou privat. Probabil că lucra la cazul Brinkley pro bono, dar atenţia de care avea să se bucure din partea mass-mediei va reprezenta un excelent punct de lansare pentru Sherman şi Asociaţii – dacă avea să câştige.

– Ei bine, acum nu mai are atât de mulţi angajaţi, zise Parisi. Va trebui doar să identificăm acele detalii şi să le exploatăm. Între timp, văd deja prima lui mare problemă.

– Mda, aprobă Yuki din cap. Alfred Brinkley nu arată ca un nebun. Dar, Len, şi Mickey Sherman ştie asta.

Capitolul 63

Yuki luă poziţia de drepţi în timp ce judecătorul Norman Moore se aşeza la pupitrul său, încadrat de o parte şi de alta de steagul Statelor Unite şi de cel al statului California, cu termosul de cafea şi laptopul în faţa sa.

Cei două sute de oameni din sala de judecată se aşezară, iar şedinţa fu declarată deschisă.

Judecătorul Moore avea reputaţia de om corect şi tendinţa de a-i lăsa pe avocaţi să trăncănească în voie înainte de a lovi cu ciocănelul în masă.

De data asta, Moore petrecu cincisprezece minute bune dând instrucţiuni juraţilor înainte de a-l privi pe Leonard Parisi din spatele ochelarilor, cu ochii săi albaştri.

– Statul e pregătit să înceapă?

– Da, onorată instanţă.

Leonard Parisi se ridică, îşi încheie nasturele din mijloc al hainei, se îndreptă spre scaunele ocupate de juraţi şi-i salută. Red Dog era un bărbat masiv, cu şoldurile largi şi umerii laţi şi uşor lăsaţi. Părul roşcat îi stătea vâlvoi şi pielea îi era aspră, ciupită de vărsat.

Nu era un bărbat atrăgător, dar, când vorbea, avea prezenţa scenică a unui mare actor de compoziţie precum Rob Steiger sau Gene Hackman.

Nu-ţi puteai lua ochii de la el.

– Doamnelor şi domnilor, când aţi fost selectaţi să faceţi parte din acest juriu, aţi spus că aţi văzut cu toţii înregistrarea lui Rooney cu tragedia de pe feribotul *Del Norte*. Aţi spus că

puteți să vă abțineți de la judecăți pripite în ceea ce privește vinovăția sau nevinovăția acuzatului. Și ați promis că-l veți judeca pe domnul Brinkley prin prisma dovezilor aduse în această sală de judecată. Tocmai de aceea vreau să vă amintesc ce s-a întâmplat în acea zi de 1 noiembrie pe *Del Norte*, ca să aveți evenimentele proaspete în minte. Era o zi foarte plăcută pentru o plimbare cu feribotul, începu Parisi. Erau vreo 15 grade Celsius, cerul parțial acoperit. Mulți dintre turiști purtau pantaloni scurți pentru că, la drept vorbind, San Francisco e în California, nu-i așa?

Râsetele se propagară în valuri prin sala de judecată în timp ce Parisi își făcea încălzirea pentru pledoaria de început.

– Era o zi frumoasă care s-a transformat într-o zi de coșmar pentru că acuzatul, Alfred Brinkley, se afla pe acel feribot. Domnul Brinkley n-avea nici un ban, dar a găsit un bilet dus-întors în piața agricolă și a decis să facă o plimbare. Avea o armă încărcată în buzunar, un revolver cu șase gloanțe. În acea zi, domnul Brinkley a luat feribotul spre Larkspur – o călătorie lipsită de incidente – dar, la întoarcere, în timp ce feribotul trăgea la docuri în San Francisco, acuzatul a văzut-o pe Andrea Canello certându-se cu băiețelul ei, un puștan simpatic de vreo nouă ani, pe nume Tony. Din motive cunoscute doar de el, domnul Brinkley și-a scos pistolul și a împușcat-o în piept pe mama în vârstă de treizeci de ani. Aceasta a murit pe loc, sub privirea băiețelului ei, zise Parisi. Copilașul doamnei Canello și-a întors ochii imenși și îngroziți spre fața bărbatului care tocmai îi împușcase mama – și ce a făcut domnul Brinkley? L-a împușcat pe Tony Canello, un băiețel înarmat cu un con de înghețată de căpșuni. Tony era în clasa a patra și aștepta cu nerăbdare să vină Ziua Recunoștinței și să primească o bicicletă de teren cadou de Crăciun, aștepta să crească și să devină bărbat. Domnul Brinkley i-a răpit toate acestea lui Tony Canello. A murit la spital mai târziu, în aceeași zi.

Fețele îndurerate ale membrilor juriului arătau că Parisi îi emoționase deja. Unul dintre jurați, o tânără cu părul vopsit într-o nuanță stridentă de roșu aprins, își mușca buzele în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Leonard făcu o pauză în semn de respect și o lăsă să plângă.

Capitolul 64

În acel moment, judecătorul Moore se adresă celor doisprezece membri ai juriului, şase bărbaţi şi şase femei:

– Vreţi să luăm o pauză? Bine, atunci, vă rog să continuaţi, domnule Parisi.

– Mulţumesc, onorată instanţă, continuă Parisi.

Aruncă o privire scurtă spre masa apărării, văzu că Mickey Sherman îi şoptea ceva clientului său, cu spatele întors spre lucrările şedinţei – un gest dispreţuitor menit să arate că pledoaria de început a lui Parisi nu a avut nici cel mai mic impact asupra apărării.

Inteligentă mişcare. Parisi ştia că şi el ar fi făcut acelaşi lucru.

– Vă spuneam că *Del Norte* tocmai trăgea în port când domnul Brinkley i-a împuşcat pe Andrea şi Tony Canello. Procedura de andocare era zgomotoasă – mult mai zgomotoasă decât două focuri de armă. Dar doi oameni şi-au dat seama ce se întâmpla. Domnul Per Conrad, mecanic pe *Del Norte*, era de serviciu în acea zi. Acesta era un familist, avea o soţie şi patru copii frumoşi şi urma să se pensioneze peste vreo doi ani. L-a văzut pe Alfred Brinkley cu arma în mână şi a văzut şi trupul lui Tony şi pe al Andreei Canello zăcând însângerate pe punte. Domnul Conrad a acţionat pentru a-l dezarma pe domnul Brinkley, dar acesta a ţintit şi l-a împuşcat chiar între ochi. Domnul Lester Ng era un broker de asigurări din Larkspur care mergea la San Franciso într-o călătorie de afaceri. Şi el avea familie şi lucrase ca pilot în cadrul aviaţiei Statelor Unite. Şi el a încercat să se

lupte cu domnul Brinkley pentru a-i lua arma. A fost împuşcat în cap. Ultimul lucru pe care domnul Ng l-a văzut în această viaţă a fost arma domnului Brinkley. Amândoi bărbaţii s-au jertfit. Au fost eroi. Şi au murit din această cauză. Dar domnul Brinkley încă nu terminase.

Parisi merse aproape de locurile juraţilor, puse mâna pe balustradă şi-l privi pe fiecare jurat în parte în timp ce vorbea.

– S-a întâmplat ca domnul Brinkley să stea lângă o femeie pe care această comunitate o apreciază nespus: doamna doctor Claire Washburn, legistul-şef al oraşului San Francisco. Doamna doctor Washburn era îngrozită, dar a avut prezenţa de spirit să-i spună domnului Brinkley: „E în regulă, fiule... Dă-mi arma". În loc să-i dea arma, domnul Brinkley i-a tras un glonţ în piept. Şi când fiul adolescent al doamnei doctor, Willie, i-a sărit în ajutor, domnul Brinkley a tras şi înspre el. Din fericire, feribotul s-a ciocnit de dig în acel moment şi cel de-al şaselea şi ultim glonţ al domnului Brinkley şi-a ratat ţinta. Şi pentru că glonţul a deviat, doi oameni curajoşi, Claire şi Willie Washburn, au supravieţuit, iar doamna doctor Washburn va fi martor în proces.

Parisi se opri pentru ca juraţii să conştientizeze oroarea atacului, apoi continuă:

– Nu încape îndoială că tot ceea ce v-am povestit s-a întâmplat cu adevărat. Nu încape îndoială că, fără să ţină seama de gen, vârstă, rasă şi fără să aibă vreun motiv, Alfred Brinkley a împuşcat şi a ucis patru necunoscuţi şi a încercat să-i ucidă pe alţi doi. Domnul Jack Rooney, care va fi şi el martor în proces, a înregistrat atacul şi vă vom arăta şi dumneavoastră ceea ce a filmat. De asemenea, domnul Brinkley a mărturisit că a comis aceste crime odioase şi vă vom arăta şi mărturia lui înregistrată. În acest caz nu există probe ADN. Nu există dovezi bazate pe analiza petelor de sânge sau amprente palmare sau orice altă dovadă medico-legală de genul celor pe care le vedeţi în fiecare seară la televizor în serialele poliţiste. Pentru că acest caz nu e o poveste poliţistă în care se caută făptaşul. Ştim cine e făptaşul. E aşezat chiar acolo.

Parisi arătă înspre bărbatul în costum albastru. Brinkley avea capul afundat între umeri încât părea că gâtul i se retrăsese. Ochii fără expresie priveau ţintă înainte. Era limpede că bărbatul luase o groază de medicamente şi Parisi se întrebă cât auzea sau înţelegea Brinkley din ceea ce se petrecea.

– Apărarea va încerca să vă convingă că domnul Brinkley suferă de psihoză şi că, prin urmare, nu e responsabil de faptele sale, zise Parisi, îndreptându-se înapoi spre pupitrul său. Experţii medicali ai apărării s-ar putea să aibă îndrăzneala să se ridice şi să vă spună că acuzatul are nevoie de „tratament", şi nu de pedeapsă. Nici o problemă. Avem doctori excelenţi care îi tratează pe deţinuţii condamnaţi la moarte. Faptul că te comporţi ca un nebun nu te scoate de sub incidenţa legii. Şi nu înseamnă că nu înţelegi că nu e bine să omori oameni. Doamnelor şi domnilor, Alfred Brinkley a adus o armă încărcată pe feribot. Şi-a ţintit victimele premeditat şi a tras cu intenţia de a ucide. A ucis patru dintre ei şi apoi a fugit de la locul faptei pentru că Alfred Brinkley ştia că ceea ce făcuse era greşit. Acuzarea vă va dovedi că domnul Brinkley era sănătos din punct de vedere mintal şi legal când a comis patru crime şi alte două tentative. Şi vă vom cere să îl găsiţi vinovat de toate aceste capete de acuzare. Vă mulţumim pentru atenţie. Îmi pare rău că v-am făcut să plângeţi pe unii dintre dumneavoastră, dar aceste crime chiar sunt o tragedie.

Capitolul 65

Yuki văzu cum Mickey Sherman se ridică de la masa apărării şi traversează încrezător sala spre podium.

Sherman se prezentă juriului, comportamentul său relaxat şi farmecul natural captivându-i pe juraţi de la prima propoziţie.

– Oameni buni, tot ce v-a spus procurorul e adevărat, începu el.

Era o declaraţie îndrăzneaţă, se gândi Yuki. De fapt, nu mai auzise niciodată un avocat al părţii adverse să adopte această poziţie.

– Ştiţi cu toţii ce s-a întâmplat pe *Del Norte* pe data de 1 noiembrie, zise Sherman. Domnul Brinkley a adus într-adevăr o armă încărcată pe feribot. I-a împuşcat pe acei oameni fără să ţină seama de consecinţele acestui act asupra lor – sau asupra sa. Era înconjurat de două sute cincizeci de oameni dintre care unii au fost chiar martori ai atacului. Însă domnul Brinkley nu şi-a aruncat arma după ce a fugit de pe *Del Norte*. Nu a scăpat de dovezi. Asta nu e ceea ce ai numi o crimă perfectă. Doar un nebun ar comite asemenea acte şi s-ar comporta în acest fel. Deci ce s-a întâmplat nu e un mister. Dar scopul procesului e să determine cauza celor întâmplate. Domnul Brinkley nu şi-a dat seama de ceea ce face pentru că, atunci când i-a împuşcat pe acei bieţi oameni, era lipsit de discernământ. Având în vedere că „lipsa de discernământ" va reprezenta baza de judecare a domnului Brinkley şi a faptelor sale, cred că se cade să definim termenul, zise Sherman. Problema se pune în felul următor: A

înţeles domnul Brinkley caracterul imoral şi ilegal al acţiunilor sale când a comis acele omoruri? Dacă el nu înţelegea că acele acţiuni sunt greşite din cauză că suferea de o boală sau deficienţă mintală la momentul comiterii acelor fapte, atunci spunem că era „lipsit de discernământ".

Mickey Sherman se opri, îşi aranjă notiţele de pe pupitru şi începu din nou să vorbească pe un ton totodată admirat şi temut de Yuki. Era plăcut, personal, ca şi cum ar fi crezut sincer că juraţii nu au nevoie de spectacol, că argumentarea sa nu era doar credibilă, ci şi adevărată.

– Domnul Brinkley a fost diagnosticat cu tulburare schizoafectivă, spuse Sherman juriului. Are o boală, ca şi cancerul sau diabetul, o boală care-i afectează capacitatea de judecată şi pe care a dobândit-o prin moştenire genetică şi datorită unor traume din copilărie. Nu şi-a dorit el această boală, dar s-a ales oricum cu ea. Vi se putea întâmpla dumneavoastră sau mie sau oricui din această cameră. Şi ce boală poate fi mai rea decât să te trădeze propriul creier şi să te facă să ai gânduri şi să comiţi fapte care sunt cu totul în neconcordanţă cu caracterul şi felul tău de a fi? Ţin să precizez acum că gândurile noastre se îndreaptă spre victimele acestei tragedii. Dacă ar exista o modalitate să dăm timpul înapoi, dacă Fred Brinkley ar putea să ia o pastilă magică sau o injecţie care să-l vindece de data de 1 noiembrie şi să-i reînvie pe acei oameni, ar face-o într-o clipă. Dacă ar fi ştiut că e bolnav mintal, domnul Brinkley ar fi căutat să se trateze. Dar el nu ştia de ce se simţea în felul acela. Viaţa domnului Brinkley ilustrează perfect sintagma „iadul pe pământ".

Capitolul 66

Mickey Sherman simţi fluxul plăcut şi constant de adrenalină produs de faptul că era un bun avocat şi credea în clientul său. Brinkley, bietul nenorocit, abia se trezea la realitate după cincisprezece ani de deteriorare treptată a psihicului său, cauzată de evoluţia în rău a bolii.

Şi ce realitate cruntă: să fii implicat într-un proces în care e în joc chiar viaţa ta şi la care să participi sub influenţa năucitoare a medicamentelor antipsihotice.

Situaţia era tragică pentru toată lumea.

– Domnul Brinkley auzea voci, explică Mickey Sherman plimbându-se prin faţa juraţilor. Nu mă refer la „vocea" pe care o auzim cu toţii în mintea noastră, monologul interior care ne ajută să ne rezolvăm problemele, să scriem un discurs sau să ne găsim cheile maşinii. Vocile din mintea domnului Brinkley erau poruncitoare, agresive, copleşitoare şi crude. Vocile acestea îl batjocoreau fără încetare, îl insultau – şi-l îndemnau să ucidă. Când se uita la televizor, el credea că personajele şi prezentatorii de ştiri vorbesc direct cu el, că îl acuzau de diverse infracţiuni şi că îi spuneau ce să facă. Şi după ani de luptă cu aceşti demoni, Fred Brinkley s-a supus în cele din urmă vocilor. Doamnelor şi domnilor, la momentul atacului armat, Fred Brinkley nu avea simţul realităţii. Nu ştia că oamenii pe care-i împuşca pe feribot erau făcuţi din carne şi oase. Pentru el, ei nu erau decât o parte a halucinaţiilor dureroase din mintea sa. După aceea, domnul Brinkley a văzut la televizor reportajul despre cum îi

împuşcase pe oamenii de pe feribot şi, pentru că imaginile erau la televizor, şi-a dat seama ce făcuse. A fost atât de covârşit de remuşcare, de vină şi de ură faţă de sine însuşi, încât s-a predat poliţiei de bunăvoie. A renunţat la toate drepturile şi a mărturisit, pentru că, în perioada următoare crimelor, partea sănătoasă a creierului i-a permis să înţeleagă grozăvia acţiunilor sale. Asta ar trebui să fie pentru dumneavoastră un indiciu în ceea ce priveşte caracterul acestui om. Acuzarea vrea să vă facă să credeţi că cea mai grea decizie pe care va trebui să o luaţi în acest proces va fi alegerea preşedintelui juriului. Dar nu aţi auzit încă întreaga poveste. Martori care îl cunosc pe domnul Brinkley şi psihiatrii care l-au examinat vor depune mărturie în legătură cu caracterul său şi cu starea sănătăţii sale mintale în trecut şi în prezent. Când veţi fi ascultat cazul nostru în întregime, sunt încrezător că îl veţi găsi pe Fred Brinkley „nevinovat" pe motiv de boală sau deficienţă mintală. Deoarece adevărul e că Fred Brinkley e un om bun, lovit de o boală cumplită, care-i afectează mintea.

Capitolul 67

La ora 6.30 în acea seară Yuki şi Leonard Parişi stăteau la masă în salonul cavernos de la subsolul restaurantului LuLu, un fost depozit transformat într-un local popular nu departe de tribunal.

Yuki se simţea grozav, făcea parte din echipa de elită. O echipă de elită câştigătoare. Tânăra tăia puiul la rotisor pe care-l comandase, iar Len înfuleca din pizza sa picantă cu creveţi şi, în timp ce mâncau, discutau întâmplările zilei. Treceau în revistă potenţialele obstacole, plănuind cum să le depăşească în cea de-a doua prezentare a cazului Statul împotriva lui Alfred Brinkley.

Leonard le umplu din nou paharele din merlotul de şaizeci de dolari, glumind:

– Hrrrrr. Atenţie la echipa Red Dog.

Yuki râse, sorbi o înghiţitură şi-şi puse hârtiile într-o geantă mare de piele în timp ce le erau luate farfuriile goale. Niciodată nu se simţise atât de bine lucrând ca avocat în cazuri civile.

Cuptorul mare de cărămidă din celălalt capăt al camerei înmiresma aerul cu lemn de hicori[1] ars şi, pe măsură ce restaurantul şi barul se umpleau de lume, conversaţia şi râsetele răsunau lovindu-se de pereţi şi de tavanul înalt.

– Cafea? o întrebă Len pe Yuki.

– Sigur, răspunse ea. Sunt atât de plină, încât cred că o să comand doar un profiterol.

---

[1] Arbore din America de Nord, asemănător cu nucul (n.tr.)

– De acord cu tine, zise Leonard, ridicând mâna ca să cheme chelneriţa.

Şi atunci, chiar în timp ce încerca să gesticuleze, obrajii i se lăsară. Len îşi duse mâna la inimă şi se ridică pe jumătate, sprijinindu-se de spătar, ceea ce făcu scaunul să se răstoarne şi pe el să se prăbuşească pe podea.

Yuki auzi o tavă căzând în spatele ei. Câteva farfurii se sparseră şi cineva ţipă.

Îşi dădu seama că ea scosese acel ţipăt.

Se ridică brusc din scaun şi se ghemui lângă bărbatul uriaş care gemea şi se rostogolea dintr-o parte într-alta.

– Leonard! Len, unde te doare?

Mormăi ceva, dar nu-şi putu da seama ce spunea din cauza vacarmului de îngrijorare care-i înconjura.

– Poţi să-ţi ridici braţele, Len?

– Pieptul meu, gemu acesta. Sunaţi-o pe soţia mea.

– Pot să-l duc eu la spital, se oferi un bărbat peste umărul lui Yuki. Maşina mea e parcată chiar în faţă.

– Mulţumesc, dar va dura prea mult.

– Uite, spitalul e la doar zece minute...

– Vă rog. Nu, mulţumesc. Paramedicii vor aduce spitalul la el, bine?

Yuki îşi trase geanta spre ea, o goli pe podea şi-şi găsi telefonul. Îl ignoră pe tipul bine intenţionat din spatele ei, îşi imagină ambuteiajele, perioada de aşteptare de trei ore de la camera de gardă – asta s-ar fi întâmplat dacă Len ar fi ajuns la spital altfel decât cu ambulanţa.

Asta era greşeala pe care o făcuseră cu tatăl ei.

Yuki apucă mâna lui Len în timp ce asculta concentrată tonul de apel. Şuieră printre dinţi:

– Haide odată, haide! şi, când operatorul răspunse, vorbi clar şi pe un ton insistent: E vorba de o urgenţă. Trimiteţi o ambulanţă la restaurantul LuLu pe Folsom Street, la numărul 816. Prietenul meu face un atac de cord.

Capitolul 68

Eu şi Conklin verificam indiciile primite prin telefon în cazul Tyler/Ricci, când Jacobi şi-a făcut apariţia în biroul echipei şi remarcă:

– Voi doi păreţi să aveţi nevoie de o gură de aer.

Cincisprezece minute mai târziu, cu puţin înainte de ora şapte seara, ne-am oprit în faţa unui bloc de apartamente în apropiere de Third şi Townsend Street. Trei maşini de patrulă, două autospeciale de pompieri şi duba legiştilor ajunseseră acolo înaintea noastră.

– Ciudată treabă. Cunosc locul ăsta, i-am zis lui Conklin. Prietena mea, Cindy, locuieşte aici.

Am încercat să dau de Cindy, dar telefonul ei suna ocupat. Nu răspunse nici la telefonul fix.

M-am uitat, dar nu am văzut-o pe Cindy printre chiriaşii care se adunaseră în grupuri compacte pe trotuar şi dădeau declaraţii poliţiştilor în uniformă, care se plimbau printre ei. Se uitau în sus la faţada de cărămidă a complexului Blakely Arms şi la perdelele pastel care fluturau la ferestrele deschise de la etajul cinci.

Cindy locuia la etajul trei. M-a simţit brusc uşurată, dar sentimentul fu de scurtă durată. Cineva murise înainte de vreme în clădirea lui Cindy.

Portarul, un bărbat de vârstă mijlocie cu o frunte teşită şi cu părul grizonant şi creţ ieşindu-i de sub şapcă, se plimba prin faţa uşii de la intrare. Avea o înfăţişare de hipiot trecut, ca şi cum ar

fi fost adus la mal de valul revoluţiei anilor '60. Ne spuse că numele lui era Joseph „Pinky" Boyd şi că lucra la Blakely Arms de trei ani.

– Domnişoara Portia Fox de la apartamentul 5K, ne informă el. Ea e cea care a simţit mirosul de gaz. A sunat la poartă acu' juma' de oră. Cam aşa, adăugă el, uitându-se la ceas.

– Şi aţi sunat la pompieri?

– Da. Au ajuns în vreo cinci minute.

– Unde e femeia care a reclamat incidentul? Domnişoara Fox.

– Probabil pe afară pe undeva. Am evacuat tot etajul cinci. Am văzut-o... pe doamna Wolkowski. E groaznic să vezi pe cineva mort, pe cineva pe care-l cunoşti.

– Aveţi idee cine ar vrea să-i facă rău doamnei Wolkowski? îl întrebă Conklin pe portar.

– Nu cred. Era cam maniacă. Se plângea că primeşte corespondenţa altcuiva în cutia ei poştală sau că dalele sunt tocite, chestii de genul ăsta. Dar era drăguţă, pentru o bătrânică.

– Domnule Boyd, aţi fost aici toată ziua?

– De azi-dimineaţă de la opt.

– Aveţi camere de supraveghere? am întrebat.

– Locatarii au un videotelefon pentru cei care sună la interfon, dar asta e tot.

– Ce e la parter?

– Spălătoria, gunoiul, o toaletă şi o uşă care duce în curte.

– O uşă încuiată? întrebă Conklin. Are alarmă?

– Avea, ne spuse Boyd. Dar când au făcut lucrările de renovare, spaţiul a devenit comun, aşa că locatarii au chei.

– Am înţeles. Deci jos nu există nici un fel de sistem de securitate. Ai văzut ceva sau pe cineva suspect în clădire azi?

Boyd izbucni într-un râs cu tentă isterică.

– Dacă am văzut pe cineva suspect? În această clădire? Asta e prima zi de o lună încoace când *nu* s-a întâmplat asta.

Capitolul 69

Poliţistul în uniformă, postat în faţa uşii apartamentului 5J era un începător – ofiţerul Matt Hartnett, un tip înalt care semăna un pic cu Jimmy Smits. Deasupra buzei superioare i se adunaseră broboane de sudoare şi tenul livid îi contrasta cu ochii negri.

– Victima e doamna Irene Wolkowski, zise Hartnett, întinzându-mi registrul de prezenţă. A fost văzută ultima dată în viaţă la spălătorie, azi-dimineaţă în jurul orei unsprezece. Soţul nu s-a întors încă de la serviciu şi n-am reuşit să dăm de el. Partenerul meu împreună cu o echipă interoghează locatarii în stradă.

Am încuviinţat din cap şi am trecut numele meu şi pe cel al lui Conklin în registru. Ne-am aplecat pe sub banda care bara uşa şi am pătruns până la locul faptei, deja plin de criminalişti şi de actualul legist-şef care fotografia victima.

În cameră mirosea puternic a gaz.

Geamurile de pe ambele părţi erau larg deschise pentru aerisirea camerei, ceea ce îţi dădea impresia că e mai frig în apartament decât pe stradă.

Persoana decedată era întinsă pe spate în mijlocul camerei, cu mâinile şi picioarele desfăcute, o postură care o lăsase lipsită de apărare atât împotriva atacului iniţial, cât şi faţă de curiozitatea ulterioară a străinilor. Femeia părea să aibă în jur de şaizeci de ani.

Un firicel de sânge i se prelingea pe ceafă. Am observat că sângele îmbibase covorul gri-deschis, iar apoi pata se ramifica după unul dintre picioarele pianului.

Pianul fusese făcut ţăndări!

Claviatura, sau ce mai rămăsese din ea, era mânjită de sânge şi zdrobită. Clapele erau smulse de la locul lor, făcute ţăndări şi multe dintre ele erau împrăştiate pe podea ca şi cum cineva le-ar fi lovit cu ciocanul în mod repetat.

Doctorul Germaniuk instalase dispozitive de iluminat portabile în fiecare colţ al încăperii. Aceasta era bine întreţinută şi recent mobilată. Am remarcat o bucată de învelitoare de plastic care rămăsese încă agăţată de unul dintre picioarele canapelei.

Doctorul G. mă salută, îşi împinse ochelarii la loc cu dosul palmei şi lăsă aparatul de fotografiat la o parte.

– Ce avem aici? l-am întrebat.

– Ceva foarte interesant, îmi răspunse Germaniuk. În afară de pian şi de ochiurile de la aragaz deschise, nimic nu pare să fi fost mişcat de la locul lui.

Scena crimei era organizată – adică, ordonată – ceea ce însemna aproape întotdeauna că fapta fusese plănuită şi că ucigaşul era inteligent.

– Victima a suferit lovituri la cap, atât în faţă, cât şi în spate, explică doctorul G. Se pare că au fost folosite două obiecte diferite. Pianul a fost unul din ele. O să-ţi dau mai multe informaţii după ce o voi pune pe doamna Wolkowski pe masa de autopsie, dar pot să-ţi spun ceva încă de pe acum – victima e caldă la atingere şi lividitatea timpurie abia începe să se instaleze. Doamna asta e moartă doar de vreo două ore, probabil chiar mai puţin. N-a lipsit mult să-l prindem pe criminal la locul faptei.

Capitolul 70

Am auzit vocea lui Cindy la uşă şi m-am dezlipit de locul în care eram doar cât s-o îmbrăţişez în hol.

– Sunt bine, sunt bine, murmură ea. Numai ce am primit mesajele tale.

– O cunoşteai pe victimă?

– Nu cred. Nu după nume, oricum. Stai să o văd.

Nu avea voie la locul crimei şi ea ştia asta, dar era o bătălie pe care o mai dusesem cu Cindy şi pe care o pierdusem. Acum avea acea privire specială în ochi. Încăpăţânată. De neoprit. Şireată.

– Stai deoparte şi nu atinge nimic.

– Ştiu, aşa voi face.

– Dacă cineva are ceva împotrivă, trebuie să pleci. Şi vreau să-mi dai cuvântul tău că nu vei scrie nimic despre cauza morţii.

– Ai cuvântul meu, replică ea, obraznică.

I-am indicat un colţ liber al camerei şi Cindy se duse acolo. Faţa i se făcu albă ca varul când o văzu pe femeia moartă pe podea, dar fiindcă făcea parte din furnicarul de oameni din faţa apartamentului 5J, nimeni nu-i puse întrebări.

– Ea e Cindy? întrebă Conklin, indicând cu o mişcare a capului locul unde prietena mea stătea pe margine.

– Da. E de încredere.

– Dacă zici tu.

I l-am prezentat pe Rich lui Cindy în timp ce corpul lui Irene Wolkowski era înfăşurat în cearşafuri şi închis într-un sac de plastic special pentru transportul cadavrelor. Am dezbătut

teoriile pe care le aveam despre crimă în timp ce vântul rece sufla prin apartament.

– Deci să zicem că ucigaşul e o persoană pe care o cunoaşte, i-am spus lui Conklin. Un tip care locuieşte în clădire. Sună la uşă. Zice: „Bună, Irene. Nu vreau să te întrerup. Cânţi foarte frumos".

– Bine, dar poate a fost soţul ei, îşi dădu Conklin cu părerea. A venit acasă mai devreme, a omorât-o şi apoi a fugit. Sau poate a fost un prieten. Sau un iubit. Sau chiar un străin.

– Un străin? Nu prea cred, zise Cindy. Eu n-aş lăsa un străin să intre în apartamentul meu. Tu ai face-o?

– Bine, înţeleg asta, zise Conklin. Dar oricum, ea era aşezată la pian. Muzica acoperă zgomotul uşii care se deschide şi covorul acesta gros şi drăguţ amortizează sunetul paşilor.

– Posibil, am aprobat eu.

– Aia e geanta ei? întrebă Cindy.

O poşeta neagră lucioasă era aşezată pe un scaun tapiţat. Am deschis-o, am scos portofelul şi i-am arătat lui Conklin teancul de bancnote de douăzeci de dolari şi un întreg pachet de cărţi... de credit.

– Cam atât a fost cu teoria jafului, am zis.

– Am fost de faţă când a fost găsit unul dintre câini, zise Cindy, introducând schematic cealaltă poveste.

Rich scutură din cap şi părul îi căzu peste ochi.

– Să fie ăsta un semn că există un criminal psihopat care a evoluat treptat până la... asta? Mi se pare că a cam exagerat. Deci, pe de o parte avem de-a face cu agresiunea fizică şi distrugerea pianului. Dar de ce să se mai deranjeze şi cu gazul?

– Fie a vrut să se asigure că nu va fi descoperit, am zis eu, fie a vrut să se asigure că femeia e moartă.

M-am uitat la Cindy.

– Nici un cuvânt despre asta la ziar!

Capitolul 71

Yuki se gândea neîncetat la chipul lui Len, contorsionându-se de durere în timp ce atacul de cord încerca să-i vină de hac. Îl lăsase la spital în seara zilei precedente, stabil, dar sleit de puteri. Îl sunase apoi pe David Hale acasă şi lăsase un mesaj pe robot:

– Avem o urgenţă. Vino la birou la ora şase şi fii pregătit de tribunal.

Acum Yuki era aşezată vizavi de David în sala de conferinţe neprimitoare, decorată cu lambriuri din pin, având în faţă notiţele şi cafeaua instant. Îi povestea colegului său evenimentele recente.

– De ce nu cerem o amânare? o întrebă acesta.

David arăta foarte prezentabil în acea zi, îmbrăcat într-o haină arămie, pantaloni albaştri şi cravată cu dungi. Avea nevoie de o tunsoare, dar ce să-i faci? Dintre toate persoanele care ar fi fost disponibile în ultimul moment, el era cel mai competent.

– Din trei motive, răspunse Yuki, lovind ritmic în masă cu o lingură de plastic.

– În primul rând, Leonard nu vrea să-l piardă pe Jack Rooney ca martor. Rooney e nesigur. Era în concediu când s-a petrecut atacul. S-ar putea să nu fie disponibil când vom avea nevoie de el, ceea ce înseamnă că înregistrarea sa ar putea fi respinsă ca dovadă.

– Aşa.

– În al doilea rând, Len nu vrea să rişte să-l piardă pe judecătorul Moore.

– Mda. Înţeleg.

– Len zice că se va întoarce în sala de judecată la timp pentru a susţine pledoaria de final.

– A zis el asta?

– Da, când îl pregăteau pentru operaţie. Era lucid şi foarte hotărât.

– Ce a zis doctorul?

– Doctorul a zis, citez: „Există o oarecare probabilitate ca inima să nu-i fi fost afectată în mod ireversibil".

– A trebuit să-l taie?

– Da. Am vorbit cu soţia lui Len. A ieşit cu bine din operaţie.

– Şi o să susţină pledoaria de final într-o săptămână şi ceva?

– Probabil că nu. Dar, pe de altă parte, nici nu va dansa polca prea curând, observă Yuki. Şi ajungem astfel la motivul numărul trei. Len a zis că sunt tot atât de pregătită ca şi el şi că are încredere în noi. Şi a mai zis că nu avem voie să-l dezamăgim.

David Hale se holbă la ea cu gura căscată.

– Yuki, zise în cele din urmă, eu nu am deloc experienţă în sala de judecată.

– Am eu. Mai mulţi ani chiar.

– Ai experienţă în cazuri civile, nu penale.

– Gura, David! Am fost avocat pledant. Contează şi asta. Deci vom da tot ce avem mai bun din noi pentru Red Dog. Vom petrece următoarele trei ore recapitulând ceea ce ştim deja.

– Avem martori oculari credibili, caseta lui Rooney şi un juriu care nu va privi cu ochi buni apărarea pe motiv de lipsă de discernământ.

– Len avea dreptate cu ceea ce a spus la şedinţa de dinaintea procesului. Cu cât crima e mai aleatorie, cu atât există mai puţine motive de omor şi cu atât le va fi mai frică juraţilor că Brinkley va sta patruzeci şi cinci de minute la nebuni şi apoi va fi eliberat...

Yuki se opri din vorbit ca să descifreze zâmbetul larg de pe faţa lui David Hale.

– La ce te gândeşti, David? Nu, îmi retrag cuvintele. Te rog să nu spui asta, îl rugă Yuki, încercând să nu râdă.

– E un caz de rutină, zise noul ei coleg de echipă. Floare la ureche.

Capitolul 72

Yuki, stând în picioare în faţa podiumului judecătorului, se simţea ca la primul proces. Îşi încleştă mâinile de marginea pupitrului şi se gândi că, atunci când Len se aflase în acel loc, acesta părea de înălţimea unui stativ pentru partituri. Ea de-abia putea ajunge să vadă pe deasupra acestuia, ca o fetiţă de şcoală primară.

Juraţii îşi îndreptară privirea spre ea, aşteptând.

Oare chiar va putea să-i convingă că Alfred Brinkley era vinovat de omor deosebit de grav?

Yuki îl chemă pe primul martor, ofiţerul Bobby Cohen, un veteran al Departamentului de poliţie din San Francisco unde lucra de cincisprezece ani. Cohen avea o înfăţişare serioasă, de om cumpătat la vorbă, care lăsa o primă impresie favorabilă despre partea acuzării.

Îi ceru să relateze ce a văzut când a sosit pe *Del Norte* şi ce a făcut. Când îşi termină interogatoriul, Mickey Sherman îi puse doar o singură întrebare ofiţerului Cohen.

– Aţi fost martor la incidentul de pe feribot?

– Nu, nu am fost.

– Mulţumesc, asta e tot.

Yuki bifă totuşi în minte prezenţa lui Cohen, gândindu-se că, deşi acesta nu văzuse împuşcăturile, pregătise scena pentru juraţi făcându-i să vadă cu ochii minţii pierderile de vieţi omeneşti – o imagine pe care ea va continua să clădească.

Îl chemă pe Bernard Stringer, pompierul care-l văzuse pe Brinkley împuşcându-i pe Andrea şi pe Tony Canello. Stringer

se îndreptă cu paşi greoi spre boxa martorilor. Înainte de a lua loc, jură pe Biblie că va spune adevărul. Martorul avea aproape de treizeci de ani şi înfăţişarea sinceră, tipic americană, a unui jucător de baseball.

– Domnule Stringer, începu Yuki, cu ce vă ocupaţi?

– Sunt pompier la Secţia 14 de la intersecţia Twenty-sixth Street cu Geary.

– Şi de ce vă aflaţi la bordul lui *Del Norte* pe 1 noiembrie?

– Sunt divorţat şi-mi petrec doar weekendurile cu copiii, zise el, zâmbind. Micuţii adoră feribotul.

– Şi s-a întâmplat ceva neobişnuit în acea zi?

– Da. Am văzut împuşcăturile de pe puntea superioară.

– Agresorul se află aici, în sală, astăzi? întrebă Yuki.

– Da, se află.

– Puteţi să ni-l arătaţi?

– Stă chiar acolo. Bărbatul în costum albastru.

– Rog stenograful să consemneze că domnul Stringer a arătat cu mâna în direcţia acuzatului, Alfred Brinkley. Domnule Stringer, la ce distanţă vă aflaţi de Andrea Canello şi de fiul acesteia, Anthony, atunci când domnul Brinkley a tras asupra lor?

– Cam la aceeaşi distanţă la care mă aflu acum faţă de dumneavoastră. Un metru şi jumătate, doi metri.

– Puteţi să ne spuneţi ce aţi văzut?

Chipul lui Stringer se întunecă amintindu-şi întâmplările din acea zi oribilă şi sângeroasă.

– Doamna Canello îl muştruluia pe copil şi era un pic cam aspră cu el, după părerea mea. Să nu mă înţelegeţi greşit, nu avea un comportament abuziv. Doar că băiatul părea foarte afectat şi mă gândeam să intervin. Dar n-am mai apucat să zic nimic pentru că acuzatul a împuşcat-o. Apoi l-a împuşcat pe băiat. Şi apoi s-a dezlănţuit nebunia pe navă.

– Le-a spus ceva domnul Brinkley victimelor înainte să tragă cu pistolul?

– Nu. Doar a tras. Poc. Poc. Foarte rece.

Yuki lăsă vorbele lui Bernard Stringer să plutească în sala de judecată, apoi zise:

– Ca să fie clar pentru toată lumea, când aţi spus „foarte rece", nu v-aţi referit la temperatură, nu?

– Nu, m-am referit la felul în care i-a omorât pe acei oameni. Faţa lui era ca un sloi de gheaţă.

– Vă mulţumesc, domnule Stringer. Martorul vă aparţine, i se adresă Yuki avocatului apărării.

Capitolul 73

Yuki văzu cum Mickey Sherman își bagă mâinile în buzunare și se îndreptă spre martor în lumina aurie reflectată de pereții îmbrăcați în lambriuri de stejar. Zâmbetul îi era autentic, dar mersul legănat, limbajul de om de rând, încercarea de a nu atrage atenția, toate acestea erau și o strategie pentru a ascunde talentul lui Mickey de a lansa atacuri surpriză.

Yuki lucrase cu Sherman îndeaproape în trecut și învățase să recunoască „semnul" care-l dădea de gol. Sherman avea obiceiul să-și atingă gropița de deasupra buzei cu degetul arătător de la mâna dreaptă chiar înainte să sară la gâtul martorului.

– Domnule Stringer, doamna Canello sau Anthony Canello au făcut ceva care să-l provoace pe clientul meu? întrebă Sherman.

– Nu. Din câte am văzut, nici nu-și dădeau seama de prezența lui.

– Și ziceați că domnul Brinkley, clientul meu, a dat dovadă de calm în momentul în care i-a împușcat?

– Arăta cam sălbătic, în general, dar când a apăsat pe trăgaci, expresia feței i s-a schimbat. Era rece. Absent. Și mâna nu îi tremura.

– Dacă vă uitați astăzi la el, domnul Brinkley arată la fel cum arăta pe *Del Norte?*

– Nu chiar.

– Care e diferența?

Stringer oftă și-și privi mâinile înainte să răspundă:

– Arăta deplorabil. Avea părul lung, barba îi era încâlcită, hainele murdare și mirosea îngrozitor.

– Deci arăta murdar. Faţa îi era lipsită de expresie şi puţea de-ţi muta nasul. În plus, l-aţi văzut împuşcând doi oameni care nu l-au provocat, care nici măcar nu erau conştienţi de prezenţa lui acolo.

– Aşa e.

Îşi duse degetul la buza superioară.

– Cu alte cuvinte, Fred Brinkley arăta şi se comporta ca un dement.

Yuki sări în picioare.

– Obiectez, onorată instanţă. Îl conduce pe martor spre concluziile sale.

– Se susţine.

Sherman reveni la atitudinea sa calmă şi fermecătoare.

– Domnule Stringer, vi s-a părut că domnul Brinkley era sănătos mintal?

– Nu, arăta nebun de legat.

– Mulţumesc, domnule Stringer, zise Sherman.

Yuki încercă să invoce o întrebare pentru a continua interogatoriul şi a contracara cuvintele „dement" şi „nebun", dar se trezi spunând:

– Statul îl cheamă pe domnul Jack Rooney.

Capitolul 74

Jack Rooney traversă culoarul dintre rândurile de scaune sprijinindu-se în bastonul tripod, lăsându-şi greutatea pe piciorul stâng, apoi împingându-şi în faţă şoldul drept şi repetând aceeaşi mişcare stângace, dar uimitoare, până ajunse la boxa martorilor.

Rooney acceptă sprijinul aprodului care-i puse o mână sub cot şi-l ajută să se aşeze în scaun. Yuki se gândi că martorul era cu siguranţă total imun la influenţa lui Mickey.

Sau poate că nu?

– Vă mulţumesc că aţi venit aşa de departe, domnule Rooney, zise Yuki când bătrânul se aşeză în cele din urmă.

Rooney era îmbrăcat cu un cardigan roşu peste o cămaşă albă şi avea un papion tot roşu. Pe nasul cârn purta nişte ochelari mari şi pătraţi, iar părul alb era pieptănat cu cărare şi netezit, ca al unui băieţel în prima zi de şcoală.

– Cu plăcere, zâmbi Rooney.

– Domnule Rooney, vă aflaţi pe feribotul *Del Norte* pe 1 noiembrie?

– Da, drăguţă. Eram acolo cu soţia mea, Betty, şi cu doi prieteni de-ai noştri, Leslie şi Joe Waters. Locuim cu toţii în apropiere de Albany, să ştiţi. Asta a fost prima noastră călătorie la San Francisco.

– S-a întâmplat ceva neobişnuit în timpul plimbării cu feribotul?

– O, şi încă cum! Domnul de acolo a omorât o mulţime de oameni, zise el, arătând cu degetul înspre Brinkley. Am fost atât de speriat, că aproape am făcut pe mine.

Yuki îşi permise să zâmbească în timp ce din public se ridică un val de râsete şi zise:

– Îl rog pe stenograful curţii să consemneze că martorul l-a identificat pe acuzatul Alfred Brinkley. Domnule Rooney, aţi filmat împuşcăturile?

– Păi ar fi trebuit să fie un filmuleţ cu plimbarea cu feribotul – Podul Golden Gate, închisoarea Alcatraz şi aşa mai departe –, dar s-a transformat într-un film cu împuşcături. Nepotul meu mi-a făcut cadou o cameră micuţă – explică Rooney, indicând o dimensiune de vreo şapte centimetri între degetul mare şi arătător. E de mărimea unui baton de Snickers, dar face fotografii şi filmează. Eu doar fac fotografiile şi nepotul meu le pune pe calculator. Ah, da, şi am vândut înregistrarea unui post de televiziune şi cu banii am plătit întreaga excursie la San Francisco.

– Onorată instanţă? interveni Mickey Sherman de la masa apărării, evident plictisit.

Judecătorul Moore se aplecă peste pupitru şi zise:

– Domnule Rooney, vă rog să răspundeţi la întrebări cu „da" sau „nu", dacă nu vi se cere să explicaţi mai pe larg, bine?

– Desigur, onorată instanţă. Îmi pare rău. N-am mai făcut asta niciodată.

– Nu-i nimic.

Yuki îşi împreună degetele şi întrebă:

– Mi-aţi dat şi mie o copie a înregistrării, nu-i aşa, domnule?

– Da, aşa e.

– Domnule judecător, permiteţi să arăt copia înregistrării video şi să o depun ca dovadă.

– Vă rog, domnişoară Castellano.

David Hale introduse un CD în computer şi, când filmuleţul începu, feţele se întoarseră spre cele două televizoare uriaşe din partea din faţă a sălii.

Prima din cele două părţi ale înregistrării arăta o după-amiază plăcută în golf – un lung şir de repere turistice, apoi obiectivul camerei se opri la Jack Rooney, care zâmbi, şi la soţia acestuia, surprinzându-l din întâmplare în fundal pe Alfred Brinkley.

Acesta stătea în spatele lor şi privea pierdut la apă, ciupindu-şi firele de păr de pe braţe.

A doua parte era o scenă oribil de sângeroasă.

Yuki urmări feţele juraţilor în timp ce sunetul împuşcăturilor şi ţipetele îngrozite ricoşau de pe pereţii micuţei săli de judecată.

Imaginea de pe cele două ecrane se roti surprinzând şocul de pe chipul unui băieţel în momentul în care fu împuşcat. Trupul său micuţ se izbi de scheletul navei înainte de a cădea peste cel al mamei sale.

Yuki văzuse filmul de nenumărate ori, dar tot simţea împuşcăturile ca pe nişte pumni în stomac.

Red Dog se înşelase. Juraţii nu păreau deloc plictisiţi privind masacrul pentru că vizionarea casetei în sala de judecată era diferită de vizionarea ei acasă.

În sala de judecată, criminalul se afla la doar câţiva metri distanţă de ei.

Unii dintre juraţi îşi acoperiră gurile şi îşi feriră ochii, iar pe parcursul vizionării celor două părţi, îi aruncară cu toţii priviri dispreţuitoare lui Alfred Brinkley.

Brinkley nu le întoarse privirea. Stătu nemişcat în scaun, urmărind filmuleţul în care el îi secera pur şi simplu pe acei oameni nevinovaţi.

– Nu am întrebări, zise Mickey Sherman, întorcându-se să-i şoptească ceva lui Brinkley la ureche.

Judecătorul interveni:

– Mulţumim, domnule Rooney. Vă puteţi retrage.

Yuki aşteptă ca Rooney să isprăvească lunga călătorie de întoarcere, făcută prin mişcarea anevoioasă a şoldului, înainte de a spune:

– Statul o cheamă pe doamna doctor Claire Washburn.

Capitolul 75

Claire simţi cum ochii tuturor o urmăresc în timp ce se îndrepta spre boxa martorilor. În ziua precedentă, la ora asta era în pat şi acum spera din toată inima ca în două ceasuri să fie din nou acolo.

Apoi o văzu pe Yuki, frumoasă ca o păpuşă la cei douăzeci şi opt de ani ai săi, cu faţa înflăcărată de pasiune, speriată de moarte, dar străduindu-se să n-o arate. Claire îi zâmbi în timp ce deschise portiţa despărţitoare şi se îndreptă spre boxa martorilor.

Claire puse mâna pe Biblie şi aprodul o trecu prin procedura de depunere a jurământului. Îşi aranjă apoi faldurile rochiei care acum atârna pe ea, având în vedere că pierduse şapte kilograme în mai puţin de trei săptămâni. Dieta-glonţ, se gândi ea, instalându-se în scaun.

– Vă mulţumesc că aţi venit astăzi, doamnă doctor Washburn. Aţi ieşit din spital doar de două zile, nu-i aşa?

– Da, aşa e.

– Puteţi să le spuneţi membrilor juriului de ce aţi fost internată în spital?

– Am fost împuşcată în piept.

– Persoana care v-a împuşcat se află în sala de judecată acum?

– Da, el e nenorocitul care a făcut-o. Cel de acolo.

Sherman nu se sinchisi să se ridice, ci doar zise:

– Onorată instanţă, obiectez. Nu ştiu exact pe ce bază, dar sunt sigur că martorul n-are voie să-l facă „nenorocit" pe clientul meu.

– Doamnă doctor Washburn, cred că are dreptate în privinţa asta.

– Îmi cer scuze, domnule judecător. Vorbeşte durerea din mine. Se uită în jos la Brinkley şi zise: Îmi pare nespus de rău. N-ar fi trebuit să vă numesc „nenorocit".

Chicotelile se propagară de la public spre membrii juriului, până când judecătorul bătu liniştit cu ciocănelul în masă.

– Vă spun tuturor, fără excepţie, zise, privind-o pe Claire pe deasupra ochelarilor, nu voi permite aşa ceva. Nu suntem la Ora veselă şi voi evacua sala dacă vor mai fi izbucniri din partea publicului. Domnişoară Castellano, vă rog să vă ţineţi în frâu martorul. E de datoria dumneavoastră.

– Îmi cer scuze, onorată instanţă. Am înţeles.

Yuki îşi drese glasul.

– Doamnă doctor Washburn, ce fel de răni aţi suferit?

– Am avut o gaură în piept cauzată de un glonţ de calibrul 38 care mi-a făcut plămânul stâng să cedeze şi care aproape mi-a curmat viaţa.

– Probabil că a fost o experienţă foarte înfricoşătoare şi dureroasă.

– Da. Am suferit mai mult decât pot exprima în cuvinte.

– Juriul a văzut înregistrarea cu împuşcăturile, zise Yuki şi Claire îi putu citi compasiunea din priviri. Puteţi să ne spuneţi ce i-aţi spus şi acuzatului înainte să vă împuşte?

– I-am zis: „În regulă, băiete, e destul. Dă-mi arma".

– Şi ce s-a întâmplat apoi?

– El a zis ceva de genul că totul era din vina mea şi că ar fi trebuit să-l opresc. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că am fost ridicată pe targă de paramedici şi coborâtă de pe feribot.

– Aţi încercat să-l împiedicaţi să mai împuşte pe altcineva?

– Da.

– Aţi văzut că şi alţi oameni au încercat să-l oprească?

– Da, dar el a ţintit şi ne-a împuşcat pe toţi. L-a împuşcat pe domnul Ng chiar acolo, pe punte.

– Mulţumesc, doamna doctor. Martorul vă aparţine.

Capitolul 76

Mickey Sherman o cunoştea pe Claire Washburn de mulţi ani, o simpatiza enorm şi era bucuros că supravieţuise coşmarului de pe *Del Norte*.

Dar ea reprezenta o ameninţare serioasă pentru clientul său.

– Doamnă doctor, care este specializarea dumneavostră profesională?

– Sunt legistul-şef al oraşului San Francisco.

– Spre deosebire de un coroner, dumneavoastră sunteţi medic, nu-i aşa?

– Da.

– Cât aţi fost medic intern, aţi lucrat prin rotaţie în cadrul unui spital universitar?

– Da.

– Şi aţi lucrat şi la Secţia de psihiatrie?

– Da.

– Aţi văzut vreodată în acea secţie pacienţi care rătăceau de colo-colo, cu o privire lipsită de expresie?

– Obiectez. Întrebarea e irelevantă, domnule judecător, interveni Yuki.

– Se respinge. Martorul poate să răspundă.

– Chiar nu-mi mai amintesc pe nici unul dintre pacienţii mei de la Psihiatrie, domnule Sherman. Toţi pacienţii pe care-i am acum au o privire fixă.

– Bine, continuă Sherman zâmbind şi plimbându-se un moment cu mâinile în buzunare prin faţa juraţilor înainte de a

se întoarce la Claire şi a zice: Ei bine, doamnă doctor, aţi avut ocazia să-l observaţi pe domnul Brinkley, nu-i aşa?

– Cam mult spus, să-l „observ".

– Da sau nu, doamna doctor?

– Da. L-am observat pe feribot şi-l văd şi acum.

– Haideţi să vorbim despre ce s-a întâmplat pe feribot. Tocmai aţi declarat sub jurământ că domnul Brinkley a spus ceva de genul: „Totul e din vina ta. Ar fi trebuit să mă opreşti".

– Aşa e.

– Credeţi că a început să tragă cu pistolul din cauza dumneavoastră?

– Nu.

– Şi atunci ce credeţi că a vrut să zică Fred Brinkley?

– Habar n-am.

– Vi s-a părut că domnul Brinkley era sănătos la minte în acel moment? Vi s-a părut că poate distinge binele de rău?

– Chiar n-aş putea să vă spun. Nu sunt psihiatru.

– A încercat să vă ucidă, în mod intenţionat?

– Aş zice că da.

– Vă cunoştea?

– Da' de unde?

– Aţi făcut ceva care să-l provoace pe domnul Brinkley să vă împuşte?

– Din contră.

– Deci aţi putea spune că atacul a fost un act aleatoriu, fără nici o bază logică?

– Cred că da.

– Nu sunteţi sigură? Era un om pe care nu l-aţi mai întâlnit niciodată şi care vă spunea lucruri fără noimă. L-aţi văzut împuşcând patru oameni înainte să îndrepte arma spre dumneavoastră, nu-i aşa? Nu există un cuvânt simplu care să descrie pe cineva care se comportă în acest fel? Nu e acel cuvânt „nebun"?

– Obiecţie, onorată instanţă. Încearcă să-l determine pe martor să tragă concluzii şi asta intră în atribuţiile legale ale juriului.

– Se susţine.

Yuki se aşează şi se lăsă pe spate în scaun. Mickey văzu cum privirea îi fugea de la el la juriu, apoi la martor şi înapoi la el. Foarte bine. Era năucită.

– Vi s-a părut că domnul Brinkley era în toate minţile, doamnă doctor?

– Nu.

– Mulţumesc. Nu mai am întrebări.

– Domnişoară Castellano, doriţi să reveniţi cu alte întrebări? zise judecătorul.

– Da, onorată instanţă.

Yuki se ridică din scaun şi se apropie de martor. Mickey îi observă fruntea încruntată şi degetele împreunate. Ştia că lui Yuki îi plăcea să gesticuleze şi probabil că acum încerca să se obişnuiască să-şi ţină mâinile nemişcate.

– Doamnă doctor Washburn, începu ea, ştiţi ce gândea Alfred Brinkley atunci când v-a împuşcat?

– Nu, desigur că nu, răspunse pe un ton emfatic Claire.

– După părerea dumneavostră, doamnă doctor, se poate ca, atunci când v-a împuşcat, domnul Brinkely să fi fost conştient că făcea ceva rău, că acţiunile sale erau greşite?

– Da.

– Mulţumesc, doamna doctor. Nu mai am alte întrebări pentru martor, onorată instanţă.

În timp ce judecătorul o elibera pe Claire din poziţia de martor, Mickey Sherman îi vorbi clientului său cu glas scăzut şi folosindu-şi mâna pe post de paravan, ca şi cum ceea ce-i spunea ar fi fost foarte personal.

– A mers destul de bine, Fred, nu crezi?

Brinkley dădu din cap ca un manechin lipsit de viaţă; bietul om era îndopat cu medicamente.

Mickey o auzi pe Yuki Castellano zicând:

– Vă rog s-o chemaţi pe doamna sergent Lindsay Boxer.

Capitolul 77

Petrecusem o noapte agitată pe canapeaua lui Cindy, trezindu-mă la ore ciudate ca să patrulez pe holurile clădirii. Am verificat ieşirile de urgenţă, casa scărilor, acoperişul şi subsolul, negăsind nici un rătăcitor nocturn, în afară de o bătrânică solitară care-şi spăla rufele la ora două noaptea. Dis-de-dimineaţă am trecut pe acasă să mă schimb. Ajunsă în faţa sălii de judecată, am simţit adrenalina picurându-mi în sânge în momentul în care aprodul mi-a strigat numele.

Am intrat pe uşa dublă, am trecut prin vestibul şi apoi am traversat podeaua tocită de stejar spre boxa martorilor unde am depus jurământul.

Yuki mă salută formal şi îmi ceru să spun cine sunt şi cu ce mă ocup.

– Îl recunoaşteţi pe bărbatul care a mărturisit a fi autorul atacului de pe feribot? m-a întrebat ea.

Am răspuns „da" şi am arătat înspre nenorocitul spilcuit care stătea lângă Mickey Sherman.

La drept vorbind, Alfred Brinkley arăta foarte diferit faţă de ultima dată când îl văzusem. Se rotunjise la faţă şi privirea rătăcitoare i se liniştise. Tuns şi bărbierit, arăta cu şase ani mai tânăr decât atunci când mărturisise comiterea omorurilor de pe *Del Norte*.

Era înspăimântător să vezi că arăta inofensiv, ca un văr simpatic, un om cu totul obişnuit.

Yuki se întoarse spre mine, rotindu-se pe tocurile ascuţite, şi mă întrebă:

– Aţi fost surprinsă când acuzatul a sunat la uşa dumneavoastră?

– De fapt, am fost chiar uluită, dar când m-a strigat la fereastră şi mi-a cerut să cobor să-l arestez, eram pregătită.

– Şi ce aţi făcut?

– I-am luat arma, i-am pus cătuşele şi am chemat întăriri. Eu şi locotenentul Warren Jacobi l-am dus la secţia de poliţie unde domnul Brinkley a fost luat în custodie şi interogat.

– I-aţi citit drepturile domnului Brinkley?

– Da, în faţa uşii clădirii mele şi apoi din nou la sediu.

– Părea să înţeleagă ceea ce îi spuneţi?

– Da. I-am făcut un test rapid să-i evaluez starea mintală şi să mă asigur că ştia cum îl cheamă, unde se află şi ce făcuse. A renunţat în scris la drepturile sale şi mi-a spus din nou că el îi împuşcase şi îi ucise pe oamenii aceia de pe *Del Norte*.

– Vi s-a părut că era sănătos mintal?

– Da. Era agitat şi neîngrijit, dar mie şi locotenentului Jacobi ni s-a părut că era lucid şi conştient, ceea ce, după mine, înseamnă că era în toate minţile.

– Mulţumesc, sergent Boxer, zise Yuki. Martorul vă aparţine.

Ochii juraţilor se îndreptară spre bărbatul cu un aer distins aşezat lângă Alfred Brinkley. Mickey Sherman se ridică, îşi încheie nasturele din mijloc al costumului său gri-cărbune şi-mi zâmbi fermecător, zicând:

– Bună, Lindsay.

Capitolul 78

Cu câteva luni în urmă fusesem acuzată de folosirea excesivă a forţei şi ucidere din culpă şi mă bazasem pe Mickey să mă apere. Mă sfătuise cum să depun mărturie, cum să mă îmbrac şi ce ton să folosesc. Şi nu m-a dezamăgit.

Dacă nu ar fi fost Mickey, nu ştiu ce aş fi făcut acum, dar, cu siguranţă, n-aş mai fi lucrat în poliţie.

Am simţit un val de duioşie pentru omul care fusese cândva eroul meu, dar am ridicat un scut în faţa farmecului său malefic şi m-am concentrat asupra imaginilor care-mi rămăseseră întipărite în minte. Băieţelul care murise în spital. Claire strângându-mi mâna şi întrebând de fiul ei, convinsă că va muri.

Clientul lui Sherman era vinovat de toate astea.

– Sergent Boxer, începu Sherman, se întâmplă destul de rar ca un criminal să meargă acasă la un ofiţer de poliţie şi să se predea, nu-i aşa?

– Aşa e.

– Şi e adevărat că Fred Brinkley a vrut să se predea dumitale personal?

– Asta mi-a spus el.

– Îl cunoşteai pe domnul Brinkley?

– Nu, nu-l cunoşteam.

– Şi atunci de ce ţi-a cerut domnul Brinkley să-l arestezi?

– Mi-a spus că m-a văzut la televizor cerând informaţii despre ucigaşul de pe feribot şi că el a înţeles că trebuia să vină la mine acasă.

– Cum a aflat unde locuieşti?

– A zis că s-a dus la o bibliotecă şi a folosit un computer. Mi-a luat adresa de pe internet.

– Ai mărturisit că l-ai dezarmat pe domnul Brinkley. I-ai luat arma, nu-i aşa?

– Da.

– Aceeaşi armă pe care a folosit-o pentru împuşcături?

– Da.

– Şi a adus la uşa ta o confesiune scrisă, aşa e?

– Da.

– Deci să ne lămurim, zise Mickey, clientul meu a auzit apelul public pe care tu l-ai făcut la televizor şi l-a interpretat ca pe un apel adresat lui personal. Ţi-a căutat numele pe Google şi s-a prezentat la uşa ta ca şi cum ai fi comandat o livrare la domiciliu. Şi avea încă asupra sa arma pe care o folosise să ucidă patru oameni.

– Obiecţie, onorată instanţă. Îl conduce pe martor spre concluziile sale, zise Yuki.

– Se respinge, dar vă rog să treceţi la subiect, domnule Sherman.

– Da, onorată instanţă.

Mickey se îndreptă spre mine şi mă privi intens cu ochii săi căprui, spunându-mi parcă: „Poţi să ai încredere în mine".

– Uite unde vreau să ajung, domnişoară sergent. Eşti de acord cu mine că nu e doar neobişnuit, ci pur şi simplu o nebunie, ca un criminal să păstreze arma crimei şi s-o aducă acasă la un poliţist de la Omoruri?

– E neobişnuit, aşa e.

– Domnişoară sergent, l-ai întrebat pe domnul Brinkley de ce i-a împuşcat pe acei oameni?

– Da.

– Şi ce a zis?

Am vrut să rămân fermă pe poziţie, să refuz să răspund la întrebarea lui Mickey Sherman, dar asta nu era o opţiune.

– A zis că a făcut-o pentru că vocile l-au pus să o facă.

– Vocile din capul său?

– Din câte am înţeles eu din declaraţia sa, da.

Mickey îmi zâmbi de parcă ar fi zis: „Oh, da. E o zi bună pentru apărare".

– Asta e tot. Mersi mult, Lindsay.

Capitolul 79

Eu şi Yuki stăteam faţă în faţă la o masă de lângă uşă în restaurantul MacBain's. Yuki arăta mai mult decât îngrijorată. Arăta de parcă s-ar fi simţit teribil de vinovată pentru cele întâmplate.

– Ar fi trebuit să revin cu întrebări, zise Yuki după ce am comandat. Locul era pur şi simplu ticsit de avocaţi şi clienţi de-ai acestora, de poliţişti şi de tot felul de angajaţi de la tribunal. Yuki fu nevoită să ridice tonul ca să se facă auzită deasupra vacarmului. Ar fi trebuit să te întreb la ce te-ai gândit când Brinkley ţi-a vorbit despre voci.

– Cui îi pasă ce am crezut eu? N-are nici o importanţă.

– Ba are. Yuki îşi trecu mâinile prin păr. „Sergent Boxer, ce aţi crezut când domnul Brinkley v-a spus că a auzit voci care-l îndemnau să ucidă?"

Am ridicat din umeri.

– Haide, Lindsay. Ai fi zis că te-ai gândit că îşi pregătea deja pledoaria bazată pe lipsă de discernământ.

– Yuki, nu se poate să-ţi iasă toate cum vrei. Faci o treabă de nota zece. Serios.

Yuki pufni, neîncrezătoare.

– Mickey reuşeşte să întoarcă fiecare aspect negativ în avantajul său. „Clientul meu a omorât patru oameni fără nici un motiv? Înseamnă că e nebun, nu?"

– Asta e tot ce are. Uite ce e, Brinkley mi s-a părut raţional şi am spus asta. Juriul nu va crede că Brinkley a auzit voci.

– Mda. Yuki făcu bucăţele şerveţelului de hârtie. Mă întreb ce i-a spus Marciei Clark[1] prietena sa cea mai bună înainte ca juriul să-l găsească pe O.J. Simpson „nevinovat"? „Nu-ţi fă griji, Marcia, nimănui n-o să-i pese de mănuşa[2] aia."

M-am lăsat pe spate în scaun în timp ce Syd ne aduse hamburgerii şi mormanele de cartofi prăjiţi.

– Hei, am zis eu, l-am văzut pe Mickey pe treptele tribunalului, asaltat de reporteri. Mai ştii cât ne-a plăcut cum a vrăjit presa vara trecută? Acum mă gândesc: „Ce nemernic eşti!"

Yuki nu râse.

Am apucat-o de încheietura mâinii.

– Yuki, toată lumea poate să vadă că eşti deşteaptă, stăpână pe caz şi, mai presus de orice, ai dreptatea de partea ta.

– Bine, bine, făcu ea. Gata cu văicăreala. Mulţumesc că ai depus mărturie. Mulţumesc pentru sprijin.

– Fă-mi o favoare, dragă.

– Hmmm?

– Bagă nişte calorii în stomac şi ai un pic de încredere în tine însăţi.

Yuki ridică hamburgerul, apoi îl puse înapoi în farfurie fără să fi muşcat din el.

– Ştii care e problema mea, Linds? Am făcut o greşeală. Într-un caz ca acesta, nu ai voie să faci greşeli. Nici măcar una. Şi, pentru prima dată, chiar înţeleg că aş putea pierde.

---

[1] Unul dintre avocaţii acuzării în cazul împotriva lui O.J. Simpson (n.tr.)

[2] Este vorba despre o mănuşă neagră de piele găsită la locul crimei şi care a fost discreditată ca probă de către apărare. (n.tr.).

Capitolul 80

– Tocmai a sunat Macklin, ne-a informat Jacobi după ce m-am întors la sediu, în timp ce îl însoţeam împreună cu Conklin în biroul lui. Un copil a fost răpit de pe o stradă din Los Angeles în urmă cu trei ore. Un băieţel. Din ce am aflat reiese că era un fel de geniu al matematicii.

Nici măcar nu m-am aşezat.

L-am bombardat cu întrebări pe Jacobi: Copilul fusese răpit de cineva într-o dubiţă neagră? Se găsiseră dovezi la locul faptei? Un număr de înmatriculare, o descriere – ceva? Fuseseră verificaţi părinţii copilului? Primiseră aceştia veşti de la răpitori? Într-un cuvânt, semăna răpirea aceasta cu cea a lui Madison Tyler?

– Boxer, domoleşte-ţi entuziasmul, te rog, mă atenţionă Jacobi, îndesând rămăşiţele unui hamburger cu brânză în coşul de gunoi. Vă voi spune totul, până la ultimul detaliu.

– Păi dă-i zor, atunci, am zis eu, râzând. M-am aşezat şi m-am aplecat în faţă, punându-mi coatele pe birou în timp ce Jacobi ne punea la curent.

– Părinţii erau în casă şi puştiul se juca în curtea din spate, începu Jacobi. Mama a auzit un scârţâit de frâne. Vorbea la telefon şi, când s-a uitat pe fereastră, în stradă, a văzut o dubiţă neagră luând colţul în viteză. Nu a dat prea multă importanţă faptului. Peste câteva minute s-a uitat în curte şi şi-a dat seama că băiatul dispăruse.

– Să fi mers copilul în curtea din faţă? întrebă Conklin.

– Se poate. Poarta era deschisă. Puştiul putea s-o deschidă singur – doar e deştept – sau poate a deschis-o altcineva. Poliţia din Los Angeles l-a dat dispărut pe toate canalele de televiziune şi în presă, dar tatăl, nedorind să rişte, a chemat FBI-ul.

Jacobi împinse spre mine un fax cu antetul FBI-ului. A doua pagină era o fotografie cu un băieţel adorabil – ochi mari şi rotunzi, gropiţe, o dulceaţă.

– Numele băiatului e Charles Ray, în vârstă de şase ani. Poliţia din Los Angeles a făcut o analiză a urmelor de cauciuc din faţa casei lui Ray şi se potrivesc modelului cu care e echipat un tip mai nou de-dubiţă de la Honda. Acestea fiind spuse, nu avem nici o dovadă că vehiculul ar fi fost implicat în răpire. Nu au putut lua amprente clare de pe poarta de la intrare.

– Copilul avea o bonă? am întrebat.

– Da. Briana Kearny. Era la dentist când Charlie a fost răpit. Alibiul ei a fost confirmat. Probabilitatea e destul de scăzută, Boxer. Se poate ca persoanele care au răpit-o pe Madison să fie implicate, se poate să nu fie.

– Ar trebui să stăm de vorbă cu părinţii, propuse Conklin.

– N-aş putea să vă opresc pe voi doi nici dacă aş vrea, zise Jacobi. Sunteţi ca doi pitbulli.

Jacobi mai împinse alte două foi spre partea noastră de birou – bilete de avion printate pe numele meu şi al lui Conklin, San Francisco–LAX[1], dus-întors.

– Fiţi atenţi, zise Jacobi, până nu avem informaţii care să dovedească contrariul, vom trata răpirea acestui băiat ca parte a cazului Tyler, deci îi veţi da raportul locotenentului Macklin. Şi ţineţi-mă la curent. Jacobi se uită la ceas. E două şi un sfert. Puteţi ajunge în Los Angeles pe la ora patru şi ceva.

[1] Codul de identificare al Aeroportului Internaţional Los Angeles (n.tr.)

Capitolul 81

Câteva maşini de poliţie erau parcate pe strada cu o singură bandă din faţa casei de lemn în care locuia familia Ray. Era una dintre cele câteva zeci de locuinţe similare care se înghesuiau una într-alta, de o parte şi de alta a străzii.

Nişte poliţişti discutau pe trotuar. Ne salutară în momentul în care le-am arătat insignele.

– Mama băiatului e acasă, ne informă unul dintre ei.

Eileen Ray ne deschise. Era o femeie de rasă albă, în jur de treizeci de ani, 1,80 metri, însărcinată cam în opt luni şi arăta teribil, teribil de vulnerabilă. Avea părul negru strâns în coadă şi faţa roşie şi iritată de la plâns.

M-am prezentat pe mine şi apoi pe Conklin, iar doamna Ray ne-a invitat înăuntru unde un tehnician de la FBI instala un microfon în telefon.

– Cei de la poliţie au fost... grozavi şi vă suntem foarte recunoscători, ne spuse doamna Ray indicându-ne o canapea şi un scaun pe care să ne aşezăm.

Sufrageria era ticsită de dulapuri pictate, coşuri, căsuţe pentru păsări, flori uscate şi cutii de carton pliate, aşezate în teanc pe podea, lângă masa de bucătărie. Parfumul pătrunzător de levănţică venea să completeze impresia de magazin de cadouri pe care ţi-o dădea reşedinţa Ray.

– Lucrăm la domiciliu, preciză doamna Ray, răspunzând unei întrebări nerostite. Prin site-ul eBay.

– Unde e soţul dumneavoastră acum?

– Scotty şi un agent FBI dau o tură prin împrejurimi, împreună cu Briana, răspunse ea. Soţul meu speră că-l va găsi pe Charlie rătăcind pe undeva, pierdut. Charlie trebuie să fie speriat de moarte, plânse Eileen Ray. Dumnezeule, cine ştie prin ce-o fi trecând! Cine l-ar fi putut răpi? se întrebă ea cu o voce frântă. Şi de ce?

Nici eu, nici Conklin nu aveam răspunsuri, dar am asaltat-o cu întrebări pe doamna Ray – în legătură cu deplasările sale, relaţia cu soţul ei şi de ce poarta de la curte era deschisă.

Şi am întrebat-o dacă cineva – rudă, prieten sau străin – i-a acordat lui Charlie o atenţie excesivă, nelalocul ei.

Nimic din ce ne-a spus nu ne-a luminat.

Eileen Ray mototolea o batistă în mâini când Scott Ray se întoarse acasă cu agentul FBI şi cu dădaca, o tânără cu faţă de copil, o adolescentă încă.

Eu şi Conklin ne-am despărţit. Conklin îl interoga pe Scott în dormitorul băiatului, iar eu vorbeam cu Briana în bucătărie. Spre deosebire de bonele de proveniență europeană de la Westwood Registry, Briana Kearny făcea parte dintr-o a doua generaţie de americani, o fată din partea locului care locuia la trei străzi distanţă şi care avea grijă de Charlie fiind plătită cu ora.

Cu alte cuvinte, Briana era dădacă.

Briana plânse cu suspine adânci, înduioşătoare, când am început să o întreb despre prietenii ei, despre iubit şi dacă cineva s-a interesat de familia Ray şi de obiceiurile acestora.

Eu şi Conklin ne-am închis în cele din urmă carneţelele şi ne-am luat rămas-bun, părăsind căsuţa primitoare tocmai când lumânările electrice din ferestre se aprindeau.

– Fata aia nu a avut nici o legătură cu răpirea copilului, am zis.

– Nici soţul nu mi-a trezit vreo suspiciune, îmi spuse partenerul meu. Pare un caz clasic de pedofil care atrage copilul în maşină.

– Da. E prea al naibii de uşor să furi un copil. Un pervers zice: „Vrei să-mi vezi căţeluşul?" Copilaşul merge clătinându-se până la el. Perversul îl apucă, îl trage în maşină şi porneşte. Nici un martor. Nici o dovadă. Şi acum lunga aşteptare lângă un telefon... care nu mai sună.

Capitolul 82

Băieţelul de şase ani, Charlie Ray, fusese răpit cu mai bine de şapte ore în urmă şi răpitorii nu îi sunaseră încă pe părinţi. Soţii Ray, spre deosebire de familia Tyler, aveau o situaţie materială şi socială care nu te ducea cu gândul la o răpire pentru recompensă.

Şi asta nu era bine.

Eram în biroul căpitanului Jimenez cu agentul FBI David Stanford care ne prezenta pe scurt informaţiile despre caz. Stanford era un bărbat cu ochi albaştri şi cu o coadă de cal aproape căruntă, care lucrase sub acoperire la un alt caz înainte de a fi solicitat pentru acesta.

Am luat un fluturaş din teancul de pe biroul căpitanului şi am studiat ochii perfect rotunzi ai lui Charlie Ray, dinţii de lapte şi buclele negre tunse scurt.

Urma oare ca trupul lui să fie găsit, peste câteva săptămâni sau luni, la o groapă de gunoi sau într-un mormânt improvizat, sau avea să fie adus la ţărm după o furtună?

Când şedinţa se încheie, l-am sunat pe Macklin şi l-am pus la curent. Apoi agentul Stanford ne conduse cu maşina la aeroport. Ieşind de pe autostradă, Stanford sugeră să ne oprim la un pahar la hotelul Marriott de lângă aeroport înainte de decolare. Voia să-i spunem tot ce ştiam despre Madison Tyler şi despre răpirea ei.

Personal, eram pregătită să beau un pahar. Chiar două.

Localul Latitude 33 avea un bar şi un restaurant. La o bere şi nişte alune, am discutat despre Madison şi apoi Stanford ne-a

povestit despre un caz îngrozitor de răpire de copii la care lucrase cu câteva luni în urmă.

O fetiţă de zece ani fusese înhăţată de pe stradă când se întorcea acasă de la şcoală. Fusese găsită douăzeci şi patru de ore mai târziu, violată şi strangulată, abandonată pe altarul unei biserici cu mâinile împreunate ca la rugăciune. Criminalul nu a fost prins.

– Cât de des sunt salvaţi copiii răpiţi? am întrebat eu.

– De cele mai multe ori copiii sunt răpiţi de membri ai familiei. În acele cazuri copilul e, de obicei, adus înapoi viu şi nevătămat. Când răpitorul e un străin, rata de recuperare e cam de cincizeci la sută. Poate că e doar o pasiune sau o obsesie de-a mea, zise Stanford cu o voce încordată, dar eu chiar cred că lumea e cu atât mai sigură pentru cei trei copii ai mei cu cât arestez mai mulţi agresori sexuali.

Capitolul 83

– N-aţi vrea să rămâneţi să luăm cina împreună? propuse Stanford.

Chelnerul aduse meniurile la masă. Am acceptat oferta lui Stanford tocmai când zborul de la ora opt către San Francisco decola fără noi.

Agentul comandă o sticlă de pinot gris, iar eu şi Conklin i-am povestit ce ştiam despre răpirea şi uciderea Paolei Ricci.

– Sinceră să fiu, ne-am împotmolit, i-am mărturisit lui Stanford. Piste care nu duc nicăieri dau naştere la alte piste care nu duc nicăieri. Suntem cam la a cincisprezecea generaţie.

Sosiră fripturile şi Stanford mai comandă o sticlă vin. Şi pentru prima dată în acea zi lungă, m-am relaxat în sfârşit, bucurându-mă de companie şi de şansa de a schimba idei în timp ce ascultam acordurile muzicii country care pluteau înspre noi de la formaţia localului.

Începeam de asemenea să conştientizez prezenţa picioarelor lungi ale lui Conklin lângă ale mele, sub masă, jacheta lui maro din piele întoarsă care se freca de braţul meu, cadenţa de acum familiară a vocii sale şi vinul alunecându-mi uşor pe gât în timp ce seara se pierdea în noapte.

Pe la nouă şi un sfert, Dave Stanford plăti nota, ne promise că ne anunţă când lista apelurilor telefonice ale familiei Ray va fi predată şi că ne va da de ştire despre orice informaţie care ne-ar fi putut ajuta cu cazul Ricci/Tyler.

Am ratat încă un zbor spre San Francisco în timp ce eu şi Rich ne-am luat la revedere de la Stanford pregătindu-ne pentru o oră de aşteptare în faţa porţii companiei United Airlines.

Aproape că ieşiserăm pe uşă când formaţia abordă ceva din repertoriul lui Kenny Chesney şi solista îi invita pe clienţi la dans.

Mulţimea din bar era formată din călători tineri, obişnuiţi cu deplasările, şi din angajaţi ai liniilor aeriene care începură să se prindă în dans: o nouă versiune de Electric Slide[1].

Rich zâmbi şi îmi zise:

– Vrei să ne prostim şi noi cu ei?

I-am întors zâmbetul.

– La naiba, de ce nu?

L-am lăsat pe Rich să mă conducă spre ringul de dans şi spre distracţie, mişcându-ne pe ritmul rapid al muzicii, ciocnindu-ne de străini veseli şi, mai ales, râzând.

Trecuse ceva vreme de când nu mai râsesem ţinându-mă cu mâinile de burtă şi era grozav.

Când se termină melodia, cântăreaţa desprinse microfonul din stativ, se linse pe buze şi îl acompanie pe tipul de la pianul electric care interpreta *Lyin' Eyes*[2].

Se formară perechi. Când Rich îşi întinse braţele, m-am apropiat. Doamne Dumnezeule, ce bine era să mă ţină Richie Conklin în braţe!

Camera se învârtea în jurul meu, aşa că am închis ochii şi l-am ţinut strâns. Spaţiul dintre noi se micşorase pentru că micul ring de dans devenise neîncăpător. M-am ridicat chiar pe vârfuri ca să-mi odihnesc capul pe umărul lui, iar el mă strânse mai tare.

Când muzica se opri, Rich zise:

– Hei, chiar nu vreau să merg la aeroport. Dar tu?

Îmi amintesc că am zis că se putea spune că, la acea oră târzie, după o zi lungă de lucru, şi după ce, apropo, băusem o tonă de vin, aveam destule motive întemeiate de a petrece noaptea în Los Angeles.

---

[1] Un dans pe patru rânduri coreografiat pentru un cântec celebru al anilor 1970, *Electric Boogie* (n.tr.)

[2] În traducere, *Ochii mincinoşi*, melodie a trupei Eagles (n.tr.)

Totuşi, începusem să am îndoieli când i-am înmânat cartea de credit recepţionerului de la Marriott LAX, dar mi-am spus că toate astea nu însemnau nimic. Nu aveam să fac nimic altceva decât să merg la mine în cameră şi să dorm. Atât.

Eu şi Rich am stat fiecare în alt colţ al liftului, despărţiţi de un cuplu cu un aer obosit, în timp ce cabina silenţioasă urcă încet cele zece etaje. Nu-mi plăcea să recunosc, dar tânjeam să fiu în braţele lui.

– Noapte bună, Rich, i-am urat când am ieşit din lift. Apoi m-am întors cu spatele la el şi am introdus cartela de acces în încuietoare, conştientă că şi el făcea acelaşi lucru la o uşă de vizavi.

– Pe mâine-dimineaţă, Lindsay.

– Desigur. Somn uşor, Richie.

Beculeţul verde se aprinse şi mânerul uşii se deschise sub apăsarea mâinii mele.

Capitolul 84

Am închis uşa camerei şi am tras zăvorul, cu mintea tulburată de dorinţă, uşurare şi regret. M-am dezbrăcat şi, peste un minut, sângele îmi pulsa în tâmple sub jetul fierbinte al duşului.

Mi-am şters apoi pielea curată, de un rozaliu aprins cu prosoape pluşate şi mi-am uscat părul. Am şters aburul de pe oglinda de deasupra chiuvetei şi mi-am studiat trupul gol. Arătam încă bine, tânără, atrăgătoare. Sânii îmi erau fermi, abdomenul plat şi părul blond cenuşiu îmi cădea în valuri până mai jos de umeri.

De ce nu mă sunase Joe?

M-am înfăşurat într-un halat alb de baie, m-am dus în dormitor şi mi-am verificat căsuţa vocală a telefonului. Era goală, la fel ca încăpăţânatul meu robot de acasă.

Trecuseră şase zile de când îl văzusem pe Joe.

Oare se terminase într-adevăr totul între noi?

Aveam să-l mai revăd vreodată? De ce nu m-a mai căutat?

Am tras draperiile, am împăturit cuvertura aurie şi am ajustat pernele. M-am întins pe pat ameţită de vin şi de căldura duşului.

Cu ochii închişi, mi-am dat seama că imaginea lui Joe era înlocuită de alte fantezii.

M-am întors înapoi în timp cu doar o jumătate de oră, când Rich mă ţinuse în braţe. Am retrăit clipa în care dansul trecuse dincolo de o experienţă plăcută, când i-am simţit bărbăţia tare lipită de mine, când mi-am pus mâinile în jurul gâtului său şi mi-am apăsat corpul de al lui.

Nu e nimic rău în a avea aceste sentimente, mi-am spus. Eram doar un om, la fel şi el, şi amândoi reacţionam în mod natural la faptul că eram singuri împreună...

O bătaie în uşă mă făcu să tresar.

Îmi sări inima în piept când bătaia se auzi din nou.

Capitolul 85

Mi-am strâns cordonul halatului şi am lipăit desculţă până la uşă. L-am văzut pe Rich Conklin pe vizor. Pe cap purta o cască de duş caraghioasă!

Râdeam în timp ce am tras zăvorul şi am deschis uşa cu o mână tremurândă. Conklin era îmbrăcat cu pantaloni, iar cămaşa albastră de bumbac îi era descheiată cam până la a treia coastă. În pumn strângea coada periuţei de dinţi de la hotel. O ţinea ca pe un steag alb.

– Mă întrebam dacă nu ai nişte apă de gură, Lindsay. Am o groază de balsam în coşuleţul-cadou, dar nu şi apă de gură.

Figura lui serioasă, în combinaţie cu cererea trăsnită şi cu casca de duş, mă amuză teribil. Am deschis larg uşa şi am zis:

– Nici eu nu am primit apă de gură, dar cred că am în geantă.

Uşa se închise în urma mea şi, aplecându-mă după geanta pe care o aruncasem pe podea, m-am împiedicat de un pantof.

Rich mă apucă de cot ca să mă echilibreze şi iată-ne. Faţă-n faţă. Ameţiţi. Singuri într-o cameră de hotel din Los Angeles. M-am întins şi i-am scos casca. O şuviţă de păr castaniu-deschis îi căzu peste faţa superbă, iar el lăsă periuţa de dinţi să cadă pe podea. Apoi Rich îşi puse ambele braţe în jurul taliei mele şi mă trase înspre el.

– Nu am decât o singură problemă cu acest aranjament de serviciu, zise el. Una mare.

Rich se aplecă să mă sărute, iar eu mi-am dorit să o facă. Mâinile mele îi încolăciră din nou gâtul şi gura lui o găsi pe a mea. Primul nostru sărut declanşă o explozie chimică.

M-am agăţat de Rich în timp ce el mă aşeza încet pe patul din camera discret luminată. Îmi amintesc cum stăteam întinsă sub el, cu degetele împreunate, mâinile lui apăsându-le pe ale mele de pat, în timp ce el îmi rostea numele cu atâta tandreţe, ah, cu atâta duioşie.

– Am vrut să fim aşa, împreună, de dinainte ca tu să-mi ştii numele.

– Ţi l-am ştiut dintotdeauna.

Tânjeam după el şi aveam tot dreptul să cedez acestui impuls. Dar când tânărul şi frumosul meu partener îmi desfăcu halatul şi îmi atinse sânii cu buzele, o panică îndreptăţită mă lovi ca un fulger trăgând semnalul de alarmă în mintea mea.

Fusese o idee proastă. Foarte proastă.

M-am auzit şoptind:

– Richie, nu.

Mi-am strâns marginile halatului în timp ce Rich se rostogoli pe o parte, îmbujorat şi gâfâind, şi mă privi în ochi.

– Îmi pare rău, îmi zise.

– Nu, să nu-ţi pară. I-am luat mâna şi am dus-o la obrazul meu, acoperindu-o cu a mea. Şi eu îmi doresc acest lucru la fel de mult ca tine. Dar suntem parteneri, Rich. Trebuie să ne purtăm de grijă unul altuia. Doar că... nu aşa.

Oftă când i-am zis:

– Nu putem să mai încercăm asta niciodată.

Capitolul 86

În dimineaţa fără soare de după întoarcerea noastră din Los Angeles băteam cu ciocănelul în uşa de la Westwood Registry. Conklin se afla lângă mine când un bărbat cu faţa rotundă deschise uşa. Avea cam cincizeci de ani, părul blond înspre cărunt şi ochi cenuşii şi limpezi care mă priveau plini de curiozitate din spatele ochelarilor fără rame, suspendaţi pe un nas ascuţit ca un plisc.

Avusese oare ceva de-a face cu răpirea lui Madison Tyler?

Ştia unde se află aceasta?

I-am arătat insigna şi m-am prezentat pe mine şi pe partenerul meu.

– Da, eu sunt Paul Renfrew, zise bărbatul de la uşă. Dumneavoastră sunteţi detectivii care au fost aici în urmă cu câteva zile?

I-am răspuns că noi suntem şi că avem câteva întrebări despre Paola Ricci.

Renfrew ne pofti înăuntru. L-am urmat pe bărbatul spilcuit, de-a lungul holului îngust, şi apoi pe uşa verde care fusese încuiată cu lacăt când o văzusem ultima oară.

– Vă rog, luaţi loc, vă rog, ne invită Renfrew.

Prin urmare, eu şi Conklin ne-am aşezat fiecare pe una din cele două canapele micuţe care se uneau în unul dintre colţurile biroului confortabil al lui Renfrew în timp ce acesta îşi trase un scaun.

– Presupun că vreţi să ştiţi unde eram când a fost răpită Paola, zise Renfrew.

– Ar fi un început, aprobă Conklin. Arăta obosit. Cred că amândoi arătam aşa.

Renfrew scoase un carneţel îngust din buzunarul de la piept, un fel de agendă subţire din perioada anterioară apariţiei computerelor de buzunar. Fără să fie întrebat, ne dădu un scurt raport verbal despre întâlnirile sale la nord de San Francisco din ziua morţii Paolei, din cea de dinainte şi din cea de după, şi numele potenţialilor clienţi cu care se întâlnise.

– Pot să vă fac o fotocopie după asta, se oferi el.

Pe o scară de la unu la zece, zece fiind o alarmă de gradul zero, indicatorul din stomacul meu arăta şapte. Renfrew părea prea pregătit, părea că repetase prea bine.

Am acceptat fotocopia lui Renfrew şi l-am întrebat unde se afla soţia sa în aceeaşi perioadă.

– Călătoreşte „la pas" prin Germania şi Franţa, îmi spuse Renfrew. Nu am un itinerar exact deoarece îl stabileşte pe parcurs, dar o aştept să sosească acasă săptămâna viitoare.

– Vă puteţi gândi la cineva care ar fi vrut să le facă rău Paolei sau lui Madison? l-am întrebat eu.

– În nici un caz, ne asigură Renfrew. De fiecare dată când deschid televizorul văd un alt reportaj despre o răpire. E aproape ca o epidemie, zise el. Paola era o fată încântătoare şi moartea ei m-a afectat foarte mult. Toată lumea o iubea. Pe Madison nu am întâlnit-o decât o dată, continuă Renfrew. De ce i-ar face cineva ceva unui copil atât de adorabil? Pur şi simplu nu ştiu. Moartea ei e o tragedie cumplită.

– Ce vă face să credeţi că Madison e moartă? am sărit eu.

– Nu e? Am presupus doar... Îmi pare rău, m-am înşelat. Chiar sper să o găsiţi în viaţă.

Tocmai plecam de la Westwood Registry când administratorul agenţiei lui Renfrew, Mary Jordan, se ridică de la birou şi ne urmă până la uşă.

Ajunşi în aerul rece şi umed, îmbibat de miros de peşte care venea de la piaţa din apropiere, Jordan îmi puse mâna pe braţ.

– Vă rog, zise ea grăbită, duceţi-mă undeva unde putem vorbi. Am ceva să vă spun.

Capitolul 87

Cincisprezece minute mai târziu eram la sediu. Eu şi Conklin ne-am aşezat împreună cu Mary Jordan în cantina aglomerată şi posomorâtă. Mary îşi încleştă mâna pe cana de cafea fără a sorbi din ea.

– După ce aţi plecat acum câteva zile, înainte ca domnul Renfrew să se întoarcă din călătorie, am decis să fac nişte cercetări. Şi am găsit asta, ne spuse, scoţând din poşetă o foaie de contabilitate tipizată. E din Registru. Aşa îi spun ei.

– Unde ai găsit asta, Mary? întrebă Conklin.

– Am găsit cheia de la biroul privat al soţilor Renfrew. Acolo ţin Registrul.

Am sunat la biroul procurorului şi am dat de adjunctul procurorului districtual, doamna Kathy Valoy. I-am spus despre ce e vorba şi mi-a promis că va coborî într-un minut.

Valoy era una dintre acele persoane care vorbesc serios când zic „într-un minut". Îşi făcu apariţia în cantină, iar eu i-am făcut cunoştinţă cu Mary Jordan.

– V-a cerut sergentul Boxer sau ofiţerul Conklin să sustrageţi aceste materiale?

– Nu, bineînţeles că nu.

– Dacă v-a cerut cineva să furnizaţi aceste materiale, explică Valoy, ar însemna că sunteţi un informator al poliţiei şi va trebui să excludem ca probă registrul din care provin, în caz că se va ajunge la un proces.

– Am făcut totul din proprie iniţiativă, îi spuse Jordan procurorului adjunct. Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Valoy zâmbi şi zise:

– Lindsay, ar trebui să luăm prânzul împreună cândva.

Îmi făcu semn cu mâna şi ieşi din cantină.

I-am cerut lui Mary permisiunea să văd hârtia, iar ea mi-a înmânat un tabel cu câteva titluri pe primul rând: PLASAMENTE, CLIENŢI, PLĂŢI – toate intrările fiind datate în anul calendaristic curent.

Lista plasamentelor era compusă din nume de femei, majoritatea străine. Numele clienţilor aveau în general un „domnul şi doamna" în faţă, iar plăţile înregistrate se ridicau la câteva mii de dolari fiecare.

– Toate aceste fete au fost plasate la familiile astea în anul în curs? am întrebat.

– Vă mai amintiţi, zise Mary, v-am povestit că o fată pe nume Helga, una dintre bonele agenţiei, a dispărut cu vreo opt luni în urmă, pe când aveau sediul în Boston?

– Îmi amintesc.

– Ei bine, am căutat-o în Registru. Aici e, zise ea, împungând pagina cu arătătorul. Helga Schmidt. Şi sunt trecuţi aici şi cei pentru care lucra. Penelope şi William Whitten.

– Continuă, zise Conklin.

– Registrele arată că soţii Whitten au un copil pe nume Erica. E o minune a matematicii, rezolvă probleme de şcoală primară la doar patru ani. I-am căutat pe soţii Whitten pe internet şi am găsit acest interviu în *Boston Globe*.

O altă foaie de hârtie apăru din poşeta lui Mary Jordan. Aceasta puse pe masă un articol de ziar, îl întoarse ca să-l putem citi şi apoi ne făcu rezumatul în timp ce noi îl parcurgeam:

– Articolul a apărut în secţiunea de Viaţă şi Stil, din mai anul trecut. Domnul Whitten e somelier şi el şi soţia sa au fost intervievaţi acasă. Chiar aici, făcu Jordan indicând un paragraf de la sfârşitul articolului, domnul şi doamna Whitten îi spun reporterului că fiica lor Erica a plecat să locuiască cu sora doamnei Whitten în Anglia. Că a fost înscrisă la o şcoală privată. Şi asta mi se pare tare, tare ciudat, adăugă Jordan. De-a dreptul incredibil.

Soţii Whitten au angajat o bonă. Bona a plecat brusc şi soţii Whitten şi-au trimis fiica în Europa? Erica are doar patru ani! Soţii Whitten îşi permit orice fel de guvernante sau de profesori particulari chiar aici. De ce să-şi trimită fetiţa de acasă?

Eu şi Rich am schimbat o privire în timp ce Jordan continuă:

– Poate că nu aş fi luat în seamă toată povestea, dacă nu ar fi intervenit moartea Paolei şi răpirea lui Maddy. Pur şi simplu nu cred că Erica Whitten trăieşte în Anglia. Credeţi că sunt nebună?

– Ştii ce cred eu, Mary? am zis. Cred că ai instinctul unui poliţist bun.

Capitolul 88

Jacobi tuşea convulsiv lângă mine. Aerul era albastru de la fumul nenorocitului de trabuc al lui Tracchio şi telefonul cu difuzor cârâia pe biroul acestuia.

Eram în legătură telefonică cu casa familiei Whitten din Boston, apoi agentul FBI Dave Stanford reveni pe linie.

– Soţii Whitten sunt evident tulburaţi, zise el, dar am reuşit să scot de la ei întreaga poveste. Fiica lor cea mai mică, Erica, a fost răpită împreună cu bona ei, Helga Schmidt, cu opt luni în urmă.

Asta să fie oare? În sfârşit, un fir care avea legătură cu cazul Ricci/Tyler?

Dar dacă Erica fusese răpită cu opt luni în urmă, de ce nu au raportat soţii Whitten dispariţia ei la poliţie?

– Nimeni nu a văzut când au fost răpite, continuă Stanford, dar soţii Whitten au găsit un bilet sub uşă la vreo oră după ce Erica şi Helga ar fi trebuit să ajungă acasă de la şcoală. Vreo şase fotografii au fost lăsate împreună cu biletul.

– Era un bilet de răscumpărare? întrebă Macklin, stăpânindu-şi tremurul vocii.

– Nu chiar. Aveţi un fax acolo?

Tracchio îi dădu lui Stanford numărul de fax. Pe fundal se auzeau voci din casa familiei Whitten – un bărbat şi o femeie care se certau pe un ton scăzut, dar precipitat. Vocea femeii îl îndemna:

– Haide, Bill. Spune-le.

– Vi-l prezint tuturor pe Bill Whitten, zise Stanford.

Bill Whitten ne salută şi Tracchio se prezentă pe el şi echipa la modul general. Frica şi furia îl sugrumau pe Whitten şi vocea lui suna ca un orăcăit strangulat.

– Trebuie să înţelegeţi ce efect are asupra noastră ceea ce faceţi dumneavoastră, zise el. Ei ne-au spus că dacă sunăm la poliţie ne vor ucide fetiţa. Am putea avea microfoane în casă! S-ar putea să ne privească chiar acum. Înţelegeţi?

Faxul din spatele biroului lui Tracchio scoase cu zgomot o foaie de hârtie în tăviţă.

– Aşteptaţi o secundă, zise Tracchio, ridicând hârtia din fax. O puse pe birou ca s-o citim.

ERICA E LA NOI. CONTACTAŢI AUTORITĂŢILE ŞI VA MURI.
DACĂ SIMŢIM VREUN PERICOL, VA MURI.
ŞI APOI ÎL VOM LUA PE RYAN.
SAU PE KAYLA. SAU PE PATTY.
PĂSTRAŢI TĂCEREA ŞI ERICA VA FI TEAFĂRĂ. VEŢI PRIMI O FOTOGRAFIE CU EA ÎN FIECARE AN. S-AR PUTEA SĂ PRIMIŢI CHIAR ŞI UN TELEFON. S-AR PUTEA CHIAR SĂ VINĂ ACASĂ.
FIŢI DEŞTEPŢI. PĂSTRAŢI TĂCEREA.
TOŢI COPIII VOŞTRI VOR TRĂI ŞI VĂ VOR MULŢUMI.

Biletul era vechi de opt luni, dar limbajul plin de cruzime făcea ca groaza să devină palpabilă. Părea la fel de proaspăt ca şi cum răpirea abia se petrecuse.

Şocul se întipărise pe feţele tuturor celor adunaţi în jurul biroului, dar Macklin fu cel care înşfăcă hârtia, strângând-o de parcă ar fi răsucit gâtul criminalului prin intermediul ei.

Tracchio luă o a doua pagină din fax.

– Pozele sunt neclare, îi spuse Tracchio lui Stanford.

– Erica a fost fotografiată pe un fundal alb îmbrăcată cu hainele pe care le purta la momentul răpirii. Celelalte fotografii sunt instantanee cu copiii mai mari ai familiei Whitten, făcute la şcoală. Şi mai e una cu Kayla pozată prin geamul dormitorului ei. Vom trimite la analiză întregul pachet.

Sigur, mă gândeam eu, vor încerca să colecteze amprente şi urme de pe plic şi de pe conţinutul acestuia, dar ceea ce Stanford

nu spunea de faţă cu soţii Whitten era că ADN-ul şi datele fiecărui cadavru neidentificat din ţară vor fi comparate cu cele ale Helgăi Schmidt şi ale Ericăi Whitten.

Nu exista nici cea mai mică îndoială în mintea mea că scrisoarea şi fotografiile erau un tertip menit să le câştige timp.

Erica Whitten şi Helga Schmidt erau moarte amândouă.

Dar ce câştigaseră răpitorii?

Ce voiau?

În faţa ochilor mi se derulau imagini cu fetiţe şi bone neajutorate, când îmi sună telefonul. Era inspectorul Paul Chi care-mi spuse:

– Tocmai am primit un apel de urgenţă la birou. Cineva a fost atacat la Blakely Arms.

Capitolul 89

Eu şi Conklin am coborât din liftul de la Blakely Arms în holul mochetat de la etajul şase şi am văzut doi poliţişti stând puţin mai încolo, în faţa uşii apartametului 6G. L-am recunoscut pe ofiţerul Patrick Noonan care se pregătea să se transfere la Omoruri.

– Ce s-a întâmplat aici, Noonan?

– O afacere sângeroasă, sergente. Numele victimei e Ben Wyatt. Locuieşte în clădire de vreun an.

Conklin ridică banda de semnalizare şi se aplecă pe sub ea, în timp ce Noonan continuă să vorbească.

– Atacatorul a intrat pe uşă, îmi spuse Noonan. Fie uşa era deschisă, fie victima l-a lăsat să intre, fie infractorul avea cheie.

– Cine a anunţat poliţia?

– Femeia de vizavi. Virginia Howsam. H-o-w-s-a-m.

Împreună cu Conklin am intrat în apartamentul mobilat în stil minimalist. Pe parchetul de stejar lustruit, o băltoacă întunecată înconjura capul bărbatului ca o aură de sânge.

Era un bărbat de rasă neagră, de vreo treizeci de ani, cu o condiţie fizică excelentă, îmbrăcat cu pantaloni scurţi, cu un tricou gri şi cu pantofi de sport. Zăcea întins pe partea stângă lângă o bandă de alergare.

M-am aplecat să mă uit mai bine. Avea ochii închişi şi respira cu greutate – dar era încă în viaţă.

Paramedicii intrară cu un zăngănit, se îngrămădiră în jurul victimei, numărară până la trei şi-l ridicară pe targa cu roţi.

Paramedicul care se afla în apropierea mea zise:

– E inconştient. Îl ducem la San Francisco General. Vă daţi, vă rog, la o parte, doamnă sergent! Mulţumesc.

Sirenele urlau pe Townsend Street în timp ce Charlie Clapper şi doi dintre criminaliştii săi intrară în sufrageria lui Wyatt şi traversară camera până la bandă.

– I-a fost tăiată cureaua, zise Clapper, arătându-mi locul tăieturii „curate", făcute parcă cu un cuţit ascuţit. Ai văzut victima? m-a întrebat.

– Da. E în viaţă, Charlie. Cel puţin pentru moment. Se pare că a fost lovit puternic din spate.

Ca şi în cazul lui Irene Wolkowski, instrumentul necunoscut folosit pentru a-i zdrobi craniul lui Ben Wyatt nu se afla în apartament. Şi, tot ca în cazul Wolkowski, aproape nimic de la locul crimei nu fusese deranjat.

Fără nici o îndoială, exista o legătură între atacuri care făcea ca teroarea să fie ceva aproape la ordinea zilei în Blakely Arms.

Care era legătura? Ce naiba se petrecea?

Capitolul 90

Vecina de vizavi a lui Ben Wyatt, Virginia Howsam, era o femeie între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani care lucra noaptea la un club din oraş. Ne spuse că Wyatt era broker şi că era un bărbat de treabă căruia nici un om normal la cap nu ar fi vrut să-i facă rău.

I-am mulţumit domnişoarei Howsman pentru ajutor şi am luat-o pe scara de incendiu, gândindu-ne că poate cei care locuiau sub apartamentul lui Wyatt au auzit zgomote care să ne ajute să stabilim ora atacului.

Conklin cobora scările în spatele meu când telefonul îmi sună la şold. Am întins mâna după el şi am văzut numărul lui Dave Stanford pe ecran.

– Boxer la telefon.

– Am veşti bune pentru tine.

I-am făcut semn lui Conklin să-şi apropie urechea de telefon ca să auzim amândoi.

– Ai veşti despre Erica Whitten?

– Nu, dar m-am gândit că ţi-ar face plăcere să afli că Charlie Ray şi-a băut ciocolata caldă cu multă frişcă şi doarme acum în patul lui, chicoti Stanford.

– Minunat, Dave! Ce s-a întâmplat?

Stanford mi-a povestit că soţul unei femei depresive mărturisise. Copilul lor murise subit în somn în urmă cu câteva săptămâni.

– Femeia care l-a luat pe Charlie era copleşită de durere, zise Stanford. Conducea pe stradă şi l-a văzut pe Charlie trăgând cu ochiul peste gard. A oprit şi l-a înhăţat.

– E în custodia poliţiei?

– Da, dar nu e ea persoana pe care o căutăm, Lindsay. N-are nici o legătură cu Erica Whitten sau cu Madison Tyler. Ia antidepresive sub supravegherea unui medic şi ieri a fost prima dată când a ieşit din casă de la moartea copilului.

I-am mulţumit lui Stanford şi am închis telefonul. Conklin era lângă mine. M-am uitat în ochii lui şi le-am simţit văpaia.

– Deci nu avem nimic, zise Rich.

– Ba avem ceva, am zis, continuând să cobor scările. Avem un criminal în libertate în blestemata asta de clădire. În ceea ce o priveşte pe Madison Tyler, avem o altă pistă care nu duce nicăieri.

Capitolul 91

Mickey Sherman stătea lângă Alfred Brinkley la masa apărării, încercând să se facă înțeles de clientul său prin ceața indusă de medicamentele pe care le lua. Bietul găgăuță era la fel de vioi ca o legumă.

– Fred. Fred. Sherman îl scutură de umăr pe clientul său. Fred, astăzi începem să prezentăm cazul apărării, înțelegi? Deci o să chem martori care să garanteze pentru caracterul tău.

Brinkley încuviință din cap.

– O să-l chemi pe medicul meu să depună mărturie.

– Exact. Doctorul Friedman va vorbi despre starea sănătății tale mintale, să nu te superi. E de partea ta.

– Vreau să am ocazia să spun povestea din punctul meu de vedere.

– Vom vedea. Încă nu știu dacă va fi nevoie să depui mărturie.

Asistentul lui Mickey îi dădu un bilet prin care-l anunța că toți martorii erau prezenți. Apoi aprodul rosti cu un glas puternic:

– Ridicați-vă, vă rog, iar judecătorul intră în sala de judecată prin ușa din spatele podiumului.

Jurații intrară în șir indian și se așezară.

Era a patra zi din procesul lui Alfred Brinkley și ședința fu deschisă.

– Domnule Sherman, zise judecătorul Moore, sunteți pregătit cu primul martor?

– Apărarea îl cheamă pe domnul Isaac Quintana.

Quintana purta câteva rânduri de haine ciudate, dar privirea îi era limpede și zâmbi când se așeză în boxa martorilor.

– Domnule Quintana, începu Sherman.

– Spuneţi-mi Ike, zise martorul. Toţi îmi spun aşa.

– O să-ţi spun Ike, atunci, încuviinţă Mickey amabil. De unde îl cunoşti pe domnul Brinkley?

– Am fost la Napa State împreună.

– Aia nu e o universitate, nu-i aşa? zise Sherman, zâmbindu-i martorului şi zornăind monedele din buzunar.

– Nu, e o casă de nebuni, răspunse Ike zâmbind larg.

– E un spital de stat pentru bolnavi mintal, nu-i aşa?

– Sigur.

– Ştii de ce era Fred la Napa State?

– Desigur. Era deprimat. Nu voia să mănânce. Nu voia să se ridice din pat. Avea coşmaruri teribile. Ştiţi, sora sa murise şi, când s-a internat la Napa, a fost pentru că nu mai voia să trăiască.

– Ike, de unde ştiai că Fred era deprimat şi că avea tendinţe sinucigaşe?

– Mi-a spus el. Şi ştiam că ia antidepresive.

– Şi cât timp ai petrecut împreună cu Fred?

– Vreo doi ani.

– Te-ai înţeles bine cu el?

– Oh, desigur. Era un tip tare drăguţ. De asta ştiu că nu a vrut să-i ucidă pe oamenii aceia de pe feribot...

– Obiecţie! Onorată instanţă, n-are legătură cu întrebarea, strigă Yuki. Cer ca ultima afirmaţie a martorului să nu fie luată în considerare.

– Se susţine. Din ordinul curţii.

– Ike, zise Sherman pe un ton încurajator, a devenit vreodată Fred Brinkley violent în perioada pe care aţi petrecut-o împreună?

– Doamne, nu. Cine v-a spus aşa ceva? Era foarte relaxat. E efectul medicamentelor. Iei o pastilă şi nu mai eşti chiar nebun.

Capitolul 92

Yuki se ridică de la masa acuzării şi-şi netezi cutele fustei cu dungi fine, gândindu-se că Quintana arăta ca o păpuşă din cârpe, cu zâmbetul lui trăsnit şi cu ţinuta care-ţi lăsa impresia că poartă pe el o întreagă piaţă de vechituri.

Părea să facă o impresie bună. Juraţii zâmbeau, îl simpatizau şi-l simpatizau şi pe Brinkley prin asociere.

– Domnule Quintana, începu Juki, de ce eraţi internat la Napa State?

– Sufăr de tulburare obsesiv-compulsivă. Nu e periculoasă sau ceva de genul ăsta. Doar că îmi ocupă tot timpul pentru că mereu colecţionez lucruri şi verific...

– Vă mulţumesc, domnule Quintana. Şi sunteţi şi psihiatru?

– Nu. Dar cunosc câţiva, cu siguranţă.

Yuki zâmbi auzind chicotelile juriului. Ar fi fost dificil să demonteze mărturia lui Quintana fără să întoarcă juriul împotriva ei.

– Cu ce vă ocupaţi, domnule Quintana?

– Spăl vase la localul Jade Café de pe Bryant Street. Dacă vrei curăţenie, nu poţi găsi pe cineva mai bun la spălat vase decât o persoană cu tulburări obsesiv-compulsive.

– Înţeleg ce vreţi să ziceţi, spuse Yuki în timp ce din public se auziră râsete. Aveţi studii medicale?

– Nu.

– Şi, în afară de ziua de azi, când l-aţi văzut ultima dată pe domnul Brinkley?

– Acum vreo cincisprezece ani. A fost externat de la Napa cam prin 1988.

– Nu l-aţi mai contactat de atunci?

– Nu.

– Deci nu aţi avea cum să ştiţi dacă şi-a făcut două lobotomii şi un transplant de inimă de când l-aţi văzut ultima dată?

– Ha-ha, ce amuzant! Hm, e adevărat ce aţi spus?

– Ce vreau să spun, domnule Quintana, e că băiatul de şaisprezece ani pe care dumneavoastră îl numiţi „un tip foarte drăguţ" se poate să se fi schimbat. Dumneavoastră sunteţi acelaşi de acum cincisprezece ani?

– Păi, am mult mai multe lucruri adunate.

Din public izbucniră hohote de râs; chiar şi juraţii chicoteau, un pic mai pe ascuns. Yuki zâmbi şi ea ca nu cumva să arate că, Doamne fereşte, nu avea simţul umorului.

După ce se reinstaură liniştea, zise:

– Când aţi spus că domnul Brinkley era nebun, asta era opinia dumneavoastră în calitate de prieten, nu? Nu voiaţi să spuneţi că acesta se încadra în definiţia legală a lipsei de discernământ? Că nu putea discerne între bine şi rău?

– Nu. Nu mă pricep la aşa ceva.

– Mulţumesc, domnule Quintana. Nu mai am alte întrebări.

Capitolul 93

Următorul martor al lui Sherman, doctorul Sandy Friedman, parcurse culoarul îndreptându-se spre boxa martorilor. Era un bun psihiatru, educat la Harvard. De fapt, chiar arăta ca un psihiatru, cu ochelarii lui de firmă, papionul de la Brooks Brothers şi aducând puţin cu Liam Neeson.

– Domnule doctor Friedman, zise Sherman după ce martorul depuse jurământul şi se prezentă, aţi avut ocazia să-l consultaţi pe domnul Brinkley?

– Da, de trei ori de când a fost arestat în vederea procesului.

– I-aţi pus un diagnostic?

– Da. După părerea mea, domnul Brinkley suferă de tulburare schizoafectivă.

– Puteţi să ne spuneţi ce înseamnă asta?

Friedman se lăsă în scaun pregătindu-şi răspunsul. Apoi explică:

– Tulburarea schizoafectivă este o tulburare de gândire, dispoziţie sau comportament care implică elemente de schizofrenie paranoidă. Poate fi considerată un tip de tulburare bipolară.

– „Bipolar" înseamnă „maniaco-depresiv"? întrebă Sherman.

– „Bipolar" înseamnă că persoanele care suferă de tulburare schizoafectivă au urcuşuri şi coborâşuri: disperare şi depresie – şi hiperactivitate sau manie, dar aceste persoane pot adesea să-şi ţină boala sub control o lungă perioadă de timp şi să se integreze mai mult sau mai puţin în societate.

– E tipic să audă voci, domnule doctor?

– Da, la mulţi dintre ei. Acesta e unul dintre aspectele schizoide ale bolii.

– Voci ameninţătoare?

– Da. Friedman zâmbi. Aceasta e paranoia.

– V-a mărturisit domnul Brinkley că el credea că oamenii de la televizor vorbesc cu el?

– Da. Şi acesta e un simptom destul de comun al tulburării schizoafective – un exemplu al ruperii de realitate. Şi paranoia îl face să creadă că vocile i se adresează lui.

– Puteţi să explicaţi, vă rog, la ce vă referiţi când spuneţi „rupere de realitate"?

– Desigur. De la declanşarea bolii domnului Brinkley în adolescenţă, a existat tot timpul o deformare a felului în care acesta gândeşte şi acţionează, în felul în care-şi exprimă emoţiile. Şi, cel mai important, în felul în care percepe realitatea. Acesta e elementul psihotic – incapacitatea de a deosebi ce e real de ce e imaginar.

– Vă mulţumesc, domnule doctor Friedman, zise Sherman. Revenind acum la evenimentele recente datorită cărora este judecat domnul Brinkley. Ce puteţi să ne spuneţi despre asta?

– În cazul tulburării schizoafective, există de obicei un factor care cauzează precipitarea comportamentului patologic. După părerea mea, în cazul domnului Brinkley acest factor a intervenit când a fost concediat. Pierderea rutinei, evacuarea ulterioară din apartament, toate acestea i-au agravat boala.

– Înţeleg. Domnule doctor, v-a vorbit domnul Brinkley despre împuşcăturile de pe feribot?

– Am aflat în ultima noastră şedinţă de terapie că domnul Brinkley nu mai fusese pe o ambarcaţiune de la vârsta de şaisprezece ani, când sora lui a murit într-un accident de navigaţie. În ziua când a avut loc incidentul de pe feribot, a mai existat un alt factor agravant. Domnul Brinkley a văzut o barcă cu pânze. Şi asta a declanşat evenimentul. Pe înţelesul tuturor, asta l-a făcut să-şi iasă din pepeni. Nu mai putea să distingă între iluzie şi realitate.

– V-a spus domnul Brinkley că auzea voci pe feribot?

– Da, a zis că îl îndemnau să ucidă. Trebuie să înţelegeţi că Fred simte o mânie cumplită, ascunsă, în legătură cu moartea surorii sale şi asta s-a manifestat printr-o răbufnire de furie. Oamenii aceia de pe feribot nu erau reali pentru el. Erau doar un fundal pentru halucinaţiile lui. Vocile reprezentau realitatea lui şi singurul mod în care le putea opri era să se supună lor.

– Domnule doctor Friedman, zise Sherman, atingându-şi buza de sus cu arătătorul, puteţi declara cu un grad rezonabil de certitudine că, atunci când domnul Brinkley a dat ascultare vocilor şi a împuşcat pasagerii de pe feribot, acesta nu putea distinge între bine şi rău?

– Da. Bazându-mă pe discuţiile pe care le-am avut cu domnul Brinkley şi pe cei douăzeci de ani de experienţă cu pacienţi cu deficienţe mintale grave, părerea mea este că, în momentul în care i-a împuşcat pe acei oameni, Alfred Brinkley suferea de o boală sau de o deficienţă mintală care l-a împiedicat să distingă binele de rău. Sunt absolut convins de acest lucru.

Capitolul 94

David Hale împinse un bileţel spre Yuki – un buldog uriaş desenat cu o zgardă cu ţepi şi salivă picurându-i din bot. Într-o bulă de dialog era scris: „Pe ei!"

Yuki zâmbi gândindu-se la Len Parisi proţăpit în mijlocul sălii de judecată cu lambriuri de stejar, făcându-l ferfeniţă pe psihiatrul angajat de Mickey Sherman.

Făcu un cerc în jurul desenului şi trase o linie dedesubt. Apoi se ridică şi începu să vorbească înainte de a ajunge la podium.

– Domnule Friedman, sunteţi destul de cunoscut ca expert care depune mărturie în diverse cazuri, nu-i aşa?

Friedman răspunse că, în ultimii douăzeci de ani, depusese mărturie şi de partea acuzării, şi de cea a apărării.

– În acest caz, v-a angajat echipa apărării?

– Da, aşa e.

– Şi cu cât aţi fost plătit?

Friedman se uită în sus la judecătorul Moore care-l privi la rândul său.

– Vă rog să răspundeţi la întrebare, domnule doctor Friedman.

– Am primit în jur de opt mii de dolari.

– Opt mii de dolari. Aşa. Şi de cât timp îl trataţi pe domnul Brinkley?

– Domnul Brinkley nu a fost, practic, pacientul meu.

– Aha, făcu Yuki. Atunci, daţi-mi voie să vă întreb, puteţi să diagnosticaţi pe cineva care nu v-a fost pacient?

– Am avut trei şedinţe cu domnul Brinkley în timpul cărora l-am supus şi la o serie de teste psihologice. Şi da, pot să-l

evaluez pe domnul Brinkley fără să fi fost pacientul meu, i-o întoarse Friedman.

– Deci, pe baza testelor şi a celor trei întâlniri, credeţi că acuzatul era incapabil să distingă binele de rău când a comis acele crime?

– Corect.

– Nu cumva i-aţi făcut o radiografie şi aţi găsit o tumoare care-i apasă pe o parte a creierului?

– Nu, sigur că nu.

– De unde ştim noi atunci că domnul Brinkley nu a mințit şi a „păcălit" testele ca să nu fie găsit vinovat de crimă?

– Nu ar putea să facă aşa ceva, zise Friedman. Vedeţi, întrebările testului sunt ca un detector de minciuni integrat. Sunt repetate în diverse variante şi, dacă răspunsurile sunt aceleaşi, pacientul spune adevărul.

– Domnule doctor, dumneavoastră folosiţi acele teste pentru că nu aveţi cum să ştiţi sigur ce e în mintea pacientului, nu-i aşa?

– Păi, concluziile se trag pe baza comportamentului.

– Înţeleg. Domnule doctor Friedman, cunoaşteţi termenul legal de „conştiinţă vinovată"?

– Da. Se referă la acţiunile pe care le poate întreprinde o persoană şi care ne arată că persoana respectivă e conştientă că faptele pe care le-a săvârşit sunt greşite.

– Bine spus, domnule doctor, aprobă Yuki. Atunci, dacă cineva împuşcă cinci oameni şi apoi fuge, cum a făcut domnul Brinkley, nu indica asta o conştiinţă vinovată? Nu arată că domnul Brinkley ştia că făcuse un lucru greşit?

– Uite ce e, domnişoară Castellano, o persoană în stare psihotică nu acţionează complet lipsit de logică. Oamenii de pe feribot strigau, se îndreptau spre el cu intenţia de a-l răni. A fugit. Majoritatea dintre noi ar fi fugit în acea situaţie.

Yuki se uită pe furiş la David care dădu din cap în semn de încurajare. Îşi dorea ca acesta să-i transmită telepatic ceva cu care să-l prindă pe Friedman pentru că ea nu avea nici o idee.

Dar apoi îi veni una.

– Domnule doctor Friedman, instinctul dumneavoastră joacă vreun rol în evaluările pe care le faceţi?

– Păi, desigur. Instinctul – sau intuiţia –, cum vreţi să-i spuneţi, se bazează şi pe multă experienţă. Aşa că, da, am apelat la instinct, dar şi la proceduri psihologice formale în evaluarea mea.

– Şi aţi determinat dacă domnul Brinkley e sau nu periculos?

– L-am examinat pe domnul Brinkley înainte şi după ce i s-a prescris Risperdal şi, în opinia mea, domnul Brinkley nu e periculos dacă ia medicamentele potrivite.

Yuki îşi puse mâinile pe bara care delimita boxa martorilor, îl privi pe Friedman ţintă în ochi, ignorând tot şi pe toţi din sala de judecată. Vorbele îi izvorâră din frica pe care o simţea de fiecare dată când se uita la monstrul aşezat lângă Mickey Sherman:

– Domnule doctor, dumneavoastră l-aţi examinat pe domnul Brinkley în spatele gratiilor. Gândiţi-vă ce v-ar spune instinctul în următoarele situaţii: V-aţi simţi în largul dumneavoastră să luaţi un taxi împreună cu domnul Brinkley? V-aţi simţi în siguranţă să luaţi cina la el acasă? Să luaţi liftul doar voi doi?

Mickey Sherman sări în picioare.

– Onorată instanţă, obiectez. Întrebările astea ar trebui scoase afară şi împuşcate.

– Se susţine, bombăni judecătorul.

– Am terminat cu acest martor, onorată instanţă, zise Yuki.

Capitolul 95

La ora opt şi treizeci de minute, în acea dimineaţă, Miriam Devine luă maldărul de corespondenţă de pe servanta din hol şi îl duse pe masa unde luau micul dejun.

Cu o seară în urmă ea şi soţul ei de-abia se întorseseră acasă, în Pacific Heights, din croazieră: zece zile minunate pe Marea Mediterană, unde, din fericire, luaseră o pauză de la telefoane, televizor, ziare şi facturi.

Ar fi vrut să se ţină departe de lumea reală cel puţin încă vreo două zile, să mai păstreze un pic aerul de vacanţă. Din păcate, nu prea se putea.

Miriam făcu cafea la filtru, dezgheţă şi puse la cuptor chiflele cu scorţişoară şi porni asaltul asupra corespondenţei, punând în teancuri cataloagele pe partea dreaptă a mesei, facturile pe stânga şi restul în faţa cănii ei de cafea.

Când dădu peste plicul alb, simplu, adresat familiei Tyler, îl împinse la baza teancului din faţă şi-şi continuă treaba, scriind cecuri şi aruncând corespondenţa nesolicitată până când intră Jim în bucătărie.

Soţul ei îşi bău cafeaua din picioare, zicând:

– Dumnezeule! Nu vreau să merg la birou. Va fi groaznic chiar dacă nimeni nu ştie că sunt acolo.

– O să fac chiftele la cină, iubitule. Preferatele tale.

– Bine. Am şi eu măcar o bucurie la sfârşitul zilei.

Jim Devine ieşi din casă şi închise uşa de la intrare în urma sa. Miriam termină cu sortatul corespondenţei, clăti vasele şi îi

telefonă fiicei sale înainte de a o suna şi pe vecina de vizavi, Elizabeth Tyler.

– Liz, dragă, eu şi Jim tocmai ne-am întors aseară. Am un plic adresat vouă care a fost livrat aici din greşeală. Treci pe la mine să mai stăm la poveşti.

Capitolul 96

Eram împreună cu Conklin în camera de zi a familiei Tyler. Trecuseră doar cincisprezece minute de când vecina lor, Miriam Devine, le adusese biletul scris de mână de către răpitori.

Avusese efectul emoţional al unei bombe nucleare asupra lui Elizabeth Tyler şi începea să aibă un efect similar asupra mea.

Mi-am amintit că trecusem pe la casa familiei Devine în ziua răpirii. Era o casă în stil victorian, cu faţada de şindrilă, zugrăvită în crem, aproape identică cu cea a familiei Tyler, aflată vizavi de aceasta. Vorbisem cu menajera familiei, Guadalupe Perez. Ne spusese într-o engleză stricată că soţii Devine sunt plecaţi.

Cu nouă zile în urmă nu mi-aş fi imaginat că Guadalupe Perez ar fi luat un plic care fusese strecurat pe sub uşă şi l-ar fi pus la grămadă cu restul corespondenţei soţilor Devine.

Nimeni nu ar fi putut şti, dar tot mă simţeam tristă şi responsabilă.

– Cât de bine îi cunoaşteţi pe soţii Devine? îl întrebă Conklin pe Henry Tyler, care mărşăluia furios în lungul şi-n latul camerei. Pe toţi pereţii şi în fiecare colţişor erau poze cu Madison – poze de când era doar un bebeluş, portrete de familie, instantanee de vacanţă.

– Nu sunt ei vinovaţii, bine? Nu soţii Devine au făcut asta! strigă Tyler. Madison nu mai e, strigă el, ţinându-se cu mâinile de cap în timp ce se preumbla. E prea târziu.

Privirea mi-a căzut din nou pe dulăpior şi pe literele de tipar de pe hârtia albă pe care le puteam citi de la jumătate de metru.

FIICA DUMNEAVOASTRĂ E LA NOI.
DACĂ VEŢI CONTACTA AUTORITĂŢILE VA MURI.
DACĂ SIMŢIM VREUN PERICOL, VA MURI.
ACUM MADISON E SĂNĂTOASĂ ŞI ÎN SIGURANŢĂ ŞI VA RĂMÂNE AŞA CÂT TIMP VEŢI PĂSTRA TĂCEREA.
ACEASTĂ FOTOGRAFIE E DOAR CEA DINTÂI. VEŢI PRIMI O NOUĂ FOTOGRAFIE CU MADISON ÎN FIECARE AN. S-AR PUTEA SĂ PRIMIŢI UN TELEFON. S-AR PUTEA CHIAR SĂ VINĂ ACASĂ.
FIŢI DEŞTEPŢI. PĂSTRAŢI TĂCEREA.
ÎNTR-O BUNĂ ZI MADISON VĂ VA MULŢUMI.

Fotografia cu Madison care însoţea biletul fusese tipărită la o imprimantă personală la aproximativ o oră de la momentul răpirii. Fata părea curată şi nevătămată şi purta haina albastră şi pantofii roşii.

– Ar putea să ştie că nu am primit biletul? Ar putea să ştie că nu am vrut să-l sfidăm?

– Nu ştiu, domnule Tyler, şi n-am cum să ghicesc...

Elizabeth Tyler mă întrerupse şi venele gâtului i se umflară când se sili să vorbească.

– Madison e cea mai inteligentă şi mai fericită fetiţă care poate să existe. Cântă cu vocea. Cântă la instrumente. Are un râs absolut minunat. Oare a fost violată? E legată poate de un pat într-o pivniţă? Îi e foame şi frig? E rănită? Sau poate îngrozită? Ne strigă pe nume? Se întreabă de ce nu venim după ea? Sau a trecut de toate acestea şi e în siguranţă cu Dumnezeu? Doar la astea ne gândim, domnilor poliţişti. Trebuie să ştim ce s-a întâmplat cu fata noastră. Trebuie să vă străduiţi mai mult decât aţi crezut vreodată că puteţi, îmi spuse Elizabeth Tyler. Trebuie să o aduceţi pe Madison acasă.

Capitolul 97

Pe biroul meu se afla o pungă pentru dovezi cu biletul răpitorului aşezat în aşa fel încât eu şi Conklin puteam amândoi să-l citim.

DACĂ VEŢI CONTACTA AUTORITĂŢILE, VA MURI.
DACĂ SIMŢIM VREUN PERICOL, VA MURI.

Eram încă zdruncinaţi de acele cuvinte şi nu puteam scăpa de sentimentul extrem de dureros că, lucrând la cazul Ricci/Tyler, se putea să fi cauzat moartea lui Madison.

Când Dave Stanford sosi pe la prânz, am predat FBI-ului biletul răpitorului. Jacobi comandă o plăcintă de la Presto Pizza. Conklin trase un scaun pentru Stanford şi i-am arătat dosarele noastre.

O oră mai târziu, tot nu aveam decât o singură pistă: soţii Whitten din Boston şi soţii Tyler din Pacific Heights aveau în comun agenţia Westwood Registry.

Am împărţit între noi numele clienţilor pe care Mary Jordan le copiase din Registru şi ne-am apucat de dat telefoane. Când am aruncat ultima hârtiuţă în coşul de gunoi, eram gata de plecare.

Conklin şi Macklin merseră cu Stanford cu maşina. Eu şi Jacobi am făcut pereche, fiind din nou parteneri pentru o zi.

Era plăcut să văd mutra urâtă a lui Jacobi lângă mine, corpu-i greu revărsându-se din scaunul şoferului.

– Scuză-mă că-ţi spun, da' arăţi de parcă ai fi fost trasă pe roată, zise el.

– Cazul ăsta blestemat mă înnebuneşte. Dar dacă tot ai adus vorba, Jacobi, am şi eu o curiozitate: Ţi-a trecut vreodată prin cap să mă minţi când arăt ca naiba?

– Nu cred, nu.

– Cred că ăsta e unul dintre lucrurile care-mi plac la tine.

– Ei, nu deveni sentimentală, acuma.

Vină brusc pe Lombard Street, zâmbind larg, şi parcă maşina.

În următoarele cinci ore am localizat şi am intervievat patru clienţi ai agenţiei Westwood Registry şi pe bonele acestora. Pe vremea când soarele învăpăia la apus o brazdă de nori de culoarea vatei pe băţ, ne-am alăturat şi noi lui Macklin şi celorlaţi care se întorseseră deja la sediu.

A fost o şedinţă scurtă pentru că cele douăzeci şi cinci de ore de muncă pe care le adunasem împreună nu scoseseră la iveală decât laude pentru Westwood Registry şi bonele lor de cinci stele aduse din import.

Pe la ora şapte ne-am spus că vom relua totul de dimineaţă. Am traversat Bryant Street, mi-am luat maşina din parcare şi m-am îndreptat spre Portrero Hil.

Felinarele licăreau în tot oraşul când am parcat în faţa casei mele dragi.

Tocmai pusesem mâna pe mânerul uşii de la maşină, când ceva se puse în calea luminii care intra pe geamul uşii din dreapta, aruncându-mă într-un con de umbră.

Inima îmi bătea nebuneşte când am întors capul şi am zărit o siluetă întunecată. A fost nevoie de câteva secunde pentru ca să mă dezmeticesc. Chiar şi aşa, nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Era Joe.

Capitolul 98

Era Joe. Era Joe.

Nu era nimeni pe lume pe care să-mi doresc mai mult să-l văd.

– De cât ori ţi-am spus... am început eu, inima bătându-mi să-mi iasă din piept.

Am coborât din maşină pe stradă şi am trântit uşa.

– Să nu mă apropii pe furiş de un poliţist înarmat?

– Exact. Ai ceva împotriva telefoanelor? Vreo fobie?

Joe zâmbi uşor jenat din locul unde stătea pe trotuar.

– Nici măcar un „Bună"? Eşti dură, Blondino.

– Hai, serios?

Nu mă simţeam prea dură, totuşi. Mă simţeam stoarsă, vulnerabilă, gata să izbucnesc în lacrimi, dar eram hotărâtă să nu las să se vadă nimic din toate astea. M-am încruntat, bătând cu degetele în capota maşinii, dar n-am putut să nu observ cât de bine arăta Joe.

– Îmi pare rău. Mi-am asumat un risc, zise el, cu un zâmbet absolut cuceritor. Speram să te văd. Deci, ce mai faci?

– Cum nu se poate mai bine, am minţit eu. Ştii cum e, ocupată.

– Sigur că ştiu. Apari în toate ziarele, Femeia-Minune.

– Aş zice mai degrabă că ar fi o minune dacă voi reuşi vreodată să rezolv cazul, am zis, râzând fără voie. Dar tu? l-am întrebat, devenind mult mai afectuoasă. Am încetat să mai bat din degete şi m-am aplecat puţin înspre el. Tu ce mai faci?

– Şi eu am fost ocupat.

– Păi cred că am fost amândoi cuminţi.

Am încuiat maşina, dar n-am făcut încă nici un pas spre el. Îmi convenea să existe bucata aia uriaşă de metal între noi.

Fordul meu Explorer pe post de barieră. Îmi dădea răgazul să mă gândesc ce să fac cu Joe.

Joe zâmbi larg şi îmi zise:

– Da, desigur, dar eu voiam să zic că am fost ocupat încercând să încep o nouă viaţă.

Cum adică? Ce-a spus?

Inima îmi zvâcni şi genunchii mi se înmuiară. Am avut o străfulgerare – Joe arăta şi părea să se simtă grozav pentru că se îndrăgostise de altcineva. Trecuse pe la mine pentru că nu putuse să-mi dea vestea la telefon.

– Nu am vrut să te sun până la defintivarea procedurii, zise el şi cuvintele lui mă readuseră în prezent, dar nu pot să obţin toate aprobările pentru cererea mea atât de repede cum mi-aş dori.

– Despre ce tot vorbeşti?

– Am cerut transferul la San Francisco, Lindsay.

Am fost copleşită de uşurare. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, privind ţintă la Joe. Imaginile se succedau rapid, fără voia mea şi fără să le pot opri, crâmpeie din lunile noastre de iubire pătimaşă. Totuşi, nu partea romantică îmi stăruia cel mai mult în minte. Mai degrabă, momentele de intimitate casnică, Joe cântând sub duş, eu privind pe furiş în oglindă la începutul lui de chelie. Şi felul în care se ghemuia deasupra bolului cu cereale ca şi cum cineva i l-ar fi putut lua, pentru că crescuse într-o casă cu şase fraţi şi surori şi nici unul dintre ei nu avea drepturi exclusive asupra vreunui lucru. M-am gândit că Joe era singura persoană din viaţa mea care mă lăsa să-mi descarc sufletul şi nu se aştepta să fiu eu tot timpul cea puternică. Şi da, bine, mi-a trecut prin minte felul în care se purta cu trupul meu atunci când făceam dragoste, făcându-mă să par mică şi nespus de uşoară, şi cum mă simţeam în cea mai deplină siguranţă când adormeam în braţele lui.

– Mi s-au dat asigurări, dar nimic concret...Vocea i se stinse treptat uitându-se la mine. Dumnezeule, Lindsay, zise, habar n-ai cât de dor mi-a fost de tine.

Vântul care bătea de peste golf îmi usca lacrimile de pe obraji şi mă simţeam plină de recunoştinţă pentru neaşteptatul

dar al acelei vizite şi al nopţii care avea să vină. Mai aveam o sticlă întreagă de Courvoisier în dulapul cu băuturi. Şi ulei de masaj în noptieră... M-am gândit la delicioasa răcoare din aer şi la câtă căldură puteam produce, eu şi Joe, doar stând întinşi unul lângă celălalt, înainte ca măcar să întindem mâinile şi să ne atingem.

– De ce nu vii sus? am zis în cele din urmă. Nu trebuie să stăm de vorbă pe stradă.

O umbră îi întunecă trăsăturile când se apropie de mine şi îmi cuprinse cu blândeţe umerii cu mâinile sale mari.

– Vreau să intru, zise, dar o să pierd avionul. Am vrut doar să-ţi spun, nu renunţa la mine. Te rog.

Joe îşi puse braţele în jurul meu şi mă trase spre el. Din instinct, trupul meu deveni rigid, mi-am încrucişat mâinile peste piept şi mi-am lăsat bărbia în jos.

Nu am vrut să-mi ridic privirea spre faţa lui. Nu voiam să fiu vrăjită sau cucerită, pentru că, în interval de trei minute, trecusem prin toate emoţiile oferite de montagne russe-ul Joe Molinari.

Cu puţin mai mult de o săptămână în urmă, mi-am oţelit voinţa să mă despart de el din cauza blestematelor numere de magie pe care le făcea: acum e aici, acum nu mai e.

Nu se schimbase nimic!

Eram furioasă. Şi nu-l puteam lăsa pe Joe să-mi intre din nou în suflet doar pentru a mă dezamăgi iar. I-am privit chipul pentru ultima oară şi l-am împins de lângă mine.

– Îmi pare rău. Sincer. Pentru o clipă am crezut că eşti un alt om. Ai face mai bine să pleci acum, am bolborosit. Să ai un zbor plăcut!

Mă strigă pe nume în timp ce eu urcam cât puteam de repede treptele din faţă ale clădirii. Am introdus cheia în încuietoare şi am întors mânerul dintr-o singură mişcare. Apoi am trântit uşa în urma mea şi am continuat să urc scările în fugă. Când am intrat în apartament, nu m-am putut abţine totuşi să nu merg până la geam.

Am tras puţin perdeaua – chiar la timp pentru a vedea maşina lui Joe îndepărtându-se.

Capitolul 99

Telefonul începu să sune înainte să las jos perdeaua. Ştiam că Joe mă suna din maşină, dar eu nu aveam nimic să-i spun.

Am făcut un duş lung, cincisprezece sau douăzeci de minute sub jetul de apă. Când am ieşit din baie, telefonul încă mai suna. Am ignorat şi acest apel. La fel am făcut şi cu beculeţul robotului ce licărea furios şi cu sunetul metalic al soneriei telefonului mobil din buzunarul hainei.

Am trântit cina în cuptorul cu microunde. Am deschis sticla de Courvoisier şi îmi turnasem deja un pahar plin când blestematul de mobil începu să sune din nou.

L-am scos din buzunarul de la haină şi am mârâit:

– Boxer, pe deplin pregătită să spun „Joe, lasă-mă în pace, bine?"

Am simţit o dezamăgire inexplicabilă când am auzit în ureche vocea partenerului meu.

– Ce tre' să facă omu' ca să răspunzi la telefon, Lindsay? zise Rich.

Era nervos pe mine şi mie nu-mi păsa.

– Eram la duş, am zis. Din câte ştiu, e încă voie. Ce e?

– Un alt atac la Blakely Arms.

Mi se tăie răsuflarea.

– O crimă?

– O să te anunţ când ajung acolo. Sunt la câteva străzi.

– Închide clădirea. Fiecare ieşire, am zis. Nu pleacă nimeni.

– Am înţeles, sergent.

Atunci mi-am amintit de victima de pe banda de alergare. Cum putusem să uit de el?

– Rich, am uitat să ne interesăm de Ben Wyatt.

– Nu, nu am uitat.

– Ai sunat la spital?

– Da.

– S-a trezit?

– A murit acum două ore.

I-am spus lui Rich că ne vedem imediat şi am sunat-o pe Cindy – nu a răspuns. Am închis clapeta telefonului şi l-am trântit de tejgheaua din bucătărie ca să nu-l arunc pe fereastră. Cuptorul cu microunde emise cinci bipuri, anunţându-mă că cina era gata.

– O să înnebunesc! am ţipat la cronometru. O să înnebunesc complet.

La naiba cu toate! Am lăsat paharul de brandy neatins pe tejghea şi cina în cuptorul cu microunde. M-am îmbrăcat la repezeală, mi-am fixat tocul de umăr şi mi-am luat jacheta. Am sunat-o pe Cindy, am dat de ea şi i-am spus ce s-a întâmplat.

Apoi am pornit spre intersecţia Townsend Street cu Third.

Când am ajuns în hol la Blakely Arms, îmi imaginam următoarea conversaţie cu Cindy. Şi nu aveam nici o intenţie să-i ascult prostiile.

Avea să se mute la mine până când va găsi un loc unde să locuiască în siguranţă.

Capitolul 100

Cindy aştepta la intrarea de la Blakely Arms, cu părul ei blond şuviţat suflat de vânt în toate direcţiile. Buzele rujate păreau muşcate.

– Dumnezeule, zise. Din nou? Chiar se întâmplă asta din nou?

– Cindy, am zis când am intrat în holul principal, s-a auzit ceva prin clădire? Vreo bârfă? Vreun deget îndreptat înspre cineva?

– Singurul lucru pe care l-am auzit e sunetul neplăcut scos de nervii oamenilor care cedează.

Am luat liftul împreună şi iată-mă din nou în faţa unui apartament forfotind de poliţişti din nenorocitul Blakely Arms.

Conklin o salută din cap pe Cindy şi apoi îmi făcu cunoştinţă cu Aiden Blaustein. Era un puşti alb, înalt, de vreo douăzeci şi doi de ani, îmbrăcat în mai multe articole vestimentare negre – blugi rupţi, tricou Myst, vestă, o jachetă de piele peticită şi păr negru ciopârţit, mai scurt în spate şi căzut peste ochii căprui şi panicaţi.

– Domnul Blaustein e victima, zise Conklin.

Am auzit-o pe Cindy spunând:

– Cindy Thomas, de la *Chronicle*. Îmi spuneţi, vă rog, cum se scrie numele dumneavoastră?

Am expirat. Puştiul era viu şi nevătămat, dar evident speriat de moarte.

– Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Blaustein.

– Să fiu al naibii dacă ştiu! Am ieşit să iau un bax de bere pe la cinci, zise el. M-am întâlnit întâmplător cu o fostă prietenă şi am mers să halim ceva. Când m-am întors acasă, apartamentul meu era complet distrus.

Conklin împinse şi deschise uşa lui Blaustein. Am păşit în interiorul apartamentului studio, cu Cindy după mine.

– Stai lângă mine... am început eu.

– Şi nu atinge nimic, încheie ea.

Apartamentul arăta ca un magazin de electronice călcat în picioare de un rinocer beat. Am numărat rapid un computer, trei monitoare, o combină stereo şi un televizor cu plasmă cu diagonala de o sută şaptę centimetri care fuseseră făcute bucăţi. Nu furate – distruse. Biroul fusese serios deteriorat, probabil o victimă colaterală.

– Mi-a luat ani de zile să aranjez toate astea exact cum îmi place mie, zise Blaustein.

– Cu ce vă ocupaţi? întrebă Cindy.

– Sunt designer de jocuri şi site-uri de internet. Chestiile astea au costat în jur de douăzeci şi cinci de mii.

– Domnule Blaustein, când aţi ieşit, aţi lăsat uşa deschisă?

– Nu las niciodată uşa deschisă.

– Domnul Blaustein a lăsat muzica pornită când a plecat din apartament, zise Rich. Vocea sa era lipsită de emoţie, dar nu se uită la mine.

– S-a plâns cineva în legătură cu muzica? l-am întrebat.

– Astăzi?

– Vreodată, am zis.

– Am primit nişte telefoane răutăcioase de la o persoană, zise Blaustein.

– De la cine?

– Poate vreţi să mă întrebaţi dacă mi-a spus numele său. Nu mi-a spus nici măcar „bună ziua". Prima sa replică a fost: „Dacă nu opreşti porcăria aia, te omor". Aşa s-a întâmplat prima dată. De o vreme avem competiţii de ţipat unu' la altu' de vreo două ori pe săptămână. Mă înjură tot timpul. Îi înjură pe copiii mei.

– Aveţi copii? l-am întrebat, neputând să-mi imaginez una ca asta.

– Nu. Mi-a înjurat copiii pe care s-ar putea să-i am în viitor.

– Şi ce aţi făcut?

– Eu? Ştiu înjurături pe care tipu' ăsta nu le-a auzit în viaţa lui. Chestia e că aş fi recunoscut vocea tipului dacă aş mai fi auzit-o vreodată. Urechile mele sunt bune de asigurat de către cei mai tari din domeniul asigurărilor. Dar pe el nu-l cunosc. Şi eu îi cunosc pe toţi cei care locuiesc aici. O ştiu chiar şi pe ea, zise, arătând spre Cindy. Etajul trei, nu-i aşa?

– Vreţi să spuneţi că nimeni din clădire nu s-a mai plâns de sistemul dumneavoastră audio?

– Nu, pentru că: unu, lucrez doar în timpul zilei şi doi, avem voie să punem muzică până la ora unsprezece seara. În plus, trei, nu dau muzica tare.

Am oftat, mi-am desprins telefonul de la brâu şi am sunat la laborator. Am dat peste şeful de tură din schimbul de noapte şi i-am spus că avem nevoie de el.

– Aveţi pe cineva la care să staţi diseară? îl întrebă Rich pe Blaustein.

– Poate.

– Păi aici nu puteţi rămâne. Apartamentul dumneavoastră va fi locul unei investigaţii pentru o vreme.

Blaustein se uită împrejur la ce mai rămăsese din apartamentul său şi chipul lui tânăr se posomorî în timp ce evalua pagubele.

– N-aş rămâne aici în seara asta nici să mă plăteşti.

Capitolul 101

Eu, Cindy şi Rich am încercat să facem legătura între indicii în timp ce coboram cu liftul la parter.

– Câinii, pianul, banda de alergare... zise Rich.

– Apartamentul administratorului de site-uri... adăugă Cindy.

– E unul şi acelaşi lucru, am zis. E zgomotul.

– Aha, aprobă Rich. Oricine ar fi maniacul, zgomotul îl face un pic violent.

– Rich, îmi pare rău că m-am răstit la tine mai înainte. Am avut o zi proastă.

– Nici nu te mai gândi la asta, Lindsay. Să rezolvăm cazul şi ne vom simţi amândoi mai bine.

Uşile liftului se deschiseră şi am păşit din nou în hol. În acel moment, locul era ticsit cu vreo două sute de chiriaşi speriaţi de moarte.

Cindy îşi scosese carneţelul şi se îndreptă spre preşedinta asociaţiei în timp ce Conklin o luă înainte ca să ne deschidă drumul până la recepţie.

– Linişte! strigă cineva când vuietul vocilor se potoli.

– Mă numesc sergent Boxer, am zis. Cred că nu e nevoie să vă mai spun că în această clădire s-au petrecut o serie de evenimente îngrijorătoare.

Am aşteptat să se stingă comentariile despre poliţia care nu-şi face datoria, apoi am continuat adăugând că îi vom interoga din nou pe toţi şi că nimeni nu putea pleca până nu avea permisiunea noastră.

Un bărbat cărunt, la vreo şaizeci-şaptezeci de ani, ridică mâna şi se prezentă ca fiind Andy Durbridge.

– Sergent, s-ar putea să am ceva informaţii folositoare. Am văzut un bărbat în spălătorie în această după-amiaza, un bărbat pe care nu l-am mai văzut niciodată. Avea pe braţ ceva ce semăna cu o muşcătură de câine.

– Îl puteţi descrie pe acest bărbat? am întrebat.

Am simţit un fel de nod în stomac. Semn bun de data aceasta.

– Avea cam 1,70 metri înălţime, musculos, păr şaten cu început de chelie, vreo treizeci de ani, cred. M-am uitat deja în jur, dar nu-l văd aici.

– Mulţumesc, domnule Durbridge, am zis. Poate cineva să-mi dea un nume după descriere?

O tânără minionă cu părul creţ de culoarea caramelului îşi făcu loc prin mulţime până la mine.

Avea ochii mari şi pielea anormal de palidă – ceva o speria de moarte.

– Mă numesc Portia Fox, zise ea cu o voce tremurătoare. Doamnă sergent, pot să vorbesc cu dumneavoastră în particular?

Capitolul 102

Am ieşit din Blakely Arms împreună cu Portia Fox.

– Cred că îl cunosc pe bărbatul despre care vorbea domnul Durbridge, îmi mărturisi domnişoara Fox. Pare să fie tipul care locuieşte în apartamentul meu pe timpul zilei.

– Colegul dumneavoastră?

– Nu în mod oficial, zise femeia, privind în jur. I-am închiriat sufrageria. Lucrez în timpul zilei. El lucrează noaptea. Ne intersectăm din când în când.

– Vreţi să spuneţi că e apartamentul dumneavoastră şi i l-aţi subînchiriat lui?

Încuviinţă din cap.

– Cum se numeşte?

– Garry, cu doi R, Tenning. Asta scrie pe cecurile sale.

– Şi unde e domnul Tenning acum? am întrebat.

– E la firma de construcţii unde lucrează.

– Lucrează în construcţii – noaptea? am întrebat. Aveţi numărul lui de mobil?

– Nu. Timp de un an de zile l-am văzut în fiecare zi în Starbucks-ul de peste drum. Ne salutam uneori, împărţeam ziarul. Părea de treabă şi, când m-a întrebat dacă nu ştiu de vreun loc cu chirie mică... ei bine, aveam nevoie de bani.

Copila asta lăsase un străin să se mute în apartamentul ei. Voiam să o scutur bine. Să o spun mamei ei. Dar, în loc de toate astea, am întrebat:

– Când credeţi că va ajunge acasă?

– În jur de ora 8.30 dimineaţa. Cum vă spuneam, eu sunt deja plecată la serviciu când se întoarce el şi, acum că avem filtru de cafea la lucru, nu mai merg la Starbucks.

– Va trebui să vă percheziţionăm apartamentul.

– Desigur, zise ea, scoţând cheia din poşetă şi întinzându-mi-o. Chiar vreau să faceţi asta. Dumnezeule, dacă împart casa cu un criminal?

Capitolul 103

– Exact ca al meu, zise Cindy când am intrat în apartamentul Portiei Fox.

Uşa de la intrare se deschidea spre o cameră de zi mare cu vedere la stradă – spaţioasă, luminoasă, mobilată în stilul modern şi minimalist al unei femei de carieră.

În continuarea camerei de zi era o bucătărie mică de formă dreptunghiulară, dar, unde camera de zi a lui Cindy avea o deschidere, cea a domnişoarei Fox fusese compartimentată cu pereţi din plăci de ghips-carton şi o uşă subţire de interior.

– Acolo stă el, îmi spuse domnişoara Fox.

– Are ferestre la cameră? am întrebat.

– Nu. Îi place aşa. Asta l-a făcut să-mi accepte propunerea.

Păcat că sufrageria fusese compartimentată, pentru că acum nu am mai fi avut nevoie nici de permisiunea lui Tenning, nici de un mandat de percheziţie pentru a intra. Chiar dacă Tenning nu avea contract de închiriere cu domnişoara Fox, îi plătea chirie şi asta îi conferea un statut în faţa legii.

Am pus mâna pe mânerul uşii lui Tenning cu slaba speranţă că se va deschide, dar nici o surpriză – uşa era încuiată.

– Aveţi un prieten la care să staţi în seara asta? am întrebat-o pe domnişoara Fox.

Am postat un poliţist în faţa uşii apartamentului în timp ce Portia îşi împacheta nişte lucruri.

I-am dat lui Cindy cheile mele şi i-am spus să se ducă la mine acasă. Nici măcar nu s-a opus.

Apoi eu şi Rich am petrecut încă două ore interogându-i pe chiriaşii de la Blakely Arms. Ne-am întors la sediu la zece seara.

Oricât de sumbru era biroul brigăzii în timpul zilei, era şi mai sinistru noaptea, din cauza becurilor care revărsau o lumină albă, cadaverică. Locul mirosea a toate resturile de alimente care fuseseră aruncate la coş în timpul zilei.

Am azvârlit un pahar de hârtie cu cafea rece la gunoi şi am pornit calculatorul în timp ce Rich făcea acelaşi lucru. Am deschis o bază de date şi, deşi eram pregătită de o lungă căutare a poveştii lui Garry Tenning, tot ce aveam nevoie apăru pe ecranul monitorului în câteva minute.

Pe numele lui Tenning exista un mandat de arestare nepus în executare. Era o acuzaţie minoră de neprezentare la proces pentru o contravenţie rutieră, dar orice tip de mandat de arestare era suficient pentru a-l reţine.

Şi asta nu era tot.

– Garry Tenning e angajat la Conco Construction, zise Rich. Tenning ar putea să patruleze prin oricare dintre cele vreo sută de şantiere. Nu vom putea să-l localizăm până nu se deschide biroul Conco de dimineaţă.

– Are permis de portarmă? am întrebat.

Degetele lui Rich alergară pe tastatură.

– Aha. Actual şi valid.

Garry Tenning avea o armă.

Capitolul 104

A doua zi de dimineaţă o ploaie gri, torenţială, se revărsă asupra oraşului San Francisco ca pe vremea potopului.

Conklin parcă maşina de poliţie într-o zonă liberă, în construcţie, de pe Townsend Street, în faţa unuia dintre cele două Turnuri Beacon, un bloc-turn rezidenţial, la parter cu magazine diverse, inclusiv Starbucks-ul unde se cunoscuseră Tenning şi Fox.

Într-o zi senină, am fi avut o vedere bună către intrarea de la Blakely Arms, clădirea de cărămidă roşie cu şase etaje. De asemenea, am fi putut vedea şi cărarea îngustă care începea de pe Townsend Street, înconjura apoi partea de est a clădirii şi ducea spre curte şi spre intrarea din spate.

Dar ploaia din acea zi aproape că ne împiedica să vedem prin parbriz.

Inspectorii Chi şi McNeil erau în maşina din spatele nostru, chinuindu-se şi ei să vadă ceva prin ploaia torenţială. Cercetam locul cu privirea în căutarea unui bărbat alb, înalt de 1,70 metri, cu păr şaten, rar, posibil îmbrăcat în uniformă şi probabil înarmat cu un revolver Colt.

Dacă nu îşi schimbase cumva obiceiurile, Tenning urma să se oprească la Starbucks, să traverseze apoi Townsend şi să sosească „acasă" cândva între orele 8.30 şi 9.00.

Bănuiam că Tenning o va lua pe aleea spre intrarea din spatele clădirii, va folosi o cheie pentru uşa din spate şi va urca pe scara de incendiu, evitându-i pe ceilalţi chiriaşi.

Am privit prin geamurile înceţoşate pietonii în trenciuri, cu feţele apărate de umbrele negre, care se opreau la Walgreens[1]. Îşi duceau hainele la curăţătoria Fanta şi se îndreptau apoi cu paşi grăbiţi spre staţia de tren.

Eu şi Rich sufeream amândoi de o lipsă de somn ce putea deveni periculoasă, aşa că, atunci când am văzut un bărbat a cărui înfăţişare se potrivea cu descrierea lui Tenning traversând Townsend, fără o cafea în mână, nu mi-am putut da seama dacă era omul nostru – sau dacă doar îmi doream să fie. Foarte, foarte mult.

– Cel cu hanorac şi umbrelă neagră, am zis.

Unul dintre semafoare se făcu verde şi fluxul traficului ne acoperi raza vizuală suficient timp ca suspectul să dispară în masa compactă de oameni de la celălalt capăt al străzii. M-am gândit că poate s-a strecurat pe aleea din spatele complexului Blakely Arms.

– Da. Da, aşa cred, spuse Conklin.

L-am sunat pe Chi şi i-am spus că eram gata să acţionăm. Am lăsat să treacă câteva minute – apoi eu şi Conklin ne-am ridicat gulerele şi ne-am îndreptat spre intrarea de la Blakely Arms.

Am luat liftul până la etajul cinci. Apoi am folosit cheia Portiei Fox să descui uşa de la intrare, fără a o deschide.

Mi-am scos arma.

Când au ajuns Chi şi McNeil, Conklin a deschis uşa apartamentului. Am intrat toţi patru şi am verificat camerele mai îndepărtate înainte de a ne apropia de spaţiul privat al lui Tenning.

Mi-am lipit urechea de uşa subţire, am auzit un sertar închizându-se, pantofi căzând unul după altul pe podeaua fără covor.

I-am făcut semn cu capul lui Conklin şi acesta bătu la uşa lui Tenning.

– Poliţia din San Francisco, domnule Tenning. Avem un mandat de arestare pe numele dumneavoastră.

– Plecaţi naibii de aici, strigă o voce furioasă. Nu aveţi nici un mandat. Îmi cunosc drepturile.

[1] Lanţ de farmacii din Statele Unite (n.tr.)

– Domnule Tenning, aţi parcat maşina în faţa unui hidrant, vă amintiţi? Pe 15 august anul trecut. Nu v-aţi prezentat la proces.

– Pentru asta vreţi să mă arestaţi?

– Deschideţi, domnule Tenning.

Mânerul se răsuci şi uşa se deschise cu un scârţâit. Iritarea lui Tenning se transformă în furie când ne văzu armele îndreptate spre pieptul său.

Ne trânti uşa în nas.

– Sparge-o, am zis.

Conklin lovi de două ori cu piciorul lângă clanţă, iar uşa se făcu aşchii şi se deschise larg.

Ne-am adăpostit de o parte şi de alta a cadrului uşii, dar nu înainte de a-l vedea pe Tenning stând la trei metri distanţă cu spatele sprijinit de perete.

Ţinea cu ambele mâini Coltul de calibrul 38 îndreptat asupra noastră.

– N-o să vă las să mă arestaţi, zise. Sunt prea obosit şi pur şi simplu nu mă simt în stare.

Capitolul 105

Inima începu să-mi bată cu putere. Transpiraţia îmi curgea pe sub cămaşă. M-am rotit pe piciorul drept şi m-am poziţionat exact în cadrul uşii.

Am rămas pe poziţie, cu picioarele îndepărtate şi cu pistolul aţintit spre Tenning. Chiar dacă purtam vestă antiglonţ, putea să-mi vină de hac cu un glonţ în cap. Şi pereţii de ghips-carton, subţiri ca hârtia, nu aveau cum să-mi protejeze echipa.

– Aruncă arma, ticălosule! am strigat. Sunt pe cale să-ţi fac o gaură exact în inimă.

– Patru poliţişti înarmaţi pentru o contravenţie? Asta-i bună! Mă credeţi prost?

– Chiar eşti prost, Tenning, dacă vrei să mori din cauza unei amenzi de cincizeci de dolari.

Ochii lui Tenning fugiră de la arma mea spre celelate trei pistoale care erau aţintite asupra lui.

– Câtă bătaie de cap, mormăi el.

Apoi arma îi căzu cu o bufnitură pe podea.

Am dat imediat năvală în cămăruţa sa. Un scaun se răsturnă şi tăblia unui birou se prăbuşi la pământ.

Am împins arma lui Tenning cu piciorul către uşă, în timp ce Conklin îl întorcea pe acesta cu spatele. Îl izbi de perete şi-i puse cătuşele.

– Eşti arestat pentru neprezentare, zise Conklin, gâfâind, şi pentru că ai opus rezistenţă în faţa unui ofiţer de poliţie.

I-am citit drepturile. Vocea îmi era răguşită din pricina stresului şi a faptului că conştientizam ceea ce tocmai făcusem.

– Aţi făcut treabă bună, cu toţii, am zis, simţind că sunt pe punctul de a leşina.

– Te simţi bine, Lindsay? mă întrebă McNeil, punându-mi o mână mare pe umăr.

– Da. Mulţumesc, Cappy, am zis, gândindu-mă că arestarea asta s-ar fi putut transforma într-o baie de sânge – şi tot ce aveam împotriva lui Tenning era o contravenţie rutieră.

M-am uitat de jur împrejurul camerei sale închiriate, o cutie de trei metri pe trei şi jumătate, cu un pat pentru o singură persoană, un dulap mic de pin şi două sertare pentru dosare care constituiseră cândva baza biroului său. Scândura lată care servise drept masă de lucru era pe podea, împreună cu un computer şi grămezi de hârtii împrăştiate.

Dar mai fusese şi altceva deranjat în timpul învălmăşelii. O ţeavă se rostogolise de sub pat.

Avea vreo trei centimetri în diametru, vreo jumătate de metru lungime şi un racord înşurubat la un capăt.

O unealtă din două părţi care arăta ca o bâtă.

M-am aplecat să o examinez mai îndeaproape.

O pată maro subţire se vedea în şanţurile cu care se înşuruba racordul la ţeavă. I-am atras atenţia lui Conklin care se lăsă în jos lângă mine. Privirile ni se întâlniră pentru o secundă.

– Se pare că obiectul ăsta a fost folosit pe post de armă, observă Conklin.

Capitolul 106

Ne aflam în camera de interogatoriu numărul doi, cea mai mică dintre cele două pe care le aveam. Tenning era aşezat la masă, cu faţa spre geamul-oglindă. Eu m-am aşezat vizavi de el.

Purta un tricou alb şi blugi. Îşi ţinea coatele pe masă. Faţa îi era aplecată în jos, aşa încât lumina care cădea de sus forma un model de stea cu raze pe scalpul său aproape chel.

Nu vorbea pentru că solicitase un avocat.

Avea să dureze cam cincisprezece minute până când cererea sa avea să ajungă la biroul avocaţilor din oficiu. Apoi alte cincisprezece minute până când un avocat avea să urce să-şi întâlnească clientul în camera de interogatoriu.

Între timp, nimic din ce ne spunea Tenning nu putea fi folosit împotriva lui.

– Am obţinut un mandat să-ţi cercetăm spaţiul, i-am spus. Mai ştii ţeava aia pe care ai folosit-o ca să-i ucizi pe Irene Wolkowski şi pe Ben Wyatt? E la laborator acum. O să primim rezultatele înainte să apară avocatul tău.

Tenning râânji.

– Deci lăsaţi-mă naibii în pace până apare, bine? Lăsaţi-mă singur cu gândurile mele.

– Dar mă interesează gândurile tale, i-am zis lui Tenning. Toate acele statistici de pe hârtiile pe care le-am văzut la tine în apartament. Ce e cu ele?

– Scriu o carte şi tare aş vrea să mă întorc la munca mea, ca să fiu sincer.

Conklin intră în cameră cu un radio pe baterii. Richie trânti uşa cu putere şi porni radioul. În boxe se auzeau perturbaţii puternice. Se jucă puţin cu butoanele şi dădu volumul mai tare.

I se adresă lui Tenning:

– E dificil să prinzi semnal aici. Chiar vreau să ştiu când se va opri ploaia.

Am văzut neliniştea din ochii lui Tenning când perturbaţiile se transformară într-un ţiuit electronic. Se uită la Conklin care manevra butonul cu degetul mare şi începu să transpire.

– Hei, făcu Tenning în cele din urmă, ai putea să opreşti chestia aia?

– Imediat, imediat, răspunse Conklin. Mări volumul şi aşeză radioul pe masă. Vrei să-ţi aduc o cafea, Garry? Nu e de la Starbucks, dar are cofeină câtă vrei.

– Uite ce e, zise Tenning, holbându-se la radio cu ochi neliniştiţi, nu aveţi voie să mă interogaţi în absenţa avocatului. Ar trebui să mă închideţi într-o celulă.

– Nu te interogăm, prietene, îl asigură Conklin.

Ridică un scaun de metal, îl trânti cu un zgomot puternic lângă cel al lui Tenning şi se aşeză lângă el.

– Noi încercăm să te ajutăm. Vrei un avocat – foarte bine, vorbi Conklin direct în urechea lui Tenning. Dar renunţi la şansa de a mărturisi şi de a face o înţelegere. Şi noi n-avem nici o problemă cu asta, nu-i aşa, sergent?

– Mie-mi convine, am zis eu peste paraziţii radioului. M-am jucat cu butonul de căutare a posturilor, am găsit nişte heavy metal din anii 1980, şi l-am dat atât de tare, încât zăngănitul electronic şi fără noimă aproape că făcu masa să vibreze.

– Vom exhuma câinii pe care i-ai ucis, Garry, am zis pe deasupra muzicii. Le vom compara dinţii cu rănile acelea de pe braţul tău. Şi vom compara ADN-ul din sângele de pe bâta ta cu cel al victimelor tale. Şi apoi eu şi inspectorul Conklin ne vom rezerva locuri în faţă la execuţia ta, peste vreo douăzeci de ani, doar dacă nu cumva vrei să-l sun pe procurorul districtual. Să vedem dacă putem scoate din discuţie pedeapsa cu moartea.

M-am uita la ceas.

– Mă gândesc că ai vreo zece minute la dispoziţie să te decizi.

O trupă pe nume Gross Receipts începu să urle piesa *Brain Buster*[1].

Tenning se ghemui şi-şi acoperi urechile cu braţele.

– Opriţi-l. Opriţi-l. Nu mai chemaţi avocatul. Vă voi spune ce s-a întâmplat. Dar, vă rog, opriţi chestia aia.

Capitolul 107

Încă mai ploua cu găleata când am parcat în spatele maşinii de teren a lui Claire.

Am traversat strada biciuită de ploaie şi am alergat vreo cincizeci de metri până la localul Susie's. Când am deschis uşa m-a întâmpinat bătaia gălăgioasă a tobelor de metal şi mirosul de pui cu curry.

Mi-am agăţat haina în cuierul de lângă uşă şi am văzut că Susie îi invita pe clienţii săi fideli la o întrecere de *limbo* în timp ce formaţia îşi acorda instrumentele.

– Lindsay, scoate-ţi pantofii uzi, a strigat Susie. Hai că poţi, fetiţo.

– Nici gând, Suz, am râs eu. Nu uita, nu e prima dată când văd asta.

M-am dus în camera din spate. Am tras-o de mânecă pe Lorraine şi am comandat o Corona.

Yuki îmi făcu semn cu mâna din separeul din spate. Apoi Cindy ridică privirea şi zâmbi larg. M-am strecurat pe banchetă lângă prietena mea cea mai bună, Claire. Trecuse ceva timp de când nu mai ieşiserăm în oraş împreună, în grup. Mult prea mult.

Când sosi berea mea, Cindy propuse un toast pentru prinderea lui Garry Tenning.

Am râs la auzul ideii, zicând:

– Am fost extrem de motivată, Cindy. Nu voiam o colegă de cameră, iar tu ai fi fost nevoită să te muţi definitiv la mine, dacă nu îl prindeam pe ticălos. Yuki şi Claire nu auziseră detaliile, aşa

că le-am pus la curent. Tipul scrie o carte intitulată *Darea de seamă*, le-am spus. Are ca subtitlu *Un compediu de statistică al secolului XX*.

– Să fim serioşi! Scrie despre tot ce s-a întâmplat în ultimii o sută de ani? întrebă Yuki.

– Mda, dacă poţi numi „scris" pagini întregi de statistică. De exemplu, cât lapte şi câte cereale au fost produse în fiecare stat în fiecare an, câţi copii au făcut şcoala primară, numărul de accidente în care au fost implicate electronice de uz casnic...

– Dumnezeule, poţi să cauţi pe Google asemenea chestii, zise Yuki.

– Dar Garry Tenning crede că *Darea de seamă* e chemarea sa, le-am explicat în timp ce Lorraine punea pe masă berea şi meniurile. Îşi câştiga existenţa ca paznic de noapte pe un şantier. Îi dădea „timp să se gândească la lucruri măreţe", ne-a spus.

– Cum de i-a auzit pe oamenii aceia din cămăruţa sa izolată? întrebă Claire.

– Sunetul se propagă prin ţevi şi prin sistemul de ventilaţie, zise Cindy. Ajunge în cele mai ciudate locuri. Bunăoară, eu aud oameni cântând prin aerisirea de la baie. Cine sunt aceştia? Unde locuiesc? Nu ştiu.

– Mă întreb dacă nu suferă de hiperacuzie, interveni Claire.

– Pardon? am făcut eu.

– Apare când centrul de procesare al sunetelor din creier are o problemă cu perceperea zgomotelor, ne spuse Claire pe deasupra vacarmului din sală şi zăngănitului veselei din bucătărie. Sunete pe care unii de-abia le aud sunt de nesuportat pentru o persoană cu hiperacuzie.

– Şi care sunt consecinţele? am întrebat.

– Face persoana respectivă să se simtă izolată. Dacă amesteci asta cu o tulburare explozivă intermitentă şi o deviere sociopatologică, ei bine, îl obţii pe Garry Tenning.

– Fantoma de la Blakely Arms, zise Cindy. Spune-mi doar că nu există nici o şansă să fie eliberat pe cauţiune.

– Nici una, i-am răspuns. A mărturisit. Avem arma crimei. E închis şi e terminat.

– Dacă într-adevăr suferă de tulburarea asta de auz, Garry Tenning o va lua complet razna în închisoare, zise Yuki când Lorraine ne aduse cina.

– Să te audă cerul, zise Cindy, arătând spre urechile lui Yuki.

Am mâncat, ne-am împărtăşit noutăţi şi griji, iar Claire ne-a spus că sarcinile de lucru i s-au dublat.

– O să dăm o petrecere de „rămas-bun" pentru doctorul G. în această seară. A primit o ofertă de lucru pe care nu a putut-o refuza. Undeva în Ohio.

Am închinat în cinstea doctorului Germaniuk şi apoi Claire a întrebat-o pe Yuki cum se mai simte în ultima vreme.

– Puţin bipolară, răspunse Yuki, râzând. În unele zile cred că Fred-a-lito-lindo va convinge juriul că e nebun pe bune. A doua zi de dimineaţă mă trezesc absolut sigură că îi voi veni de hac lui Sherman.

Ne-am întrecut apoi în joacă să găsim un nume pentru copilul nenăscut al lui Claire.

– Margarita, dacă e fată, strigă Cindy, şi câştigă următorul pahar de băutură.

Mult prea curând, din cina noastră nu au mai rămas decât firimiturile. Ne-am băut şi cafeaua în vreme ce clienţii flămânzi se înghesuiau la intrare.

Am aruncat banii pe nota de plată de pe masă şi ne-am făcut curaj să ne avântăm în ploaia de afară. Eu am ieşit ultima pe uşă.

Am condus spre Portero Hill, absorbită de ritmul ştergătoarelor şi de aura ce înconjura farurile maşinilor venind din sens opus, dându-mi seama că momentele de tihnă din ajunul unei zile tumultuoase şi camaraderia prietenelor mele mă readuceau cu picioarele pe pământ.

Nu aveam să-l găsesc pe Joe stând pe trepte când voi ajunge acasă.

Chiar şi Martha era încă în vacanţă.

Tunetele bubuiau în timp ce urcam în fugă scările spre apartamentul meu. Încă ploua când m-am singură dus la culcare.

Capitolul 108

Eu şi Rich ne agitam la birourile noastre a doua zi dimineaţa, aşteptând ca Mary Jordan să intre pe poartă. Ajunse cu zece minute întârziere, arătând foarte tulburată.

Am invitat-o pe Mary Jordan, administratorul de la Westwood Registry, să ni se alăture în celula fără ferestre pe care o numeam sală de mese. Rich îi trase un scaun, iar eu i-am făcut o cafea – neagră, cu două pliculeţe de zahăr, exact cum o băuse când am văzut-o ultima oară.

– M-am rugat pentru Madison, zise Jordan, frângându-şi mâinile în poală. Sub ochi avea pete de culoarea prunei. În sufletul meu simt că am împlinit voia lui Dumnezeu.

Cuvintele ei îmi stârniră un mic vârtej de spaimă în stomac.

– Ce ai făcut, Mary?

– Când domnul Renfrew a ieşit de dimineaţă, am deschis din nou uşa de la biroul său. Am mai făcut nişte cercetări.

Ridică pe masă o geantă mare din imitaţie de piele şi scoase la iveală un registru de contabilitate demodat, gri-albastru, legat în pânză. Era etichetat REGISTRUL QUEENSBURY.

– Ăsta e scrisul domnului Renfrew, zise Jordan, arătându-ne cifrele şi literele de tipar ordonate. E registrul unei afaceri pe care soţii Renfrew au deţinut-o în Montreal cu doi ani în urmă.

Deschise registrul la locul unde o bucată de hârtie dreptunghiulară, cartonată, fusese introdusă între două pagini. Jordan o scoase şi o întoarse pe cealaltă parte.

Era fotografia unui băiat de vreo patru ani, cu părul blond şi cu nişte ochi verzi-albaştri incredibili.

– Ai câteva minute? am întrebat-o pe Jordan.

Încuviinţă din cap.

Luasem liftul spre etaj împreună cu procurorul adjunct Kathy Valoy aşa că ştiam că e la biroul ei. Am sunat-o şi i-am explicat despre Registrul Queensbury şi despre fotografia băiatului.

– Soţii Renfrew traversează continentul, deschizând şi închizând aceste agenţii. Kathy, cred că avem fotografia unei alte victime, i-am spus.

Kathy coborâse probabil câte două trepte deodată pentru că îşi făcu apariţia în uşa sălii de mese aproape înainte să închid telefonul.

O întrebă pe Mary Jordan dacă a căutat informaţiile de una singură şi, încă o dată, Jordă jură că nu acţionase ca agent al nostru.

– Îi voi da un telefon judecătorului Murphy, zise Valoy, uitându-se ţintă la fotografie şi trecându-şi amândouă mâinile prin părul negru, scurt. Să vedem ce pot face.

La câteva minute după ce am însoţit-o pe Jordan la lift, Kathy Valoy reveni cu un telefon.

– Vă trimit chiar acum prin fax un mandat de arestare.

Capitolul 109

Am bătut în uşă, iar Paul Renfrew ne-a deschis larg uşa de la Westwood Registry. Arăta elegant într-un costum gri cu o cămaşă frumos călcată, papion şi cu părul de culoarea spicelor de grâu tuns cu grijă. Sprâncenele rebele i se ridicară peste lentilele fără rame şi zâmbetul îi deveni mai larg.

Părea absolut încântat să ne vadă.

– Aveţi veşti bune? Aţi găsit-o pe Madison? ne întrebă.

Îi observă atunci pe cei patru poliţişti care se dădură jos din duba de transport.

– Avem un mandat de percheziţie, domnule Renfrew, am zis.

Conklin le făcu semn poliţiştilor în uniformă şi aceştia mărşăluiră pe scări în sus cu cutii de carton goale în mână. Ne urmară pe holul lung spre biroul lui Renfrew.

Locul de muncă era ordonat – pe birou se aflau o cană de ceai şi o farfurie cu brioşe pe jumătate mâncate care se odihneau lângă un maldăr de dosare deschise.

– Ce-ar fi să ne spuneţi despre Queensbury Register? i-am propus lui Renfrew.

– Luaţi loc, luaţi loc, zise, arătând spre una din cele două canapele micuţe unite în colţul camerei.

M-am aşezat. Renfrew îşi împinse scaunul de birou pe roţi lângă mine, aruncând totodată priviri îngrijorate la Conklin care-i îndruma pe poliţişti. Puneau dosare în cutii.

– Queensbury nu e un secret, începu Renfrew. V-aş fi spus cu siguranţă, dar am închis afacerea pentru că a dat faliment.

Îmi arătă palmele parcă pentru a mă asigura că nu avea nimic de ascuns.

– Sunt un om de afaceri execrabil, din multe puncte de vedere, zise Renfrew.

– Trebuie să discutăm cu soţia dumneavoastră, i-am spus.

– Desigur, desigur, şi ea vrea să vorbească cu dumneavoastră. Ia avionul din Zürich în seara asta.

Felul său deschis de a se purta fu atât de cuceritor, încât l-am lăsat să creadă că a câştigat, apoi l-am întrebat:

– Îl cunoaşteţi pe acest copil?

Renfrew luă fotografia băiatului cu părul blond şi ochii albaştri-verzui şi o privi cu atenţie.

– Nu-l recunosc. Ar trebui?

Conklin se apropie împreună cu un poliţist şi câteva registre cu învelitoare albastră sub braţ.

– Domnule Renfrew, vă închidem afacerea timp de şaptezeci şi două de ore şi aveţi şi interdicţie de a folosi telefonul de serviciu. El e ofiţerul Pat Noonan. Treaba lui e să se asigure că agenţia dumneavoastră e închisă până la expirarea mandatului.

– Va sta aici?

– Până îi vine schimbul, peste vreo opt ore. Vă pricepeţi la fotbal? Pat e un mare fan al echipei Fighting Irish. Dacă are ocazia poate vorbi la nesfârşit despre asta.

Noonan zâmbi, dar faţa lui Renfrew îşi pierdu orice expresie.

– Şi, domnule Renfrew, nu încercaţi să plecaţi din oraş. Ar da foarte prost.

Capitolul 110

Tensiunea din biroul lui Tracchio era aproape insuportabilă. Mass-media răgea fără încetare, ca o bestie nesăţioasă, de mai bine de o săptămână – în direct, în ziarele serioase şi în tabloidele de supermarket. Şi noi nu aveam replică.

O fată de nouăsprezece ani fusese omorâtă. Copilul unei familii de vază era dat dispărut şi presupus mort.

Era un sentiment oribil şi toţi din biroul lui Tracchio vedeau situaţia ca pe o problemă personală.

– Boxer, dă-i raportul şefului, îmi ordonă Jacobi.

I-am aruncat lui Jacobi o privire care spunea: „Ştiu ce am de făcut, locotenente".

Am descris fiecare probă trântindu-le pe rând pe birou. Prima, cópii după biletele răpitorilor. Următoarea, fotografii ale celor trei copii – Erica Whitten, Madison Tyler şi băiatul neidentificat cu ochii verzi-albaştri.

– Nu cunoaştem identitatea acestui băieţel, am zis. Renfrew susţine că nu-l cunoaşte, dar poza copilului se afla în unul dintre registrele sale.

Rich aşează Registrul Queensbury pe birou lângă două Registre Westwood.

– Ştim că soţii Renfrew au condus trei afaceri consecutive cu bone, am zis – una în Boston, cea de aici şi o agenţie, Queensbury Registry, în Montreal. Poliţia din Montreal are un caz nerezolvat, am continuat eu. Un băieţel pe nume André Devereaux a fost răpit de pe un teren de joacă de lângă locuinţa sa în urmă cu doi ani. Avea o bonă.

– Venită prin Queensbury Registry?

– Da, domnule, zise Conklin. M-am uitat peste registre. Între chirie, costurile de recrutare şi de aducere a fetelor din străinătate, cheltuielile legale şi cele legate de birou – chiar şi cu taxe ridicate de plasare – soţii Renfrew pierd o grămadă de bani.

– Şi totuşi, continuă să activeze, am zis. Trebuie să te întrebi de ce. Unde e răsplata?

Locotenentul Macklin împinse o fotografie printată înspre Tracchio.

– El e André Devereaux, zise el despre copilul canadian răpit. Pare să fie acelaşi băiat cu cel a cărui fotografie a fost găsită în registrul Queensbury. Bona lui André era Britt Osterman, cetăţean suedez. Era angajată la Queensbury Registry. La o săptămână de la răpirea lui André Devereaux, Britt Osterman a fost găsită moartă într-un şanţ de lângă un drum secundar. Un glonţ în cap. Queensbury Registry era deţinută de doi americani care-şi spunea John şi Tina Langer, continuă Macklin. Soţii Langer au dispărut după răpirea Devereaux/Osterman. Poliţia canadiană ne-a trimis această poză cu soţii Langer prin e-mail.

Macklin puse pe biroul lui Tracchio o altă fotografie scoasă la o imprimantă cu laser, un bărbat şi o femeie, trecuţi de patruzeci şi cinci de ani.

Era o poză făcută la o petrecere de sărbători. O cameră frumoasă. Lambriuri sculptate. Bărbaţi în ţinute de seară. Femei în rochii de cocktail.

Macklin îşi apăsă degetul pe fotografie, indicând o brunetă de aproape cincizeci de ani îmbrăcată într-o rochie decoltată de culoarea bronzului. Se sprijinea de un bărbat zâmbitor care o înconjura cu braţul.

Identitatea femeii nu puteam decât să o ghicesc, însă pe bărbat îl cunoşteam. Avea părul negru, dat pe spate. Purta cioc, dar nu şi ochelari.

Privisem acel chip cu puţin timp în urmă şi îl recunoşteam.

John Langer era Paul Renfrew.

Capitolul 111

În aceeaşi zi, puţin după prânz eu şi Conklin ne aflam la Uncle's Café, în Chinatown. Comandaserăm amândoi meniul zilei de miercuri: friptură la tavă, cartofi piure şi mazăre verde. În timp ce Conklin înfuleca piureul, eu nu aveam deloc poftă de mâncare.

Prin geam puteam vedea direct, de cealaltă parte a străzii mohorâte, un rând de case de cărămidă şi Westwood Registry.

O chinezoaică însărcinată cu părul prins în două codiţe ne reumplu ceştile de ceai. Când m-am uitat pe geam o nanosecundă mai târziu, Paul Renfrew, cum îşi zicea, ieşi pe uşă şi se îndreptă pe scări în jos.

– Fii atent, am zis, lovind cu furculiţa în farfuria lui Conklin.

Telefonul îmi sună. Era Pat Noonan.

– Domnul Renfrew a zis că iese să ia prânzul. Se întoarce într-o oră.

Mă îndoiam.

Renfrew avea să fugă.

Şi habar nu avea câţi ochi îl urmăreau.

Conklin achită nota, în timp ce eu i-am sunat pe Stanford şi Jacobi. Mi-am încheiat haina peste vestă şi l-am urmărit pe Renfrew trecând în pas vioi pe lângă tutungerii şi magazine de suvenire, îndreptându-se spre colţul dintre Waverly Street şi Clay.

Eu şi Conklin am urcat în Fordul nostru Crown Vic tocmai când Renfrew descuia uşa BMW-ului său sedan, de culoare albastru-închis. S-a uitat peste umăr, apoi a urcat în maşină şi s-a îndreptat spre sud.

Dave Stanford şi partenera sa, Heather Thompson, virară în spatele lui Renfrew când ajunse pe Sacramento Street, în timp ce Jacobi şi Macklin o luară pe o rută nordică spre Broadway. Staţiile noastre emiteau bipuri repetate şi se auzea pălăvrăgeala continuă a membrilor brigăzii care anunţau locaţia lor şi a BMW-ului – îl urmăreau, rămâneau în urmă, se strecurau la loc şi reluau urmărirea.

Inima îmi bătea regulat, dar cu putere, în timp ce îl urmam pe Paul Renfrew spre o destinaţie necunoscută.

Am trecut Podul Bay şi am condus spre nord pe Autostrada 24, intrând în cele din urmă în Contra Costa.

Eu şi Conklin eram în maşina din faţă când Renfrew părăsi Altarinda Road şi intră pe una dintre şoselele mai înguste din Orinda – un oraş bogat ascuns aproape în întregime la poalele dealurilor din jur.

L-am auzit pe Jacobi la staţia din maşină anunţând poliţia locală că efectuam o operaţiune de urmărire în cadrul investigaţiei unei crime. Macklin solicită întăriri de la poliţia statală, sună apoi la Departamentul de poliţie din Oakland şi ceru un elicopter pentru supraveghere. Următoarea voce pe care am auzit-o fu cea a lui Stanford. Acesta chemă artileria grea, o echipă de intervenţie a FBI-ului.

– Poliţia din San Francisco tocmai a pierdut controlul operaţiunii de capturare, i-am spus lui Conklin în timp ce BMW-ul lui Renfrew încetini, apoi intră pe aleea unei case cu mai multe frontoane şi cu obloane albastre.

Conklin trecu cu maşina pe lângă casă, ca din întâmplare.

Am întors la intersecţia de la capătul drumului, am luat-o înapoi pe stradă şi am intrat cu botul maşinii într-un loc umbrit de copaci, vizavi de locul în care Renfrew îşi parcase BMW-ul albastru, lângă o dubiţă Honda neagră.

Nu putea fi o coincidenţă.

Fără îndoială, era dubiţa folosită la răpirea lui Madison Tyler şi a Paolei Ricci.

Capitolul 112

Am verificat numerele dubiței pe computerul mașinii. Mă gândeam din timp la un mandat de percheziție, la ridicarea mașinii, nutrind o urmă de speranță că am putea găsi o picătură infimă din sângele Paolei Ricci într-o cusătură a tapițeriei – o dovadă reală care să-i lege pe soții Renfrew de răpirea Paolei Ricci și a lui Madison Tyler.

În următoarea oră fură stabilite două perimetre concentrice: cel de la interior încercuia casa cu frontoane, cel de la exterior izola o zonă de două străzi în jurul acesteia.

Nu detectasem nici un fel de activitate în casă, ceea ce mă făcu să mă întreb ce se întâmpla înăuntru. Oare Renfrew împacheta? Sau distrugea documente?

Era aproape ora patru după-amiaza când cinci mașini de teren negre au apărut pe stradă. Au parcat pe trotuar, perpendicular cu fațada casei cu frontoane.

Dave Stanford veni la geamul mașinii mele. Îmi întinse o portavoce. Coada de cal îi fusese retezată la standarde FBI-ului și buna dispoziție îi dispăruse din priviri. Dave nu mai lucra sub acoperire.

– Noi conducem operațiunea, Lindsay, îmi zise. Dar pentru că Renfrew te cunoaște, încearcă să-l faci să iasă din casă.

Conklin întoarse cheia în contact. Am pornit, am traversat strada și ne-am oprit în fața aleii lui Renfrew. Blocam astfel ieșirea și pentru dubiță, și pentru BMW.

Am luat portavocea și m-am plasat în spatele ușii deschise de la mașină.

– Paul Renfrew, am strigat, sunt sergent Boxer. Avem un mandat de arestare pe numele dumneavoastră sub suspiciunea de crimă. Vă rog să ieşiţi încet, cu mâinile sus.

Vocea mea tuna pe deasupra liniştitului cartier din suburbii. Păsările îşi luară zborul, alăturându-şi fâlfâitul zgomotului elicei elicopterului.

– Mişcare la etaj, observă Conklin.

Toţi muşchii mi se încordară. Ochii îmi alergară peste faţada casei. Nu am văzut nimic, dar simţeam furnicături pe piele. Simţeam o armă îndreptată asupra mea.

Am ridicat din nou portavocea – am apăsat butonul.

– Domnule Renfrew, asta e ultima şi cea mai bună şansă pe care o aveţi. Avem suficientă muniţie îndreptată asupra casei să o prefacă în moloz. Nu ne obligaţi să o folosim.

Uşa de la intrare se întredeschise. Renfrew apăru în umbră şi strigă:

– Ies. Nu trageţi! Vă rog, nu trageţi!

Am aruncat o privire la stânga să văd cum reacţiona echipa de intervenţie a FBI-ului. Mai mult de zece puşti M16 erau încă îndreptate spre uşa din faţă. Ştiam că pe un acoperiş, undeva, poate la vreo treizeci de metri depărtare, un lunetist avea un Remington Model 700 cu bătaie lungă aţintit spre fruntea lui Renfrew.

– Ieşiţi la vedere, am strigat spre bărbatul din uşă. O decizie bună, domnule Renfrew, am zis. Acum, întoarceţi-vă şi deplasaţi-vă cu spatele, luându-vă după sunetul vocii mele.

Renfrew stătea sub frontonul care delimita intrarea în casă. Vreo zece metri de peluză verde, tunsă cu grijă, se întindea între noi.

– Nu pot să fac asta, zise Renfrew, cu o voce stinsă, aproape rugătoare. Dacă ies afară, mă împuşcă ea.

Capitolul 113

Renfrew părea speriat şi pe bună dreptate. Dacă făcea o mişcare greşită, durata sa de viaţă era undeva sub două secunde.

Dar nu de noi îi era lui frică.

– Cine vrea să te împuşte? am strigat eu.

– Soţia mea, Laura. E sus cu o armă semiautomată. Nu pot s-o fac să iasă. Cred că o să încerce să mă împiedice să mă predau.

Asta era o întorsătură urâtă. Dacă voiam să aflăm ce se întâmplase cu Madison Tyler, trebuia să-l ţinem pe Paul Renfrew în viaţă.

– Faceţi exact ce vă spun! am strigat. Scoteţi-vă jacheta şi aruncaţi-o la o parte... OK. Bine. Acum întoarceţi pe dos buzunarele pantalonilor.

Microfonul de la staţie era deschis, astfel că toţi cei de pe frecvenţa noastră mă puteau auzi.

– Desfaceţi-vă cureaua, domnule Renfrew. Şi daţi-vă jos pantalonii.

Renfrew mă săgetă cu privirea, dar se supuse. Pantalonii căzură, cămaşa acoperindu-l până la partea superioară a coapselor.

– Acum, întoarceţi-vă încet. La trei sute şaizeci de grade. Ridicaţi-vă cămaşa ca să vă văd talia, am zis în timp ce el se chinuia să se conformeze. Bine, puneţi-vă la loc pantalonii.

Se grăbi să facă întocmai.

– Acum, vă rog să vă ridicaţi manşetele pantalonilor.

– Frumoase picioare pentru un bărbat, îmi zise Conklin peste acoperişul maşinii. Acum hai să-l luăm de aici.

Am încuviinţat, gândindu-mă că, dacă soţia lui Renfrew se repezea la parter, îl putea face să zboare prin uşa deschisă.

I-am spus lui Renfrew să dea drumul manşetelor de la pantaloni, să iasă şi să atingă cu braţele peretele casei.

– Dacă faceţi ce vă spun, nu vă poate lua în vizor, am zis. Ţineţi amândouă mâinile pe lângă perete. Deplasaţi-vă spre colţul din sud al casei. Apoi întindeţi-vă la pământ. Împreunaţi-vă mâinile la ceafă.

Când Renfrew fu la pământ, un Chevrolet Suburban negru intră pe peluză. Doi agenţi FBI săriră afară şi-i puseră cătuşele, apăsându-l cu faţa la pământ.

Tocmai îl urcau pe bancheta din spate a maşinii când am auzit sticlă spărgându-se la etajul casei. La dracu'.

Faţa unei femei apăru la geam.

Avea o armă în mână şi o ţinea la tâmpla unei fetiţe care avea o expresie îngheţată de groază.

Fetiţa era Madison Tyler.

Femeia care o ţinea captivă era Tina Langer, cunoscută şi ca Laura Renfrew, şi care arăta ca o ucigaşă. Faţa îi era schimonosită de furie, dar nu am văzut nici o urmă de frică.

Strigă pe fereastră:

– Finalul jocului e partea cea mai interesantă, nu-i aşa, sergent Boxer? Vreau să mă lăsaţi să plec în siguranţă. A, adică pe mine şi pe Madison. Elicopterul e bun pentru început. Aţi face bine să-l sunaţi pe pilot. Cereţi-i să aterizeze pe peluză. Acum. În momentul ăsta. Şi, apropo... dacă cineva face vreo mişcare spre mine, o s-o împuşc pe fată...

Am văzut gaura neagră apărând pe fruntea ei înainte să aud ecoul detunăturii scoase de Remingtonul de pe acoperişul de vizavi.

Madison scoase un ţipăt când femeia care-şi spunea Laura Renfrew rămase nemişcată în cadrul ferestrei.

În cădere, dădu drumul fetiţei.

Capitolul 114

Era Madison Tyler teafără? Doar la asta mă gândeam când eu şi Conklin am dat năvală în dormitorul principal de la etaj. Totuşi, nu am văzut-o pe fetiţă nicăieri.

– Madison? am strigat cu putere.

Un pat nefăcut de o singură persoană se afla lângă uşă. Pe pat era o valiză deschisă cu hainele fetiţei aruncate înăuntru.

– Unde eşti, micuţo? zise Rich Conklin în timp ce ne apropiam de dulap. Suntem de la poliţie.

Am ajuns la dulap în acelaşi timp.

– Madison, e în regulă, draga mea, am zis răsucind mânerul. Nimeni n-o să-ţi facă nici un rău.

Am deschis uşa şi am văzut un morman de haine pe fundul dulapului mişcându-se în ritmul respiraţiei unei fiinţe.

M-am aplecat, încă speriată de ce aş putea să văd.

– Maddy, am zis, numele meu este Lindsay şi sunt poliţistă. Am venit să te duc acasă.

Am împins la o parte mormanul de haine de pe fundul dulapului până am văzut-o în cele din urmă pe fetiţă. Scâncea încetişor, strângându-se în braţe şi legănându-se cu ochii închişi.

„O, Dumnezeule, mulţumesc." Era Madison.

– E în regulă, scumpo, am zis cu o voce tremurătoare. Totul va fi bine.

Madison îşi deschise ochii, iar eu mi-am întins braţele spre ea. Se repezi spre mine şi am ţinut-o strâns, apropiindu-mi obrazul de părul ei.

Mi-am scos telefonul şi am format un număr pe care îl învăţasem deja pe dinafară. Mâinile îmi tremurau atât de tare, că a trebuit să încerc încă o dată.

Mi se răspunse la al doilea apel.

– Doamnă Tyler, sergent Boxer la telefon. Sunt aici cu inspectorul Conklin şi am recuperat-o pe Madison. Am apropiat telefonul de faţa lui Madison şi am şoptit: Spune-i ceva mamei tale.

Capitolul 115

Seara devreme, eu şi Conklin eram la sediul FBI de pe Golden Gate Avenue, la etajul treisprezece. Eram adunaţi într-o cameră cu alţi cinsprezece agenţi şi poliţişti şi ne uitam pe nişte monitoare la Dave Stanford şi partenera sa, Heather Thomson, care îl interogau pe Renfrew.

Mă aşezasem lângă Conklin şi-i priveam pe Stanford şi pe Thomson disecând actele de teroare comise de Paul Renfrew, cunoscut şi sub numele de David Cornwall, şi sub cel de Josef Waller, nume ce-i fusese dat la naştere.

– Îi convine de minune atenţia care i se dă, i-am zis lui Conklin.

– Bine că nu sunt eu în cameră cu el, răspunse acesta. N-aş putea suporta aşa ceva.

Acel „ceva" era afabilitatea şi mulţumirea de sine pe care le afişa Waller. În loc să facă pe deşteptul sau să-i sfideze, Waller vorbea cu Stanford şi Thomson ca şi cum ar fi fost colegi de-ai săi, ca şi cum s-ar fi aşteptat să rămână în relaţii bune cu ei după ce avea să termine cu relatarea inteligentă a poveştii.

Eu, Macklin şi Conklin am rămas ţintuiţi în scaune în timp ce Waller le-a rostit numele cu o voce tandră: André Devereaux, Erica Whitten, Madison Tyler şi o fetiţă pe nume Dorothea Alvarez, din Mexico City.

Un copil despre care nu ştiuserăm.

Un copil care putea fi încă în viaţă.

În timp ce sorbea din cafea, Waller le spuse lui Stanford şi lui Thompson unde locuiau cei trei copii dispăruţi, servind drept jucării sexuale în casele unor bărbaţi bogaţi din diferite ţări.

– Soţia mea a venit cu idea să importăm fete drăguţe din Europa şi să le plasăm ca bone la familii bune, povesti Waller. Apoi să găsim cumpărători pentru copii. Eu mă ocupam de bone. Asta era treaba mea. Fetele mele erau foarte mândre de copiii cei mai frumoşi, mai inteligenţi şi mai înzestraţi. Şi eu le încurajam pe fete să-mi povestească totul despre ei.

– Deci bonele selectau copiii, dar nu ştiau ce aveaţi de gând să faceţi cu ei, zise Thomson.

Renfrew zâmbi.

– Cum vă găseaţi cumpărători? întrebă Stanford.

– Din auzite, răspunse Renfrew. Clienţii noştri erau toţi oameni bogaţi şi cu clasă şi tot timpul am considerat că lăsam copiii pe mâini bune.

Mi-a venit să vomit, dar mi-am încleştat mâinile pe braţele scaunului şi nu mi-am luat privirea de pe ecranul din faţa mea.

– Aţi păstrat-o pe Madison aproape două săptămâni, zise Thomson. Pare cam riscant.

– Aşteptam un transfer de bani, zise Waller cu regret. Ni se oferise un milion şi jumătate pentru Madison, dar afacerea se tărăgăna. Am primit o altă ofertă, nu la fel de bună, şi apoi cumpărătorul iniţial a revenit. Cele câteva zile în plus ne-au costat totul.

– În legătura cu răpirea lui Madison şi a Paolei, erau foarte mulţi oameni în parc în acea zi. Era ziua-n amiaza mare. O captură foarte impresionantă, trebuie să recunosc. Chiar aş vrea să ştiu cum aţi reuşit.

– Da, dar staţi să vă spun, aproape că s-a dus totul naibii, făcu Waller, expirând zgomotos în faţa amintirii, părând să reflecteze cum să-şi spună povestea. Am condus dubiţa până la locul de joacă, Alta Plaza, explică psihopatul în costum gri. Le-am cerut Paolei şi lui Madison să vină cu noi. Vedeţi, copiii aveau încredere în dădace şi dădacele aveau încredere în noi.

– Genial, făcu Stanford.

Renfrew încuviinţă din cap şi, primind atâta încurajare, vru să continue.

– Le-am spus Paolei şi lui Madison că aveam o situaţie de urgenţă acasă la familia Tyler, că Elizabeth Tyler căzuse. Am adormit-o pe Madison cu cloroform pe bancheta din spate, urmând exact planul pe care îl folosisem în celelalte trei răpiri. Dar Paola a încercat să apuce volanul. Putea să ne omoare pe toţi. Trebuia să o dobor repede. Dumneavoastră ce aţi fi făcut? îl întrebă Renfrew pe Dave Stanford.

– Te-aş fi sugrumat la naştere, răspunse Stanford. Îmi doresc nespus s-o fi putut face.

Partea a cincea

FRED-A-LITO-LINDO

Capitolul 116

Galeria sălii de judecată era ticsită de oameni ai legii, reporteri de specialitate, familii ale victimelor şi zeci de persoane care fuseseră pe *Del Norte* când Alfred Brinkley trăsese runda fatală. Sunetul şoaptelor se transformă într-un bubuit în momentul în care doi gardieni îl introduseră pe Brinkley în încăpere.

Iată-l!

Criminalul de pe feribot.

Mickey Sherman stătu în picioare în timp ce îi scoteau lui Brinkley cătuşele şi lanţurile care-i înconjurau mijlocul. Trase un scaun pentru clientul său, care-l întrebă:

– Voi avea şansa să vorbesc?

– Mă mai gândesc, îi zise Sherman clientului său. Eşti sigur de asta, Fred?

Brinkley încuviinţă din cap.

– Arăt bine?

– Mda. Eşti în regulă.

Mickey se lăsă pe spate şi se uită cu atenţie la clientul său palid, numai piele şi os, la tunsoarea neregulată, la tenul iritat după bărbierit şi la costumul strălucitor care atârna pe el ca pe o sperietoare.

Regula generală spune să nu-ţi pui clientul să depună mărturie decât dacă te duci la fund şi, chiar şi atunci, doar dacă clientul tău e destul de credibil şi de înduioşător ca să vrăjească juriul.

Fred Brinkley arăta ca un tocilar plictisitor.

Pe de altă parte, ce avea de pierdut? Acuzarea avea mărturii de la martori oculari, o casetă video şi o confesiune. Aşa că

Sherman cocheta cu ideea. Evitarea unui mare risc sau o şansă ca Fred-a-lito-lindo să-i convingă pe juraţi că zgomotul din capul său era atât de copleşitor, încât îşi pierduse minţile când îi împuşcase pe acei bieţi oameni...

Fred avea dreptul să depună mărturie în apărarea sa, dar Sherman crezu că îl poate face să se răzgândească. Era încă indecis când juraţii se aşezară la locurile lor şi judecătorul urcă pe podium. Aprodul anunţă deschiderea şedinţei şi un văl de linişte expectativă se lăsă peste sala cu lambriuri din lemn.

Judecătorul Moore se uită peste ramele negre ale ochelarilor cu lentile groase şi întrebă:

– Sunteţi gata, domnule Sherman?

– Da, onorată instanţă, zise Sherman, ridicându-se şi încheindu-şi nasturele din mijloc al hainei de la costum. I se adresă clientului său: Fred...

Capitolul 117

– După accidentul surorii tale, ai fost la spitalul Napa State? întrebă Sherman, observând că Fred se simţea în largul său pe scaunul martorilor. Mai bine decât se aşteptase.

– Da. M-am internat. Începusem să cedez nervos.

– Înţeleg. Şi ai luat medicamente la Napa?

– Desigur, luam. E destul de greu la şaisprezece ani. Cu atât mai mult dacă sora ta mai mică moare sub ochii tăi.

– Erai deprimat pentru că, atunci când sora ta a fost lovită de tangonul bărcii şi a căzut peste bord, nu ai putut să o salvezi?

– Onorată instanţă, interveni Yuki ridicându-se în picioare, nu avem nici o obiecţie ca şi domnul Sherman să depună mărturie, dar cred că ar trebui cel puţin să jure cu mâna pe Biblie.

– O să-ţi pun o altă întrebare, zise Sherman, zâmbind, relaxat, vorbind pur şi simplu cu clientul său. Fred, înainte de accidentul surorii tale, auzeai voci?

– Nu, am început să le aud după asta.

– Fred, poţi să spui juriului la ce anume te referi?

Brinkley îşi împreună mâinile deasupra capului şi suspină adânc, ca şi cum descriind vocile le-ar fi adus la viaţă.

– Vedeţi, sunt mai multe voci, explică Brinkley. E o voce de femeie, un pic lălăită şi stridentă, dar să o lăsăm la o parte. Mai e o altă voce, una furioasă, de bărbat. Urlă de furie, se dezlănţuie. Această voce mă stăpâneşte.

– Asta e vocea care ţi-a spus să tragi în ziua aceea, pe feribot?

Brinkley dădu din cap, copleşit de tristeţe.

– Aceasta ţipa: „Ucide, ucide, ucide" şi nimic altceva nu a mai contat. Nu auzeam decât această voce. Nu puteam să fac decât ce îmi spunea ea. Exista doar ea şi totul în afară de ea era doar un vis oribil.

– Fred, ai putea spune că tu nu ai fi împuşcat în ruptul capului pe cineva vreodată, dacă nu ar fi fost vocile care „te-au stăpânit" timp de cincisprezece ani, de la accidentul surorii tale? întrebă Sherman.

Sherman observă că Fred nu mai era atent la el, că privea fix spre public.

– Aia e mama mea, zise Brinkley cu mirare în glas. Aia e mama!

Capetele se întoarseră spre o femeie afro-americană cu pielea mai deschisă la culoare, zveltă, atrăgătoare, cu puţin trecută de cincizeci de ani, care se strecură de-a lungul unui şir de scaune, îi zâmbi rece fiului ei şi se aşeză.

– Fred, făcu Sherman.

– Mamă! O să spun totul, strigă Brinkley, cu vocea tremurând de emoţie şi cu expresia schimonosită de durere. Mă auzi, mamă? Pregăteşte-te pentru adevăr! Domnule Sherman, aţi înţeles greşit. Dumneavoastră tot vorbiţi de un accident. Moartea lui Lily nu a fost un accident!

Sherman se întoarse spre judecător şi zise, deloc emoţionat:

– Onorată instanţă, cred că e un moment potrivit pentru o pauză...

Brinkley îşi întrerupse tăios avocatul:

– Nu am nevoie de o pauză. Şi, sincer să fiu, nu mai am nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Sherman.

Capitolul 118

– Onorată instanţă, zise Sherman pe un ton firesc, încercând din răsputeri să se comporte ca şi cum clientul său nu ar fi rătăcit drumul, pregătindu-se să plonjeze în prăpastie, cer ca mărturia domnului Brinkley să fie ştearsă de la dosar.

– Pe ce bază, domnule Sherman?

– Ne pregăteam să facem sex, mamă! ţipă Brinkley spre celălalt capăt al sălii. O mai făcusem şi înainte. Tocmai îşi scotea bluza când tangonul s-a rotit şi...

– Dumnezeule! strigă cineva din public.

– Onorată instanţă, interveni Sherman, mărturia aceasta nu are legătură cu cazul.

Yuki sări în picioare.

– Onorată instanţă, domnul Sherman a deschis această portiţă pentru martorul său – care îi este şi client!

Brinkley îşi întoarse capul din direcţia mamei sale şi-i ţintui pe juraţi în scaune cu privirea sa intensă, sfredelitoare.

– Am jurat să spun adevărul, zise el în timp ce sala fu cuprinsă de haos.

Chiar şi ciocănelul judecătorului, care lovea suficient de tare să despice plăcuţa, fu acoperit de zarva din încăpere.

– Şi adevărul e că nu am ridicat un deget ca s-o salvez pe sora mea, zise Brinkley, împroşcând cu salivă. Şi i-am omorât pe oamenii aceia de pe feribot pentru că vocea mi-a spus să o fac, sunt un om foarte periculos.

Sherman se aşeză pe locul lui din spatele mesei apărării şi-şi puse calm hârtiile într-un dosar.

– În ziua aceea, pe feribot, striga Brinkley, i-am luat pe acei oameni la cătare şi am tras. Aş putea s-o fac din nou.

Juraţii făcură ochii mari în timp ce Alfred Brinkley îşi şterse lacrimile de pe obrajii scofâlciţi cu palmele.

– Gata, domnule Brinkley, strigă judecătorul.

– Voi aţi jurat să faceţi dreptate, proclamă Brinkley, apucându-şi genunchii şi lovindu-i cu palmele în mod ritmic. Trebuie să mă executaţi pentru ceea ce le-am făcut acelor oameni. Asta e singura cale să vă asiguraţi că nu o voi face din nou. Şi dacă nu-mi daţi pedeapsa cu moartea, vă promit că mă voi întoarce.

Mickey Sherman vârî dosarul în servieta sa de metal lucios şi o închise cu un ţăcănit. Se pregătea să plece.

– Domnule Sherman, făcu judecătorul Moore, cu faţa colorată în roz-somon de exasperare, mai aveţi întrebări pentru martorul dumneavoastră?

– Nici una, în momentul de faţă, onorată instanţă.

– Domnişoară Castellano? Doriţi să-l interogaţi pe martorul părţii adverse?

Yuki nu ar fi putut spune nimic care să întreacă propriile cuvinte ale lui Brinkley: „Dacă nu-mi daţi pedeapsa cu moartea, promit că mă voi întoarce".

– Nu mai am întrebări, onorată instanţă, zise Yuki.

Dar în timp ce judecătorul îi spunea lui Brinkley să se retragă, un bec roşu se aprinse în mintea lui Yuki.

Oare Fred Brinkley chiar îşi bătuse cuiele în propriul coşciug?

Sau făcuse mai mult decât ar fi putut face sau spune vreodată Mickey Sherman pentru a convinge juriul că e nebun?

Capitolul 119

Fred Brinkley era aşezat pe patul tare din celula sa de doi pe trei de la etajul zece al sediului poliţiei.

Se auzeau zgomote peste tot în jurul său, vocile celorlalţi deţinuţi, scârţâitul roţilor căruciorului cu mâncare, zăngănitul uşilor care se închideau şi al căror ecou se propaga de-a lungul şirului de celule.

Cina lui Brinkley era pe o tavă pe care o ţinea în poală. Mâncă pieptul de pui uscat, piureul apos şi chifla tare, exact ce-i dăduseră şi seara trecută, mestecând conştiincios, dar fără plăcere.

Se şterse la gură cu un şervеţel de hârtie maro, îl frământă în mână până când se făcu tare şi rotund ca o pietricică, după care îl lăsă să cadă exact în mijlocul farfuriei.

Apoi, aranjă frumos tacâmurile de plastic la o parte, se ridică din pat, făcu doi paşi şi împinse tava pe sub uşă.

Se întoarse la patul său suprapus şi se sprijini de perete cu picioarele atârnând pe margine. Din această poziţie, putea vedea vasul de toaletă şi chiuveta în stânga sa şi întregul perete de bolţari drept în faţă.

Peretele era zugrăvit în gri, cu graffiti scrijelit în beton ici şi colo, numere de telefon, expresii argotice, numele unor bande de deţinuţi şi simboluri pe care nu le înţelegea.

Începu să numere bolţarii din peretele din faţa sa şi urmări în minte modelul tencuielii ca şi cum mortarul care ţinea blocurile de beton împreună ar fi fost un labirint, iar soluţia s-ar fi ascuns în liniile dintre ele.

Un gardian veni la uşa celulei şi luă tava. Pe ecusonul său scria „OZZIE QUINN".

– E timpul să-ţi iei pastilele, Fred-o, zise Ozzie.

Brinkley merse până la gratii, scoase mâna printre ele şi luă păhărelul de carton în care erau pastilele. Gardianul privi în timp ce Brinkley îşi vărsă conţinutul acestuia în gură.

– Poftim, făcu Ozzie, întinzându-i printre bare un alt păhărel de carton, de data aceasta plin cu apă.

Se uită cum Brinkley îşi înghiţi pastilele.

– Zece minute până se dă stingerea, îi spuse Ozzie lui Fred.

– Purecii să te sărute, zise Fred.

Se întoarse la salteaua sa şi se sprijini de perete. Încercă să cânte încetişor „Ay, ay, ay, ay, Mama-cita-lindo".

După care, se prinse cu mâinile de marginea patului şi se repezi cu capul înainte în zidul de ciment.

Apoi încă o dată.

Capitolul 120

Când Yuki reveni în sala de judecată, şeful ei, Leonard Parisi, era aşezat lângă David Hale, la masa apărării. Yuki îl sunase pe Len de îndată ce auzise despre tentativa de sinucidere a lui Brinkley. Dar nu se aşteptase să-l vadă la tribunal.

– Leonard, ce bine îmi pare să te văd, zise ea, dar în gândul ei: „La dracu'! Oare o să preia cazul? Poate să-mi facă una ca asta?"

– Juriul pare în regulă? întrebă Parisi.

– Aşa i-au spus judecătorului. Nimeni nu vrea să se anuleze procesul din cauza unei erori judiciare. Mickey nici măcar nu a cerut o amânare.

– Bine. Îmi place la nebunie nemernicul ăla încrezut, mormăi Parisi.

De cealaltă parte a culoarului, Sherman vorbea cu clientul său. Brinkley avea ochii vineţi. În jurul frunţii avea înfăşurat un bandaj mare din tifon şi purta un halat bleu de spital peste pantaloni de pijama cu dungi.

Brinkley privea ţintă în jos, la masă, ciupindu-şi părul de pe braţ în timp ce Sherman vorbea. Nu se uită în sus nici când aprodul strigă:

– Ridicaţi-vă, vă rog.

Judecătorul se aşeză, îşi turnă un pahar cu apă, apoi o întrebă pe Yuki dacă era pregătită de închidere.

Yuki răspunse că da.

Avansă spre pupitru ascultând zgomotul ritmic al pulsului răsunându-i în urechi. Își drese ușor glasul, apoi salută juraţii și se lansă în pledoaria de final.

– Nu suntem aici să decidem dacă domnul Brinkley are sau nu probleme psihologice, începu Yuki. Cu toţii avem probleme și unii se descurcă mai bine decât alţii. Domnul Brinkley a zis că a auzit o voce furioasă în mintea sa și poate că e adevărat. Nu putem ști sigur și nici nu contează. O boală mintală nu echivalează cu un permis de crimă, doamnelor și domnilor, și prezenţa vocilor din capul său nu schimbă faptul că Alfred Brinkley era conștient că făcea ceva rău când i-a executat pe acei patru oameni nevinovaţi, inclusiv pe cel mai nevinovat dintre ei – un băiat de nouă ani. Cum putem fi siguri că domnul Brinkley era conștient că făcea ceva rău? se adresă ea juriului. Pentru că acţiunile sale, comportamentul său îl trădează.

Yuki făcu o pauză pentru efect și se uită de jur împrejurul sălii. Observă figura mătăhăloasă și ciupită de vărsat a lui Parisi, încruntarea dementă din ochii lui Brinkley – și văzu că juraţii erau foarte atenţi și așteptau ca ea să continue.

– Haideţi să analizăm comportamentul domnului Brinkley, continuă ea. Mai întâi, a luat cu sine pe feribot un pistol Smith & Wesson Model 10 încărcat. Apoi a așteptat ca feribotul să andocheze ca să nu fie prins în mijlocul golfului, fără cale de scăpare. Aceste acte arată prevedere. Arată premeditare. În timp ce *Del Norte* trăgea la mal, zise Yuki, cu ochii la juriu, Alfred Brinkley a ţintit cu atenţie și și-a descărcat arma în cinci oameni. Apoi a fugit. A fugit mâncând pământul, adăugă Yuki. Asta e conștiinţa vinovăţiei. Știa că făcuse ceva rău. Domnul Brinkley a încercat să se ascundă două zile înainte de a se preda și de a mărturisi crimele – pentru că știa că făcuse ceva rău. Poate că nu vom ști niciodată cu exactitate ce era în mintea domnului Brinkley pe 1 noiembrie, dar știm ce a făcut. Și știm sigur ceea ce domnul Brinkley însuși ne-a spus ieri după-amiază. Și-a aţintit arma asupra victimelor, zise Yuki, folosindu-și mâna pe post de pistol și trasând fără grabă un semicerc, la

nivelul umărului, cuprinzând în raza de acţiune galeria şi boxa juraţilor. A apăsat pe trăgaci de şase ori. Şi ne-a avertizat că e un om periculos. La drept vorbind, cea mai bună dovadă a sănătăţii mintale a domnului Brinkley e că a fost de acord cu noi în ambele cazuri. E vinovat. Şi trebuie să i se dea pedeapsa maximă permisă de lege. Vă rog să îi daţi domnului Brinkley ceea ce a cerut, ca să nu mai fie nevoie să ne facem griji că va mai ţine vreodată în mâini o armă încărcată.

Yuki se simţi îmbujorată şi încântată când se aşeză lângă Leonard Parisi.

– Grozavă încheiere, Yuki, şopti acesta. Frumos lucrat.

Capitolul 121

Mickey Sherman se ridică numaidecât în picioare. Se întoarse spre juriu şi le spuse o poveste simplă şi tragică, ca şi cum ar fi vorbit cu mama sau cu iubita sa.

– Trebuie să vă spun, oameni buni, începu el, că Fred Brinkley a vrut să tragă în acei oameni şi chiar a făcut-o. Nu am negat şi nu vom nega asta niciodată. Şi care a fost motivul său? Avea un dinte împotriva acelor oameni? Era vorba de un jaf sau de o tranzacţie de droguri nereuşită? I-a împuşcat în legitimă apărare? Nu, nu, nu şi nu. Poliţia nu a reuşit să găsească nici un motiv raţional care să explice de ce Fred Brinkley i-a împuşcat pe acei oameni. Pentru că nu a existat nici unul. Şi când nu există absolut nici un motiv pentru o crimă, rămâne întrebarea – de ce? Fred Brinkley suferă de tulburare schizoafectivă, o boală ca leucemia sau scleroza multiplă. Nu a greşit cu nimic ca să ajungă să aibă această boală. Nici măcar nu ştia că o are. Când Fred i-a împuşcat pe acei oameni, nu ştia că face ceva rău, nu ştia nici măcar că acei oameni erau reali. V-a spus chiar el. Singurul lucru de care era conştient era vocea aceea puternică, necruţătoare din capul său care îi spunea să ucidă. Şi singura modalitate de a opri acea voce era să se supună. Dar nu trebuie să ne credeţi pe cuvânt când vă spunem că Fred Brinkley e lipsit de discernământ. Fred Brinkley are antecedente de boală mintală de pe vremea când a fost internat într-un spital de psihiatrie, acum cincisprezece ani. Zeci de martori au declarat că l-au auzit pe domnul Brinkley vorbind cu televizorul, cântând

ca să se calmeze sau plesnindu-se atât de tare peste frunte, încât urma palmei rămânea vizibilă mult timp după aceea – atât de mult îşi dorea să scoată afară vocile din capul său. L-aţi auzit şi pe doctorul Sandy Friedman, specialist de marcă în psihiatrie clinică şi medico-legală, care l-a consultat pe domnul Brinkley de trei ori şi l-a diagnosticat cu tulburare schizoafectivă, zise Sherman, plimbându-se în timp ce vorbea. Domnul doctor Friedman ne-a spus că în momentul comiterii crimei, Fred Brinkley se afla într-o stare psihotică, era rupt de realitate. Suferea de o boală sau deficienţă mintală care-l împiedica să-şi adapteze comportamentul la legile societăţii. Asta e definiţia lipsei de discernământ. Boala aceasta nu e o plăsmuire avocăţească, zise Sherman.

Făcu doi paşi spre masa apărării şi ridică o carte grea cu copertă de carton.

– Acesta e manualul de *Diagnostic şi statistică a tulburărilor mintale*, volumul IV, biblia de diagnosticare în profesia de psihiatru. O să-l aveţi cu dumneavoastră în camera de deliberare şi veţi putea citi că tulburarea schizoafectivă este o psihoză – o boală mintală gravă care determină acţiunile persoanei care suferă de ea. Clientul meu nu e un om de admirat, zise el. Nu vrem să-i dăm o medalie. Dar Fred Brinkley nu e un ucigaş şi nu există nimic în trecutul său care să sugereze că ar fi. Purtarea sa de ieri i-a demonstrat boala. Care om în toate minţile i-ar cere juriului să-l condamne la moarte?

Sherman se întoarse la masa apărării, puse jos cartea şi sorbi din paharul cu apă înainte de a se întoarce la pupitru.

– Dovezile în sprijinul lipsei de discernământ sunt copleşitoare în acest caz. Fred Brinkley nu a ucis din dragoste sau din ură, pentru bani sau senzaţii tari. Nu e malefic. E bolnav. Şi vă cer astăzi să faceţi ceea ce e corect. Găsiţi-l pe Fred Brinkley „nevinovat" în baza lipsei de discernământ. Şi aveţi încredere că sistemul va proteja cetăţenii de acest om.

Capitolul 122

– Păcat că nu aţi prins pledoaria de final a lui Yuki, zise Cindy, punând cu afecţiune un braţ în jurul ei şi zâmbindu-ne de peste masă mie şi lui Claire. A fost extraordinară!

– Ăsta e punctul tău de vedere jurnalistic şi obiectiv? întrebă Yuki, roşind un pic, dar zâmbind în timp ce îşi dădu părul după urechi.

– Cum să nu, râse Cindy. Vorbesc ca persoană particulară. Neoficial.

Eram la MacBain's, vizavi de sediul poliţiei, toate patru cu telefoanele pe masă. Sydney MacBain, chelneriţa noastră şi fiica proprietarului, aduse patru pahare şi două sticle mari de apă minerală.

– Apă, apă peste tot, făcu Syd. Care-i treaba, doamnelor? Ştiţi că sunteţi într-un bar, de fapt?

Am răspuns arătând pe rând înspre fiecare dintre noi.

– Uite care e treaba, Syd. În timpul serviciului, în timpul serviciului, în timpul serviciului. Apoi am arătat spre Claire şi am zis: Însărcinată şi în timpul serviciului.

Sydney râse, o felicită pe Claire, ne luă comenzile şi se îndreptă spre bucătărie.

– Deci totuşi aude voci? am întrebat-o pe Yuki.

– Posibil. Dar multă lume aude voci. Între cinci şi zece mii doar în San Francisco. Probabil câţiva chiar în acest bar. Dar nu văd pe careva dintre ei trăgând în dreapta şi-n stânga. Se prea poate ca Fred Brinkley să audă voci. Dar în acea zi? Ştia că ceea ce face nu e bine.

– Nenorocitul, zise Claire. Vorbesc oficial, ca victimă şi martor foarte părtinitor.

Ziua aceea îmi reveni în minte cu o claritate bolnăvicioasă – puntea alunecoasă de sânge şi ţipetele pasagerilor şi cât fusesem de speriată că ar fi putut muri Claire. Mi-am amintit cum l-am îmbrăţişat pe Willie şi i-am mulţumit lui Dumnezeu că ultimul glonţ al lui Brinkley trecuse pe lângă el.

Am întrebat-o pe Yuki:

– Crezi că juriul îl va condamna?

– Nu ştiu. Ar face bine. Dacă cineva merită injecţia letală, el e acela, zise Yuki, sărându-şi din abundenţă cartofii prăjiţi.

Părul îi căzu peste faţă, astfel încât nici una dintre noi nu i-am putut citi privirea.

Capitolul 123

Era trecut de ora două după-amiaza, a treia zi de când juriul începuse deliberările, când Yuki primi un telefon. Se cutremură.

Asta era.

Rămase ţeapănă în scaun încă un moment, clipind. Apoi se scutură.

Îl contactă pe pager pe Leonard şi folosi apelarea rapidă pentru Claire, Cindy şi Lindsay, care se aflau toate la câteva minute de sala de judecată. Se ridică de la birou, traversă holul şi se aplecă deasupra paravanului care delimita biroul lui David.

– Au revenit!

David lăsă deoparte sandviciul cu ton şi o urmă pe Yuki la lift, pe care-l folosiră să ajungă la parter.

Traversară holul principal, intrară pe uşa dublă capitonată cu piele a celui de-al doilea hol, trecură prin verificările de securitate din faţa sălii, apoi printr-un vestibul cu pereţi de sticlă şi se aşezară în cele din urmă la locul lor la masa acuzării.

Sala de judecată se umpluse treptat pe măsură ce se dusese vestea. Televiziunea tribunalului îşi instala camerele. Jurnalişti de la ziarele locale şi băgăcioşi de la tabloide, reporteri de la televiziuni prin cablu sau de la televiziuni de ştiri cu acoperire naţională umpleau rândul din spate. Cindy era pe culoar.

Yuki le văzu pe Claire şi pe Lindsay stând în zona de mijloc, dar nu o văzu nicăieri pe mama acuzatului, Elena Brinkley.

Mickey Sherman intră pe uşă îmbrăcat într-un costum bleumarin care-i venea foarte bine. Îşi puse servieta de metal în faţa sa, o salută din cap pe Yuki şi dădu un telefon.

Mobilul lui Yuki sună.

– Len, zise ea, citind numele de pe ecran, se dă verdictul.

– Sunt la nenorocitul de cardiolog, îi spuse Len. Ţine-mă la curent.

Uşa laterală din stânga judecătorului se deschise şi aprodul intră împreună cu Alfred Brinkley.

Capitolul 124

Bandajul lui Brinkley fusese îndepărtat, lăsând la vedere un rând de copci care începea din mijlocul frunţii şi urca spre marginea scalpului. Vânătăile din jurul ochilor se retrăseseră, ajungând la culoarea unui gălbenuş de ou fiert prea tare, un galben-verzui.

Aprodul desfăcu lanţurile şi cătuşele lui Brinkley şi acuzatul se aşeză lângă avocatul său.

Uşa din dreapta secţiunii rezervate juriului se deschise şi doisprezece juraţi şi doi locţiitori intrară în sala de judecată, îmbrăcaţi la patru ace, cu părul aranjat şi dat cu fixativ, câteva bijuterii pe mâinile sau la gâtul femeilor. Nu se uitară la Yuki, şi nici la acuzat. De fapt, arătau încordaţi, ca şi cum s-ar fi certat în legătură cu verdictul până în ultimul moment.

Uşa din spatele podiumului se deschise şi judecătorul Moore intră în sala de judecată. Îşi şterse ochelarii în timp ce şedinţa fu declarată deschisă, apoi zise:

– Domnule preşedinte al juriului, înţeleg că juriul a ajuns la un verdict?

– Aşa e, onorată instanţă.

– Vă rog să-i înmânaţi verdictul aprodului.

Preşedintele juriului era un tâmplar, cu păr blond până la umeri şi degete pătate de nicotină. Părea încordat când îi întinse un bileţel împăturit aprodului care îl duse apoi judecătorului.

Judecătorul Moore despături bileţelul şi se uită peste el. Îi rugă pe cei din public să respecte protocolul curţii şi să nu se manifeste zgomotos când se va citi verdictul.

Yuki îşi împreună mâinile pe masa din faţa ei. Îl auzea pe David Hale respirând lângă ea şi, preţ de o fracţiune de secundă, simţi afecţiune faţă de el.

Judecătorul Moore începu să citească:

– La acuzaţia de ucidere cu premeditare a Andreei Canello, juriul îl găseşte pe acuzat, Fred Brinkley, „nevinovat" pe motiv de boală sau deficienţă mintală.

Yuki simţi că i se face rău.

Se lăsă adânc în scaun, de-abia auzind vocea judecătorului care citea fiecare nume şi la fiecare cap de acuzare un verdict de nevinovăţie pe motiv de lipsă de discernământ.

Yuki se ridică în picioare când Claire şi Lindsay veniră în faţă ca să-i fie alături. Stăteau în jurul ei când Brinkley fu legat în lanţuri şi văzură toate cum se uita la Yuki.

Era o privire ciudată, fixă, combinată cu un zâmbet misterios. Yuki nu ştia ce voia să-i transmită Brinkley prin asta, dar simţi cum i se ridică părul pe ceafă.

Şi apoi Brinkley i se adresă:

– Bună încercare, domnişoară Castellano. Foarte bună încercare. Dar nu ştiţi? Cineva trebuie să plătească.

Unul dintre gardieni îl împinse pe Brinkley şi, după o ultimă privire aruncată lui Yuki, îşi târşâi picioarele pe culoar între cei doi paznici.

Bolnav sau sănătos, Alfred Brinkley avea să fie închis multă vreme. Yuki ştia asta.

Dar totuşi – îi era frică.

Capitolul 125

O lună mai târziu, eu şi Conklin eram din nou în parcul Alta Plaza, unde începuse totul.

De data asta, l-am văzut pe Henry Tyler coborând spre noi pe alee, cu haina fluturându-i în vânt. Îi întinse mâna lui Conklin, o strânse cu putere, apoi o luă pe a mea.

– Ne-aţi redat viaţa. Nu am cuvinte să vă mulţumesc îndeajuns.

Tyler le strigă pe soţia sa şi pe o fetiţă care se juca pe o construcţie heaxagonală, un nou fel de *jungle gym*. Luminându-se la faţă de bucurie, Madison îşi dădu drumul de pe bare şi alergă spre noi.

Henry Tyler îşi ridică fiica în braţe. Madison se aplecă peste umărul tatălui ei şi îşi puse braţele după gâtul meu şi al lui Richie, strângându-ne într-o îmbrăţişare triplă.

– Voi sunteţi preferaţii mei, zise ea.

Zâmbeam încă în clipa în care Henry Tyler a pus-o jos pe Madison şi ne-a spus cu o expresie radioasă:

– Vă suntem recunoscători cu toţii. Eu, Liz, Maddy – consideraţi-ne prieteni pe viaţă.

Mi se umeziră ochii.

Era o zi grozavă şi eram mândră că sunt poliţist.

În timp ce eu şi Rich făceam cale-ntoarsă spre maşină, am vorbit despre iadul prin care trebuia să trecem ca să rezolvăm un caz – munca grea şi plictisitoare, contactul direct cu criminalii şi drogaţii, pistele false.

– Şi atunci, am zis eu, un caz se sfârşeşte în felul ăsta şi te simţi în al nouălea cer.

Rich se opri din mers şi-şi puse mâna pe braţul meu.

– Hai să ne oprim un minut aici, zise.

M-am aşezat pe una dintre treptele mari care fuseseră încălzite de soare şi Rich veni lângă mine. Se vedea că are ceva pe suflet.

– Lindsay, ştiu că tu crezi că sunt îndrăgostit de tine, începu el, dar e mai mult decât atât. Crede-mă.

Pentru prima oară, mă durea să privesc chipul frumos al lui Rich Conklin. Gândul la pipăielile noastre din hotelul din Los Angeles mă făcea să mă foiesc, ruşinată.

– Nu vrei să ne dai o şansă? zise. Lasă-mă să te scot la cină. Nu voi încerca nimic, Lindsay. Vreau doar ca noi să... ăăă...

Rich îmi citi sentimentele pe chip şi se opri. Scuturâ din cap şi, în cele din urmă, zise:

– O să tac acum.

M-am întins şi mi-am pus mâna peste a lui.

– Îmi pare rău, am zis.

– Să nu-ţi pară... Lasă, Lindsay. Uită că am spus ceva, bine? Încercă să zâmbească şi aproape că reuşi. O să mă ocup de asta câţiva ani în şedinţele de terapie.

– Faci terapie?

– M-ar ajuta? Nu. Râse. Eu doar... uite, ştii ce simt pentru tine. Cred că e de ajuns.

Drumul de întoarcere la sediu a fost neplăcut, iar conversaţia tensionată până când am primit un telefon să ne prezentăm în cartierul Tenderloin unde fusese descoperit un cadavru. Am lucrat împreună la caz până ni s-a terminat tura. Şi m-am simţit bine, ca şi cum am fi fost parteneri de ani întregi.

Puţin după ora nouă seara i-am spus lui Rich că ne vedem de dimineaţă. Tocmai descuiasem uşa maşinii, când mi-a sunat telefonul.

– Acum ce mai e? am bombănit.

Se auzi o trosnitură uşoară din cauza perturbaţiilor, apoi o voce profundă se revărsă din telefon preschimbând noaptea în zi.

– Ştiu că nu trebuie să surprind un ofiţer de poliţie înarmat pe treptele casei sale, Blondino. Deci... consideră-te avertizată. Voi fi în oraş în weekend. Am veşti. Şi vreau tare mult să te văd.

Capitolul 126

Se auzi soneria.

Am apăsat butonul interfonului, zicând:

– Vin! şi am alergat pe scări în jos. Îngrijitoarea căţeluşei, Karen Triebel, era în faţa uşii de la intrare. Am îmbrăţişat-o şi m-am aplecat să o cuprind pe draga de Martha.

– I-a fost tare dor de tine, Lindsay, mă anunţă Karen.

– Crezi? am zis, râzând.

Scâncind şi lătrând, Martha mă doborî din picioare. Am stat pur şi simplu în prag în timp ce ea îmi apăsa umerii şi-mi „spăla" faţa cu săruturi.

– Eu plec. Văd că voi două vreţi să fiţi singure, strigă Karen, coborând treptele spre Volvo-ul ei.

– Aşteaptă, Karen, vino sus. Am un cec pentru tine.

– E în regulă! Mi-l dai data viitoare, zise ea, dispărând în maşină.

– Mulţumesc! am strigat în timp ce ea trecu cu maşina pe lângă mine şi-mi făcu semn cu mâna. Mi-am îndreptat din nou atenţia spre preferata mea.

– Ştii tu cât de mult te iubesc? i-am şoptit la una din urechile ei mătăsoase.

Se pare că ştia.

Am fugit împreună sus, mi-am pus şapca şi haina şi mi-am schimbat pantofii cu unii sport. Am luat-o pe străzile pe care le iubeam atât de mult, am fugit pe Nineteenth spre parcul Rec Center unde m-am trântit pe o bancă şi m-am uitat la Martha

desfăşurându-se ca un border collie tipic. Fugea bucuroasă în cercuri ample, adunându-i la un loc pe ceilalţi câini şi distrându-se de minune.

După o vreme se întoarse lângă bancă şi se aşeză lângă mine. Odihnindu-şi capul pe coapsa mea, se uită în sus cu ochii ei mari şi căprui.

– Te bucuri că eşti acasă, Boo? Te-ai săturat de vacanţă?

Am alergat în pas uşor înapoi la apartament şi am urcat scările. I-am dat Marthei un bol mare de mâncare pentru câini şi m-am băgat sub duş. Până când m-am şters şi mi-am uscat părul, Martha dormea deja pe patul meu.

Adormise profund – pleoapele îi tremurau, fălcile îi fluturau şi labele i se mişcau într-un vis canin minunat.

Nici măcar nu întredeschise pleoapele cât timp eu mă pregăteam pentru întâlnirea cu Joe.

Capitolul 127

Restaurantul Big 4 se afla pe Nob Hill, vizavi de catedrala Grace. A fost numit după cei patru magnaţi ai companiei de căi ferate Central Pacific şi e elegant lambrisat în lemn închis la culoare şi decorat cu flori şi lumini somptuoase. Potrivit câtorva dintre cele mai scumpe reviste glossy, Big 4 are unul dintre cei mai buni bucătari din oraş.

Aperitivele ne-au fost aduse – Joe comandase *foie gras* cu mere caramelizate, iar eu fusesem sedusă de suculentele pere franţuzeşti cu prosciutto. Totuşi, nu eram atât de absorbită de decor şi de privelişte, încât să nu observ timiditatea din ochii lui Joe şi faptul că se uita întruna la mine.

– Am avut o mulţime de idei răsuflate, zise el. Şi să nu mă întrebi care au fost, bine, Linds?

– Nu, bineînţeles că nu, am rânjit. Eu în nici un caz.

Am împuns cu furculiţa deja plină de pere o bucată de brânză de capră cu crustă de alune şi am lăsat-o să mi se topească în gură.

– Şi după o cugetare adâncă – serios, Blondino, foarte adâncă – mi-am dat seama de ceva şi o să-ţi povestesc şi ţie.

Mi-am pus jos furculiţa şi l-am lăsat pe chelner să-mi ia farfuria.

– Te ascult.

– Bine, făcu Joe. Ştii că am şase fraţi şi că am crescut toţi într-o casă înaltă şi strâmtă din Queens. Şi că tatăl meu era mereu plecat.

– Comis-voiajor.

– Exact. Materiale şi accesorii de cusut. Călătorea de-a lungul Coastei de Est şi era plecat şase zile din şapte. Câteodată chiar mai mult. Tuturor ne era foarte dor de el. Dar mamei îi era cel mai dor. El era adevărata ei fericire şi într-o bună zi a dispărut, îmi povesti Joe. Ne suna în fiecare seară înainte de culcare, dar de data asta nu o făcuse. Aşa că mama a sunat la poliţia statală care l-a găsit a doua zi dormind în maşină pe rampa unui service auto de lângă un orăşel din Tennessee.

– I se defectase maşina?

– Da, şi pe atunci nu existau telefoane mobile şi, bineînţeles, Dumnezeule, nu-ţi poţi imagina prin ce am trecut până să avem veşti de la el. Ne gândeam că maşina lui era într-un şant, acoperită de apă, că a fost împuşcat într-un jaf la benzinărie, că poate avea o altă viaţă undeva.

Am încuviinţat din cap.

– O, Joe, înţeleg.

Joe făcu o pauză, se jucă puţin cu tacâmurile, apoi continuă:

– Tata a văzut cât de mult suferea mama, noi toţi de altfel, şi a zis că-şi dă demisia. Dar nu putea să facă asta şi să ne şi întreţină cum şi-ar fi dorit. Apoi într-o zi, când eram în anul doi de liceu, chiar şi-a dat demisia. A rămas acasă definitiv.

Joe ne reumplu paharele cu vin şi am luat o sorbitură fiecare în timp ce chelnerul aşeza antreurile în faţa noastră. Dar, având în vedere nodul din gâtul lui Joe şi un presentiment personal care devenea tot mai puternic, îmi pierdusem pofta de mâncare.

– Ce s-a întâmplat, Joe?

– A rămas acasă. Noi am plecat, unul câte unul. Părinţii mei s-au descurcat cu mai puţin, dar erau mai fericiţi. Încă sunt. Eu am văzut asta şi mi-am promis că nu voi face niciodată familiei mele ce ne făcuse tatăl meu cu plecările sale. Apoi ţi-am privit chipul când am venit ultima dată şi ţi-am spus că trebuie să prind avionul. Tot ce mi-ai spus tu, mi-a ajuns în sfârşit la urechi. Mi-am dat seama că, fără să vreau, mă comportasem exact ca tatăl meu. Aşa că, Lindsay, asta e vestea pe care voiam să ţi-o dau. M-am întors definitiv.

Capitolul 128

Am ţinut mâna lui Joe într-a mea, iar el mi-a spus că s-a transferat la San Francisco. Îl ascultam, privindu-i chipul pe care se vedea cât mă iubea. Dar eu simţeam că mi se învârte capul.

Eu şi Joe discutaserăm despre cum ar fi fost să fim în acelaşi loc în acelaşi timp, dar mă despărţisem de el pentru că mi se părea că ne obişnuiserăm să vorbim ipotetic, în loc să facem un plan ca să transformăm vorbele în realitate.

Acum, stând lângă bărbatul acesta, mă întrebam dacă adevărata problemă fusese slujba lui Joe sau dacă conspirasem de fapt împreună să ne ţinem la distanţă faţă de o relaţie care avea potenţial să fie veritabilă şi de durată.

Joe luă linguriţa de cafea şi o puse în buzunarul de la piept al hainei – crezuse, sunt sigură, că erau ochelarii de citit.

Apoi scotoci prin buzunarul hainei şi scoase o cutiuţă de bijuterii, de catifea neagră, cu laturile de vreo cinci centimetri.

– E pentru tine, Lindsay.

Dădu la o parte vaza cu trandafiri care era aşezată între noi pe masă şi-mi întinse cutia.

– Deschide-o. Te rog.

– Nu cred că pot, am zis.

– Ridică doar capacul. Are o balama la spate.

Am râs la gluma lui, dar sunt sigură că mi s-a oprit respiraţia când am făcut ce mi-a spus. Înăuntru, cuibărit pe catifea, strălucea un inel de platină cu trei diamante mari şi câte unul mai mic de o parte şi de alta.

Am tras aer în piept. A trebuit. Inelul îţi tăia respiraţia. Apoi m-am uitat peste masă în ochii lui Joe. Parcă m-aş fi uitat într-ai mei, atât de bine îl cunoşteam.

– Te iubesc, Lindsay. Vrei să te căsătoreşti cu mine? Vrei să fii soţia mea?

Chelnerul veni şi, fără să rostească un cuvânt, trecu mai departe. Am închis cutia. Se auzi un mic clic înfundat şi aş putea să jur că în sală se făcuse mai întuneric.

Am înghiţit în sec pentru că nu ştiam ce să zic. Rotiţele din capul meu continuau să se învârtească şi simţeam că şi camera face la fel.

Eu şi Joe trecuserăm amândoi prin experienţa unei căsătorii.

Şi divorţaserăm amândoi.

Eram pregătită să risc din nou?

– Linds?

Am zis în sfârşit cu o voce sugrumată:

– Şi eu te iubesc, Joe, şi sunt... sunt copleşită. Mă chinuiam să vorbesc cu vocea gâtuită de emoţie. Am nevoie de timp să mă gândesc şi eu bine. Trebuie să fiu absolut sigură. Vrei să-l păstrezi tu, te rog? am zis, împingând cutiuţa înapoi spre el. Hai să vedem un timp cum ne descurcăm făcând lucruri normale, i-am zis lui Joe. Să spălăm rufele. Să mergem la film. Să petrecem weekenduri care nu se încheie cu tine urcându-te în maşină şi mergând la aeroport.

Pe faţa lui Joe se citea dezamăgirea şi mă durea cumplit să o văd. Pentru un moment, păru pierdut, dar apoi îmi întoarse mâna, îmi puse cutia în palmă şi îmi închise degetele în jurul ei.

– Păstreaz-o tu, Lindsay. Eu nu mă răzgândesc. Îţi voi rămâne alături indiferent câte rufe avem de spălat. Indiferent de câte ori spălăm maşina şi scoatem gunoiul sau ne certăm în legătură cu al cui e rândul să facă o treabă sau alta. Aştept cu nerăbdare toate astea.

Zâmbi larg.

E incredibil cum se lumină din nou încăperea.

Joe zâmbea ţinându-mi amândouă mâinile într-ale sale.

– Anunţă-mă când eşti pregătită să pot să-ţi pun inelul pe deget, zise. Şi să le spun alor mei că vom face o nuntă mare, în stil italian.

Capitolul 129

Era 6 iunie când Jacobi ne chemă pe mine şi pe Rich la el în birou. Arăta furios la culme, cum nu-l mai văzusem niciodată.

– Am veşti proaste. Alfred Brinkley a evadat, ne anunţă el.

Am rămas cu gura căscată.

Nimeni nu putea evada de la Atascadero. Era un spital de psihiatrie pentru criminali cu boli mintale şi asta însemna că era mai mult o închisoare de maximă securitate decât un spital.

– Cum s-a întâmplat? întrebă Conklin.

– Şi-a zdrobit capul de peretele celulei...

– Nu era sub tratament? Şi sub supraveghere pentru tentativă de sinucidere?

Jacobi ridică din umeri.

– Habar n-am. Oricum, de obicei doctorul vine în celulele deţinuţilor, dar doctorul ăsta, Carter, insistă ca deţinuţii să fie aduşi în cabinetul său. Sub pază. În aripa cu securitate scăzută.

– O, nu, am zis, înţelegând ce se întâmplase înainte să mi se spună. Gardianul era înarmat.

Jacobi îi explică lui Conklin:

– Gardienii poartă armele la ei doar când mută deţinuţii dintr-o aripă în alta. Deci, doctorul zice că trebuie să i se dezlege lanţurile lui Brinkley ca să-i poată face testul neurologic.

În continuare Jacobi ne-a povestit cum Brinkley a înşfăcat un bisturiu, l-a dezarmat pe gardian şi i-a luat arma. Apoi s-a îmbrăcat în hainele doctorului, a folosit cheile gardianului să iasă şi a plecat cu maşina doctorului.

– S-a întâmplat acum două ore, preciză Jacobi. Am dat în urmărire generală maşina doctorului, un Subaru Outback albastru, ediţie limitată L.L. Bean.

– Probabil că a abandonat deja maşina, zise Conklin.

– Mda, fu de acord Jacobi. Nu ştiu dacă are vreo relevanţă, adăugă el, dar potrivit paznicului, Brinkley era un admirator fanatic al unui criminal în serie despre care citise, Edmund Kemper.

Conklin dădu din cap.

– A ucis vreo şase tinere. Locuia cu mama sa.

– Exact, făcu Jacobi. Într-o seară se întoarce acasă de la o întâlnire şi maică-sa zice ceva de genu': „Acum presupun că ai să mă plictiseşti povestindu-mi ce-ai făcut în seara asta".

– Mama sa ştia despre crime? am întrebat.

– Nu, Boxer, nu ştia, răspunse Jacobi. Îi plăcea doar să-l emasculeze. Uite ce e, mă pregăteam să merg la budă când am primit apelul, aşa că pot să termin povestea, vă rog?

Am rânjit.

– Continuă, şefu'.

– Deci, mama lui Kemper zice: „Ai de gând să mă plictiseşti, nu?" Aşa că Edmund Kemper aşteaptă până când aceasta merge la culcare, după care îi taie capul şi-l pune pe poliţa şemineului. Apoi îi povesteşte capului tot ce făcuse în seara aceea. În detaliu, sunt sigur.

– Psihopatul s-a predat, dacă-mi amintesc bine, zise Conklin, pocnindu-şi încheieturile, cum făcea el când era agitat.

Şi eu eram neliniştită la ideea că Brinkley era în libertate, înarmat şi într-o stare psihotică gravă. Mi-am amintit expresia de pe faţa lui Brinkley când o ţintuise cu privirea pe Yuki, după proces. Se uitase chiorâş la ea şi îi spusese: „Cineva trebuie să plătească".

– Mda, Kemper s-a predat. Chestia e că, atunci când le-a mărturisit poliţiştilor, a spus că le-a ucis pe fetele acelea, în loc s-o ucidă pe maică-sa. Te-ai prins? mi se adresă Jacobi. În sfârşit omorâse pe cine trebuia.

– Şi gardianul a zis că acest Kemper însemna ceva pentru Alfred Brinkley?

– Exact, zise Jacobi ridicându-se, strângându-şi cureaua pantalonilor şi ocolind picioarele lui Conklin ca să ajungă la uşă. Brinkley era obsedat de Edmund Kemper.

Capitolul 130

Fred Brinkley mergea pe Scott Street, privind drept înainte pe sub cozorocul şepcii doctorului Carter. Urmărea cu privirea vârfurile catargelor din portul de la capătul străzii, adulmecând mirosul care venea dinspre golf.

Încă îl mai durea capul, dar medicamentele reduseseră vocile la tăcere suficient cât să poată gândi. Se simţea puternic şi plin de energie. Aşa cum se simţise când el şi Bucky le făcuseră felul nenorociţilor ălora jalnici de pe feribot.

În timp ce mergea, reluă în minte scena din biroul doctorului Carter, cum acţionase cu o rapiditate uimitoare când i-au scos cătuşele. Parcă ar fi fost un supererou.

„Atinge-ţi nasul."

„Atinge-ţi degetele de la picioare."

„Apucă bisturiul."

„Pune-l la jugulara doctorului şi cere arma gardianului."

Fred râdea acum, gândindu-se la idiotul de paznic care mârâia la el în timp ce Fred îi legă pe amândoi, dezbrăcaţi, unul lângă celălalt, le îndesă tifon în gură şi-i încuie într-un dulap.

– O să te întorci din nou aici, monstrule.

Fred atinse arma din buzunarul interior al hainei doctorului, gândind: „O să mă întorc, n-aveţi grijă".

„Chiar asta plănuiesc."

„Dar nu încă."

Căsuţele acoperite cu stuc de pe Scott Street se aflau la o distanţă de vreo şapte metri faţă de drum, înghesuite una într-alta

ca vacile la adăpătoare. Casa pe care o căuta Fred era de culoarea bronzului, cu jaluzele maro-închis şi cu un garaj pentru o singură maşină, construit sub etajul locuibil.

Şi uite-o, acolo, cu lămâiul şi peluza proaspăt tunsă, arătând exact cum şi-o amintea. Maşina era în garaj şi uşa garajului era deschisă.

Asta era excelent. Exact la ţanc.

Fred Brinkley parcurse cei şapte metri de alee asfaltată, apoi intră în garaj. Se strecură pe lângă BMW-ul din 1995, decapotabil, de culoare albastru-deschis şi luă de pe raftul cu unelte un pistol de bătut cuie fără fir. Puse un cartuş înăuntru şi trase în perete să se asigure că unealta funcţiona. Pac.

Apoi urcă cele câteva trepte, răsuci mânerul şi păşi pe parchetul din lemn masiv al camerei de zi. Rămase un moment în faţa altarului.

Luă apoi de pe scrin albumele foto legate în piele, înşfăcă tabloul în acuarelă de pe şevalet şi duse toate aceste lucruri în bucătărie.

Ea era la masă, tria facturile. Un mic televizor suspendat era pornit – *Procese americane.*

Când el intră în bucătărie, femeia cu părul negru îşi întoarse capul şi făcu ochii mari încercând să înţeleagă.

– *Hola, mamacita*, zise el voios. Eu sunt. E timpul să înceapă emisiunea lui Fred şi a Elenei Brinkley.

Capitolul 131

– Nu ar fi trebuit să vii aici, Alfred, zise mama sa.

Fred puse pistolul de cuie pe tejghea şi încuie uşa de la bucătărie. Apoi răsfoi albumele de fotografii, arătându-i mamei sale poze cu Lily în cărucior, Lily cu mămica, Lily în costumaşul ei de baie.

Fred privi cum ochii Elenei se făcură mari când el luă portretul lui Lily şi-i sparse sticla de tejghea.

– Nu!

– Ba da, mama. Ba da. Astea sunt poze murdare. Scârbos de murdare.

Deschise maşina de spălat vase şi puse albumele pe raftul inferior şi portretul pe cel de sus. Trânti uşa maşinii, închizând colecţia completă de fotografii a surorii sale sanctificate, şi setă cronometrul la cinci minute.

Auzi cum maşina începe să ticăie.

– Alfred, începu mama sa, dând să se ridice, nu e deloc amuzant.

Fred o împinse înapoi în scaun.

– Apa nu va începe să curgă în maşină decât peste cinci minute. Tot ce vreau e atenţia ta întreagă preţ de patru minute şi apoi o să-ţi eliberez preţioasele albume foto.

Fred îşi trase un scaun şi se aşează lângă mama sa. Femeia îi aruncă o privire reprobatoare, arătându-i dispreţul care îl făcuse s-o urască toată viaţa lui.

– Nu am terminat povestea pe care am început-o în acea zi la tribunal, zise el.

– Ziua aia în care ai spus minciuni, vrei să zici? întrebă ea, întorcând capul spre maşina de spălat vase care ticăia şi aruncând apoi o privire spre uşa zăvorâtă.

Fred scoase Beretta gardianului din buzunarul de la haină. Trase piedica.

– Vreau să vorbesc cu tine, mama.

– Ăla nu e încărcat.

Fred zâmbi şi trase un glonţ în podea. Faţa mamei sale se făcu cenuşie.

– Pune-ţi mâinile pe masă. Fă-o, mamă. Îţi vrei pozele înapoi, nu-i aşa?

Fred smuci mâna mamei sale de pe lângă corp, o aşeză pe masă, puse capul pistolului de cuie pe mânecă şi apăsă pe trăgaci.

Pac. Prinse în cuie şi cealaltă parte a manşetei. Pac, pac.

– Vezi? Ce credeai, mama? Că o să te rănesc? Nu sunt nebun, să ştii.

După ce fixă prima mânecă, o prinse şi pe cea de-a doua. Mama sa tresărea cu fiecare pac şi părea gata să izbucnească în plâns.

Indicatorul de pe cronometru avansă puţin când trecu un minut.

Tic, tic, tic.

– Dă-mi pozele, Fred. Sunt tot ce am...

Fred îşi aproprie gura de urechea mamei sale şi vorbi şoptit, dar clar, ca pe scenă:

– Am minţit într-adevăr la tribunal, mamă, pentru că am vrut să te rănesc. Să-ţi arăt cum mă simt eu tot timpul.

– Nu am timp să te ascult, zise Elena Brinkley, trăgându-şi braţele să se elibereze de cuie, întinzând materialul.

– Ba ai timp. Astăzi doar eu contez. Vezi? zise el, împuşcând cuie de doi centimetri pe marginile mânecilor ei, până la cot.

Pac, pac, pac.

– Şi adevărul e că am vrut să fac prostii cu Lily şi asta din vina ta, mamă. Pentru că ai transformat-o pe Lily într-o păpuşică sexuală, cu fuste scurte, şi unghii lăcuite, şi tocuri înalte – la

doar doisprezece ani! Ce-a fost în capul tău? Credeai că poate să arate aşa şi să nu vrea nimeni să i-o tragă?

Telefonul sună şi Elena Brinkley îşi întoarse cu speranţă capul spre el. Fred se ridică de pe scaun şi smulse firul din perete. Apoi ridică suportul de cuţite din lemn de pe tejghea şi-l aşeză cu zgomot pe masă. BANG.

– Lasă telefonul. Nu e nevoie să vorbeşti cu nimeni. Eu sunt cea mai importantă persoană din viaţa ta acum.

– Ce faci, Alfred?

– Ce crezi? zise el, scoţând un cuţit lung. Crezi că o să-ţi tai limba? Drept ce fel de psihopat mă iei?

Râse când văzu groaza întipărită pe faţa mamei sale.

– Deci, mămico, chestia e că am văzut-o pe Lily făcându-i o felaţie unui tip, Peter Ballantine, care lucra în port.

– Nu a făcut ea aşa ceva.

Brinkley începu să frece lama de douăzeci de centimentri de tocilă – o tijă lungă din carbură de siliciu. Scotea un scrâşnet care-i făcea plăcere.

– Ar trebui să pleci acum. Poliţia te caută...

– Nu am terminat încă. O să mă asculţi pentru prima dată în nenorocita şi mizerabila ta...

Tic, tic, tic.

În capul său, vocea de bărbat îl îndemna: „Omoar-o. Omoar-o".

Fred puse jos lama şi-şi şterse palmele transpirate de pantalonii kaki ai doctorului Carter, apoi luă din nou cuţitul în mână.

– După cum ziceam, Lily mă ispitea încontinuu. Se perinda prin faţa mea, pe jumătate dezbrăcată şi apoi îşi pune gura pe scula lui Ballantine. Lasă pozele şi ascultă-mă! Eu şi Lily am ieşit cu vasul în larg şi am ancorat departe, unde nu ne putea vedea nimeni – şi Lily şi-a scos tricoul.

„Mincinos. Laş. O învinuieşti pe ea."

– Aşa că am întins mâna. I-am atins sânii micuţi şi ea s-a uitat la mine cum te uiţi tu acum. Ca şi cum aş fi fost un rahat.

– Nu vreau să ascult aşa ceva.

– Ba vei asculta, zise Brinkley, atingând uşor cu lama pielea zbârcită de pe gâtul mamei sale. Deci, ea stătea acolo doar în bikinii de la costumul de baie, făcându-mă monstru şi zicând: „O să te spun mamei". Alea au fost ultimele ei cuvinte, mama. „O să te spun mamei." Când s-a întors cu spatele la mine, am tras înapoi de tangon şi apoi i-am dat un brânci. Tangonul a lovit-o peste ceafă şi...

Se auzi sunetul de sticlă spartă, urmat de o lovitură asurzitoare şi de o explozie de lumină.

Fred Brinkley crezu că lumea fusese aruncată în aer.

Capitolul 132

Am privit îngrozită prin ferestruica de la bucătărie la Brinkley care ţinea un cuţit ascuţit la gâtul mamei sale.

Eram înarmaţi şi pregătiţi, dar aveam nevoie de o linie de tragere liberă şi doamna Brinkley ne bloca ţinta. Dacă am fi spart oricare dintre uşi, i-am fi dat suficient timp să o ucidă.

Frica pentru viaţa femeii îmi urca pe şira spinării ca focul pe un fitil aprins. Îmi venea să ţip.

În loc s-o fac, m-am întors spre Ray Quevas, şeful echipei SWAT. Acesta scutură din cap – nu – spunându-mi din nou că nu avea cum să tragă. Situaţia se putea înrăutăţi într-o clipă, indiferent de ce am fi făcut, aşa că, atunci când îmi ceru acordul pentru o grenadă de diversiune, i-am spus să-i dea drumul.

Ne-am pus măştile şi ochelarii de protecţie şi Ray lovi în fereastră cu ţeava lansatorului, spărgând sticla – apoi trase.

Grenada ricoşă de pe peretele bucătăriei şi produse o explozie asurzitoare şi orbitoare.

Echipa SWAT doborî uşa într-o secundă. Am intrat în camera plină de fum, dorindu-ne un singur lucru: să-l imobilizăm pe Brinkley înainte să-şi revină şi să pună mâna pe armă.

L-am găsit pe Brinkley pe podea, cu faţa în jos şi picioarele sub masă. M-am aşezat pe spatele său şi i-am îndoit braţele.

Aproape că îi închisesem cătuşele când se răsuci brusc şi mă dădu jos de pe el. Era puternic ca un taur. În timp ce eu în-

cercam să-mi reiau poziţia, Brinkley îşi apucă pistolul care căzuse pe podea.

Conklin îşi smulse masca şi strigă:

– Mâinile la vedere!

Era o confruntare ca la carte.

Capitolul 133

Spre capul lui Brinkley se îndreptară mai multe lasere – dar el apucase pistolul cu amândouă mâinile, din poziţia culcat. Instrucţia militară îşi intrase în drepturi. Beretta lui era îndreptat spre Conklin, iar arma lui Rich era aţintită asupra lui Brinkley.

Eu eram la mijloc.

Mi-am răsucit Glock-ul în prima vertebră a lui Brinkley suficient de tare încât să simtă şi am strigat prin mască:

– Nu mişca. Dacă mişti un centimetru eşti mort.

Richie lovi cu piciorul pistolul din mâna lui Brinkley care alunecă pe podea.

Şase arme rămaseră aţintite asupra lui în timp ce i-am pus cătuşele, extrem de mulţumită – chiar dacă Brinkley ne râdea în faţă.

Mi-am scos masca, înecându-mă un pic de la fosforul din aer. Nu ştiam ce i se părea atât de amuzant lui Brinkley.

Îl prinsesem. Viu.

– Voia să mă ucidă! strigă Elena Brinkley la Jacobi. Nu-l puteţi ţine închis?

– Ce s-a întâmplat? întrebă Brinkley, uitându-se la mine peste umăr.

– Îţi mai aminteşti de mine? am zis.

– A, da, făcu el. Prietena mea, Lindsay Boxer.

– Bine. Eşti arestat pentru evadare din închisoare, am zis. Şi cred că mai avem şi o acuzaţie de neglijenţă criminală. Poate chiar tentativă de crimă.

În spatele meu, Jacobi îi spunea Elenei Brinkley să stea liniştită ca s-o elibereze din cuiele bătute în mânecă.

– Ai dreptul să nu spui nimic, l-am informat pe Brinkley.

Elena se eliberă – sfâşie materialul de la o mânecă şi, deschizându-şi bluza, îşi eliberă şi celălalt braţ. Se îndreptă spre fiul său.

– Te urăsc, îi spuse. Îmi doresc să te fi ucis. Apoi îl lovi cu putere peste faţă.

– Uau, sunt şocat, îmi zise cu un aer de complicitate.

– Tot ce spui poate şi va fi folosit împotriva ta, am continuat.

– Pe cine vrei să păcăleşti? ţipă Brinkley la mine, părând să nu ia în seamă camera plină de poliţişti bine făcuţi care s-ar fi bucurat nespus să-i tăbăcească fundul. Tot ce puteţi să faceţi e să mă duceţi înapoi la Atascadero, zise el. Nici o acuzaţie nu va ţine.

– Taci, nemernicule, am strigat. Să fii bucuros că nu te scoatem într-un sac pentru cadavre.

– Nu, tu să taci! insistă Brinkley, ţipând ca să mă facă să tac. Saliva îi zbura din gură şi o strălucire diabolică îi lumină faţa. Nu sunt vinovat de nimic. Ştii şi tu. Sunt lipsit de discernământ.

Şi dintr-odată am auzit-o pe Elena Brinkley scoţând un ţipăt:

– Nu!

Maşina de spălat vase pornise.

Epilog

AL ȘASELEA GLONȚ

Capitolul 134

Nu-l cunoşteam pe bietul om întins în haine de sărbătoare pe masa lui Claire. Ştiam doar că moartea sa ar fi putut avea legătură cu tragedia de pe *Del Norte*. Claire „decojise" şi împăturise scalpul pacientului peste faţa acestuia, cum ai face cu manşeta unei şosete, îi tăiase partea de sus a craniului şi îi extrăsese creierul.

Ţinea acum o rămăşiţă de glonţ între arătător şi degetul mare.

– A trecut mai întâi prin ceva, drăguţă, îmi explică Claire. Printr-o bucată de lemn, poate. Orice ar fi fost, a redus viteza şi impactul glonţului, dar tot l-a omorât în cele din urmă pe tip.

L-am sunat pe Jacobi.

– Ştii ce ai de făcut, Boxer, a zis el. Spune-i povestea, dar cât mai simplu.

Apoi mi-a făcut legătura cu şeful.

I-am istorisit lui Tracchio versiunea scurtă – Wei Fong, un lucrător în construcţii în vârstă de treizeci şi doi de ani, murise în dimineaţa aceea. Zăcuse în stare vegetativă luni întregi la spitalul Laguna Honda din cauza unei răni inoperabile la cap, cauzate de un glonţ. Fusese lovit de glonţul pe care îl trăsese Alfred Brinkley în pasagerii de pe *Del Norte*.

– Cel de-al şaselea glonţ al lui Brinkley şi-a ratat ţinta, am zis, dar l-a ucis în cele din urmă pe Wei Fong.

– Ai numărul meu de telefon? mă întrebă Tracchio.

Mâinile lui Claire, de obicei sigure, tremurară când puse fragmentul într-un plic transparent. Apoi am semnat amândouă hârtiile şi am sunat la laboratorul de criminalistică.

Am auzit-o pe Claire vorbindu-i bărbatului mort:

– Domnule Fong, dragul meu, ştiu că nu mă auzi, dar vreau să-ţi mulţumesc.

Pathfinder-ul lui Claire era chiar lângă locul de parcare al ambulanţelor. I-am mutat hainele luate de la curăţătorie de pe locul din dreapta şi mi-am pus centura.

– Seamănă un pic cu crimele grupului Manson, am zis în timp ce am intrat pe Harriet Street. Două crime – Tate şi LaBianca. Două echipe de poliţişti lucrând alături săptămâni întregi până să-şi dea seama că aceiaşi infractori comiseseră crimele. Şi acum asta. Echipajul lui Macklin a lucrat la cazul Wei Fong şi nu a găsit nimic.

– Până când a murit. Ai luat totul? mă întrebă Claire.

– Da.

Fragmentul de glonţ era în buzunarul de la piept, iar arma într-o pungă de hârtie sigilată la picioarele mele. Am luat-o pe Autostrada 280 spre Cesar Chavez şi de acolo spre şantierul naval Hunters Point, unde se afla laboratorul de criminalistică adăpostit într-o clădire de beton albastru cu gri.

Claire opri într-un loc sub unul dintre cei trei palmieri care stăteau de strajă în parcare.

Am ieşit din maşină cu o clipă înainte ca draga mea Claire să tragă frâna de mână.

Capitolul 135

Directorul laboratorului de criminalistică, Jim Mudge, ne aştepta în biroul său. Ne salută, luă punga de hârtie de la mine şi apoi îl scoase pe prietenul mortal al lui Alfred Brinkley, „Bucky".

L-am urmat pe Mudge de-a lungul holului, pe a doua uşă la dreapta şi în poligonul de tragere acoperit, unde îi înmână arma inspectorul specialist în arme şi muniţii. Acesta trase un glonţ cu pistolul Smith & Wesson Model 10 într-un tunel cu apă. Recuperă glonţul de calibru .38 şi mi-l înapoie.

– Poftim, sergent. Mult noroc. Înfundă-l pe nemernic.

Mudge ne însoţi pe mine şi pe Claire într-o sală de la capătul holului. Înăuntru erau mese şi spaţii de lucru aranjate în formă de potcoavă precum şi un perete plin de microscoape.

O tânără ne salută, apoi zise:

– Eu sunt Petra. Hai să vedem ce avem aici.

I-am înmânat glonţul de calibru .38 şi fragmentul pe care Claire îl extrăsese din creierul domnului Fong.

Mi-am ţinut respiraţia şi mi-am încrucişat degetele.

Eu şi Claire ne-am înghesuit în jurul tehnicienei în timp ce ea aşeză fiecare glonţ pe un suport sub microscop.

Petra zâmbea când se dădu la o parte şi zise:

– Uitaţi-vă şi voi.

Era clar chiar şi pentru mine când am privit prin lentilele duble şi am comparat cele două gloanţe.

Striaţiile, urmele ghinturilor imprimate pe fragment se potriveau cu glonţul tras cu pistolul lui Alfred Brinkley.

Fragmentul era din cel de-al şaselea glonţ pe care Alfred Brinkley îl trăsese înspre fiul lui Claire, Willie, dar ratase.

Acelaşi glonţ avea să-l readucă pe Brinkley în faţa justiţiei.

M-am întors spre Claire şi nu am ştiut dacă să bat palma cu ea sau s-o îmbrăţişez – aşa că le-am făcut pe amândouă, în această ordine.

– L-am prins, zise Claire în timp ce ne strângeam în braţe.

Capitolul 136

O oră mai târziu, mă aflam împreună cu Rich Conklin într-o cameră gri de la Atascadero, plină de mese şi scaune mici. Brinkley intră, cu bujori în obraji şi arătând sănătos şi bine hrănit.

Am crezut că o să mă invite la dans, atât de bucuros părea să mă vadă.

– Ţi-a fost dor de mine, Lindsay? Pentru că eu mă gândesc mereu la ultima dată când ne-am întâlnit.

– N-are rost să te mai aşezi, Fred, i-am zis. Am venit să te arestăm. Te acuzăm de omucidere.

– Glumiţi. Vreţi să mă păcăliţi, aşa-i?

I-am întors un zâmbet pe care nu mi l-am putut stăpâni din pricina gândurilor care-mi alergau prin minte. Eram fericită.

– Mai ştii ziua cea mare de pe *Del Norte?*

– Ce-i cu ea?

– Ultimul glonţ pe care l-ai tras l-a ratat pe Willie Washburn. Dar a găsit o altă ţintă. Am venit să te arestăm pentru uciderea domnului Wei Fong, Fred-o. Acuzaţie de ucidere din culpă.

– Nu se poate, Lindsay, făcu Brinkley şi ridică din umeri cu indiferenţă. Vreţi să ziceţi că am împuşcat pe cineva pe care nici nu l-am văzut?

– Mda. Eşti un ţintaş grozav.

– Visezi, domnişoară. Am fost absolvit de acuzaţii în cazul atacului de pe *Del Norte*. Sunt lipsit de discernământ, ai uitat? Nu puteţi să mă acuzaţi de două ori de aceeaşi crimă.

– Nu ai fost acuzat de moartea domnului Fong în procesul tău, Fred. Ăsta e un caz nou. Dovezi noi. Juriu nou. Şi cred că mama ta va fi martorul acuzării de data asta.

Zâmbetul lui Brinkley se stinse când i-am spus să se întoarcă. I-am pus cătuşele şi Conklin i-a citit drepturile.

Eu şi Rich l-am condus pe Alfred Brinkley la maşină. De îndată ce l-am aşezat pe banchetă, în spatele grilajului, expresia i s-a schimbat într-una de durere, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că poate se întorsese la vremurile de demult – pe când era doar un băiat şi începuseră să i se întâmple lucruri rele.

Dar Fred cânta deja când am ajuns la autostradă.

Ay, ay, ay, ay, canta y no llores
Porque cantando se allegran
Cielito lindo.

– Mama ta te-a învăţat cântecul, Fred? l-am întrebat. Ştiam versurile vechiului cântec: „Cântă, nu plânge. Cântând, cerul se înseninează şi se face frumos".

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare şi am tresărit când l-am văzut pe Brinkley uitându-se la reflexia ochilor mei. S-a oprit din cântat şi-a şoptit cu voce tare, ca un actor pe scenă:

– Lindsay, chiar crezi că m-ai prins?

O rafală de gloanțe lasă în urmă patru morți – și o femeie care se zbate între viață și moarte. Victima este membră a Clubului Fetelor de la Crime – patru prietene care își unesc forțele să rezolve cele mai complicate cazuri. Detectivul Lindsay Boxer urmărește mai multe piste pentru a-l prinde pe cel care a încercat să-i omoare prietena, dar indiciile nu par să aibă sens.

Între timp, copii din familii bogate încep să fie răpiți împreună cu doicile lor. Dar răpirile sunt urmate de o tăcere devastatoare – nici un mesaj, nici o cerere de răscumpărare. Acum întregul oraș este cuprins de teamă și Lindsay trebuie să încerce să facă legătura între toate aceste întâmplări îngrozitoare.

ISBN 978-606-609-115-2

9 786066 091152

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao